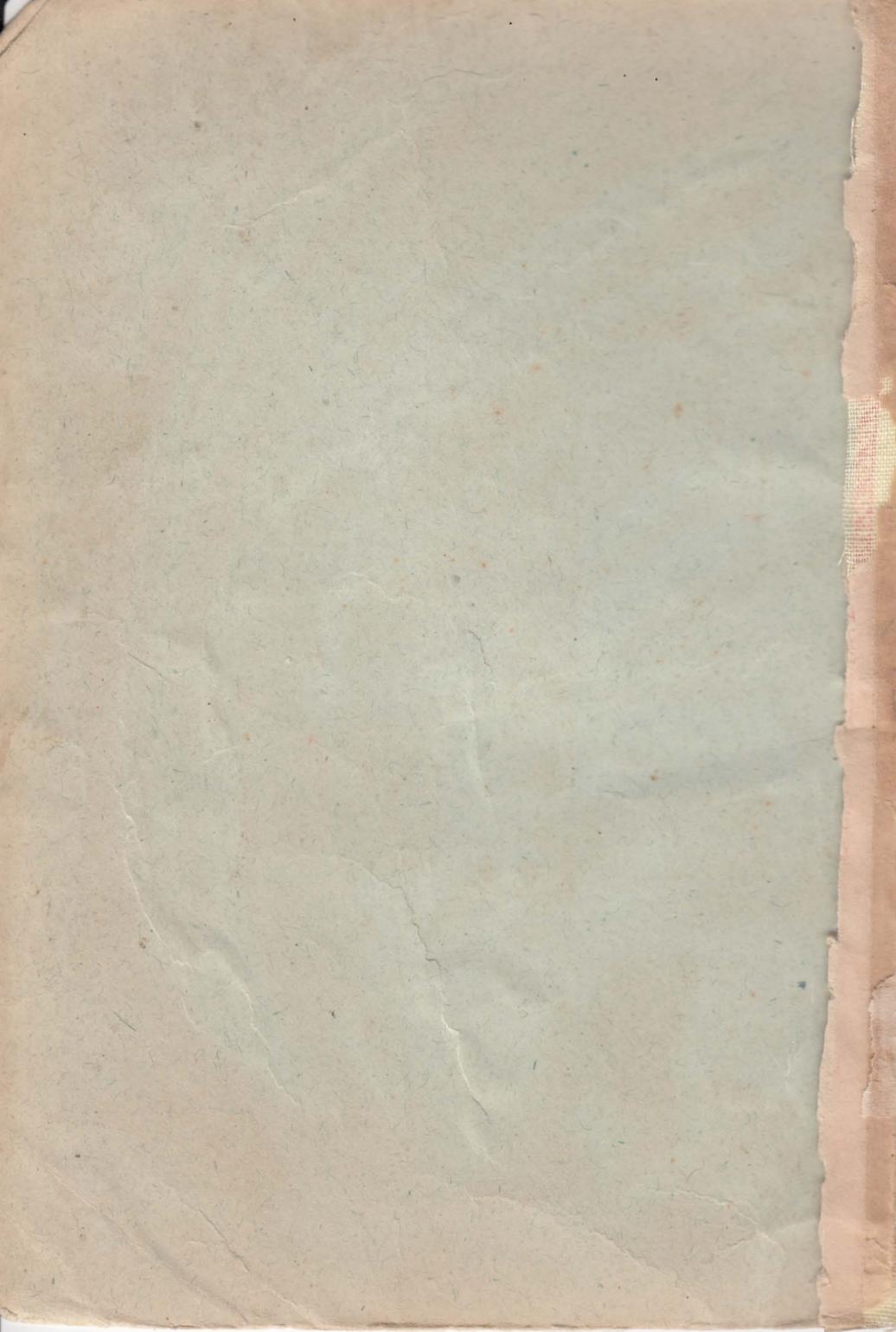

பிரம்படி

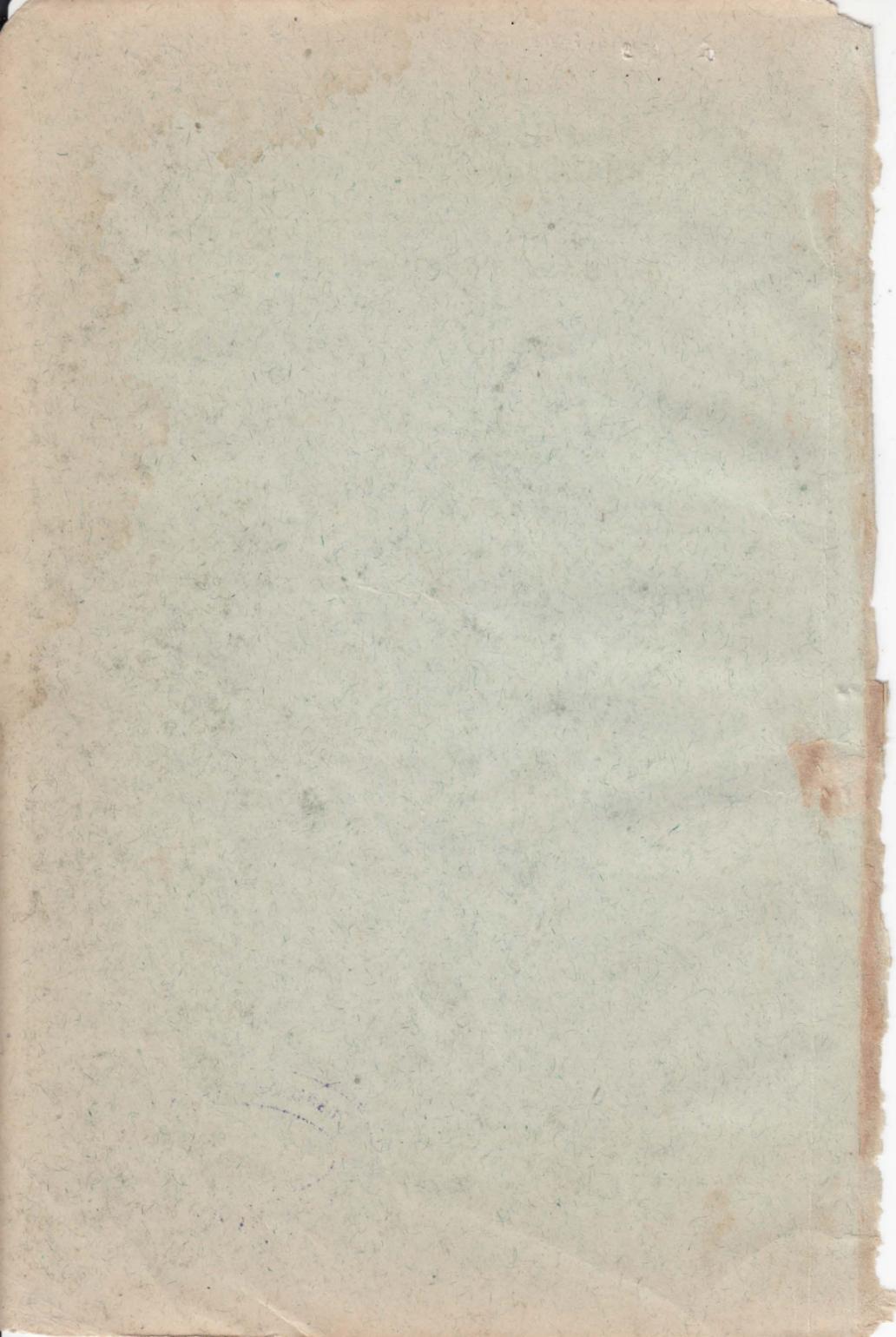
க. குணிகாசலம்

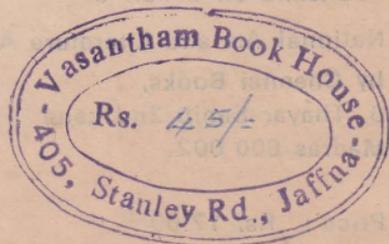
Handwritten text, possibly a name or title, written in a cursive script.

Handwritten signature or name

பிரம்படி

க. தணிகாசலம்

பிரம்படி
(சிறுகதைகள்)

உபயாசி

க. தணிகாசலம் ©

யலசாஸரிணை

முதல்பதிப்பு : ஜூலை, 1988

அச்சு : விசாலம் பிரிண்டிங் ஹவுஸ், சென்னை

அட்டை அமைப்பு : மாரீஸ்

அட்டை அச்சு : தங்கம் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை

வெளியீடு :

தேசிய கலை இலக்கிய பேரவைக்காக (இலங்கை)

சென்னை புகல்ஸ்

6, தாயார் சாகிப் 2வது சந்து

சென்னை-600 002

விலை : ரூ. 17.00

PIRAMBADI
(Short Stories)

Ka. Thanikachalam ©

First Edition : July 1988

Printed at : Visalam Printing House, Madras.

Cover designed by Maris

Cover Printed at Thangam Printers, Madras.

Published on behalf of

National Art and Literature Associations (Srilanka)

by Chennai Books,

6, Thayar Sahib 2nd Lane

Madras-600 002.

Price : Rs. 17.00

உபயோகம்

உபயோகம்

உறவுகள் தெரிகின்றன ☐	16
மண்ணின் மைந்தர்கள் ☐	32
கூலிக் குழப்பம் ☐	49
ஒருபாதை திறக்கப்படுகின்றது ☐	60
மழை ☐	81
சிவந்த பாதையில்... ☐	93
கல் ☐	106
தெற்கு நோக்கி... ☐	117
வேலிகள் ☐	130
அகதி ☐	140
நாய்களோ ☐	153
பிரம்படி ☐	170
நல்ல நாள் ☐	185

பதிப்புரை

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் சிறுகதைகளின் தாக்கம் அதிகமானதாகும். ஐம்பதுகளுக்குப் பின் ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் வளர்ச்சியானது வேகமானதொரு படிமுறையைக் கொண்டுள்ளதை எவரும் மறுக்க மாட்டார். சமுதாய சார்பும் யதார்த்தப் பண்பும் கொண்ட சிறுகதைகளின் கூரிய தாக்கத்தால் நசிவு இலக்கிய வகையினைச் சார்ந்த சமூக பொறுப்பற்ற சிறுகதைகள் உக்கி உழுத்துப் போனதை கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் நாம் அனுபவ வாயிலாக அறிந்த தொன்றேயாகும்.

இந்த வகையிலே ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக திகழ்ந்து வரும் நண்பர் க. தணிகாசலம் அவர்களின் சிறுகதைகள் கூர்ந்து நோக்கத் தக்கவையாகும். அவர் இதுவரை எழுதிய சிறுகதைகளில் பதினமூன்று சிறுகதைகள் முதன் முதலாக நூலுருவம் பெறுகிறது. தன்னை ஒரு எழுத்தாளன் என்று விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளாது எழுத்து என்பது விளம்பரத்துக்குரிய ஒன்று அல்ல; அது இன்றைய சுரண்டலும், அடக்கு முறையும் கொண்ட தனி உடைமை சமூக அமைப்பை மாற்றி அமைப்பதற்குரிய சாதனங்களில் ஒன்று என்பதை மிக அடக்கமாகவே ஏற்றுக் கொண்டு அதற்காகவே தன்எழுத்து ஆற்றலை பயன்படுத்தி வருபவர் நண்பர் தணிகாசலம். இதை அவரது சிறுகதைகளுக்குள் புகுந்து தேடலை நடத்துவோர் இலகுவாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம். வர்க்க சமுதாயத்தின் கேவலங்களையும், கோரத்தனங்களையும் புட்டுக் காட்டி அதன் ஊடாக லட்சோப லட்சம் மக்களின் துயர் நிறைந்த வாழ்வினை முன்னிறுத்திக் காட்டும் போக்கு மட்டுமின்றி அத்

தகைய சமூக அமைப்பை மாற்றி அமைப்பதற்கும் கட்டியம் கூறி நிற்பதே அவரது சிறு கதைகளின் சிறப்பு அம்சமாகும். இத்தனைக்கும் நண்பர் தணிகாசலம் ஓர் அச்சுத் தொழிலாளியாகவே இன்றும் இருந்து வருகிறார். அரசியல், சமூக, கலை இலக்கிய இயக்கங்களில் பங்கு கொண்டு பொறுப்பாக செயல்பட்டு வரும் தணிகாசலத்தின் சிறுகதைகள் இதுவரை குமுதன் என்ற புனை பெயரிலேயே வாசகர்களிடம் அறிமுகமாகியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தணிகாசலத்தின் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவரும் இவ்வேளை அதை வெளியிடும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அதனூடே ஒரு தனிச்சிறப்பையும் பெறுகின்றது. பல கட்டுரைகள், கவிதைகள், கவிதை நாடகங்கள் என்பன வற்றை நூலுருவாக்கிய தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையானது முதன் முதலில் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியினை நூல் வடிவத்தில் வெளிக்கொணர்வதையிட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிடுவதற்கு ஒப்புத் தந்த திரு. க. தணிகாசலம் அவர்களுக்கும் அதைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு முன் வந்த சென்னை புகல்ஸ் நிறுவனத்திற்கும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை என்றும் நன்றி கூறும்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

15/1, மின்சார நிலைய வீதி

யாழ்ப்பாணம்

இலங்கை.

22-7-88

முன்னுரை

திரு க. தணிகாசலம் அவர்களின் சிறுகதைகள் நூலு ருவம் பெற்று இப்பொழுது வெளிவருகின்றன. இலங்கையில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் முன் முயற்சியினால் வெளிவரும் முதலாவது கதைத் தொகுதி இதுதான் என எண்ணுகிறேன். இப்பேரவை 'தாயகம்' என்னும் கலை இலக்கிய ஏட்டை நடத்தி வருகிறது. இப்போதைய புத்தகத்தில் இடம் பெறும் கதைகள் 'தாயகத்தில்' வெளிவந்தவை.

இந்தக் கதைகளை அறிமுகஞ் செய்ய முற்படுகையில், இவற்றின் சிறப்புத் தன்மைகள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமாயிருக்கும் என எண்ணுகிறேன். சிறப்பு என்னும்போது உயர்வு சிறப்பு, இழிவு சிறப்பு என இரண்டைப்பற்றிப் பழைய இலக்கணங்களிற் கூறப்படுவது சிலருக்கு நினைவு வரலாம். உயர்ந்தது—இழிந்தது என இருமுனைப் படுத்திக் கலைப்படைப்பு எதனைப்பற்றியும் பேசுதல் அதிக பயன் தராது. பொதுவான தன்மைகளை விட மேலதிகமாக உள்ள வேறான தன்மைகளையே 'சிறப்பு' என்று குறிப்பிடுவது விமரிசன நோக்கிலே நன்மை தருவதாகும். அந்தக் கருத்திலேதான் இந்தக் கதைகளின் சிறப்பியல்புகளையிட்டு நாம் விசாரணை செய்தல் வேண்டும். தணிகாசலம் கதைகளின் சில சிறப்பியல்புகள் காரணமாக, இவற்றை வரலாற்றுச் சிறுக்கதைகள் என்று வகுத்துக் கூறலாம் என்பது என அபிப்பிராயம்.

சிறுகதைகள் எல்லாமே, பெரும்பாலும், நிகழ்கால வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்றன என நம்பப்படுகின்றன.

ஆகையால், அனைத்துக் கதைகளுமே நிகழ்கால வரலாற்றுடன் தொடர்புள்ளனதானே என்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆகையினால், எழுதப்படுவன எல்லாமே வரலாற்றுச் சிறுகதைகள்தானே என்றும் கருதிக்கொள்ளலாம்.

ஆனால் உண்மை என்ன? வாழ்க்கையின் ஆழ்நீளங்களுக்கும் நம்மவர்களின் கதைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு எப்படிப்பட்டது?

பல கதைகள் வாழ்வின் மேற்பரப்புத் தோற்றங்களை மிகவும் பரும்படியாகப் பார்ப்பதுடன் நின்று விடுகின்றன. இவைகளெல்லாம் நடப்பியல் மெய்ம்மைகளைச் சித்திரிப்பன போலத் தெரிந்தாலும் அந்த மெய்ம்மைக் கூறுகளின் அகத்தொடர்புகள் பற்றியும் புறத்தொடர்புகள் பற்றியும் உள்ளோட்டங்கள் பற்றியும் வெளி வீச்சுகள்பற்றியும் நிதானமாய் நோக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவை.

ஆனால், தணிகாசலம் தந்துள்ள கதைகள் அப்படிப்பட்டவை அல்ல. அவை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தினை அண்மைக் காலத்திலே உறுத்திவரும் நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமல்ல—உருட்டி விழுத்தியும் உழக்கியும் ஒழித்தும் வரும் நிகழ்ச்சிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இதனைச் செய்யும்போது, இந்தக் கதைகள் எந்த விதமான சம்பவங்களை எடுத்துக் கொள்ளுகின்றன—என்பதும் எந்தவிதமான மனிதர்களினூடாக வாழ்க்கையைக் காட்டுகின்றன என்பதும் கவனிக்கத் தக்கவை.

நிகழ்ச்சிகளையும் மாந்தர்களையும் தெரிவு செய்யும் முறையிலேதான் இந்தக் கதைகளின் உள்ளொளி உற்பத்தியாகிறது. சிறு நிகழ்வுகளானாலும் மனிதர்களை உலுக்கிவைக்கும் தன்மை உடையவற்றை இவர் தவற விடுவதில்லை. என்றோ ஒரு நாள், ஏதோ ஒரு மூலையில் நடந்தேறும் அபூர்வ நிகழ்வுகளைப்பற்றித் தணிகாசலம்

அக்கறை கொள்வதில்லை. அதுபோலவே ஆயிரத்தில் ஒருவராகவும் இலட்சத்தில் ஒருவராகவும் உள்ள அபூர்வப் பிறவிகளை இவர் கதை மாந்தர் ஆக்குவதில்லை.

வகை மாதிரியான நிகழ்வுகள்; வகைமாதிரியான பாத்திரங்கள்—இவையே இவருடைய கலையாக்க நெறியின் உயிர்நிலைகள்.

இவர் காட்டும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் அதேபோன்ற பல நூற்றுக்கணக்கான நிகழ்வுகளின் பிரதிநிதி; ஒவ்வொரு மனிதரும் அவர்போன்ற பல நூறு மக்களின் பிரதிநிதி. ஒவ்வொரு மன உணர்வும் ஒரு குறிப்பிட்ட திசைநோக்கி இட்டுச் செல்லும் மன உணர்வு. ஒவ்வொரு காட்சியும் வாசகர் நெஞ்சத்திற் பதிந்து நிற்கும் சீரிய ஓவியம் போன்றது. ஒரு கிராமத்தைத் தணிகாசலம் பின்வருமாறு காட்டுகிறார்—

“வானத்தை நோக்கி வளர்ந்திருக்கும் கரிய நேர்க்கோடுகளாக நெருங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் பனங்கூடல்கள். அதன் வலிமை மிகுந்த பசிய ஓலைகளால் குளிர்மை பெறும் வானம், நிழல் பெறும் வளமான செம்மண் தரை. அந்தக் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வோடு அவை இணைந்து நிற்பதை காட்டி நிற்பதுபோல, அதே பனை ஓலைகளால் வேயப்பட்டு அதே செம்மண்ணால் எழுந்த சுவர்களோடு அங்குமிங்குமாகத் தென்படும் ஏராளமான குடிசைகள். பொருத்தமான நிறங்களுடன் ஒரு ஓவியனின் கைவண்ணம்போல் அந்த ஊரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் அமைந்திருந்தது அந்தக் கிராமம்”

இடச்சுமுலை மட்டுமன்றி, செயற் சூழலைக் காட்டுவதிலும் தணிகாசலம் திறன் படைத்தவர். அதே கதையிலே, பிடிவாதமான நில உடைமையாளரின் இறுக்கத்தை உடைத்துப் புதிய பாதையைத் திறக்கும் ஊர் மக்களின்

சுறுசுறுப்பையும் தீரத்தையும் காட்டும் முறை உயிர்ப்பி வாய்ந்தது.—‘கல்’ என்னும் கதையில் வரும் தொழில் நுணுக்க விவரங்களும் காட்சிப் படிமங்களும் ஒருங்கு சேர்ந்து அந்தக் கதையின் முடிபை மிகவும் இயல்பான ஒன்றாய் ஆக்குவதற்கு உதவி செய்கின்றன.

“நிதானமான மடத்தல் அடிகள் மாறி மாறி ஆப்பு களின்மேல் விழ...அகன்று நீண்டு கிடந்த அந்தப் பெரிய கல்லில் வெடிப்பு ஏற்படுகிறது”

கல்லில் மட்டுமா வெடிப்பு ஏற்படுகிறது?

பாறாங்கல் பற்றிய படிமம் மக்கள் முன்னேற்றத்துடன் இணைவிக்கப்படும்போது, நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட ‘உள்ளொளியின்’ மின்னற் கீற்றொன்று பளிச்சிடுகிறது.

இங்கு உள்ளதுபோன்ற உட்குறிப்புகளைத் தணிகாசலம் தமது வேறு கதைகளிலும் கையாண்டுள்ளார். ‘மண்ணின் மைந்தர்களில்’ வரும் இறுதி மூன்று வசனங்களும் கவனிக்கத் தக்கவை—

தலையை நிமிர்த்தி உறுதியுடன் தெளிவாகக் கூறுகிறான், மூர்த்தி.

சயந்தன் தீக்குச்சியைத் தட்டி மேசைமீதிருந்த குப்பி விளக்கை ஏற்றி வைக்கிறான்.

சயந்தனின் முகம் மட்டுமல்ல அந்த இளைஞர்களது முகங்களும் பிரகாசிக்கின்றன.

இந்தப் பிரகாசம் வெறும் குப்பி விளக்கின் வெளிச்சம் மட்டுந்தானா? குப்பி விளக்கின் உட்குறிப்பு என்ன? ‘தெற்கு நோக்கி.....’ என்னும் கதையின் இறுதியும் மனங்கொள்ளத் தக்கது—

...மீண்டும் கோடிப் பக்கம் சென்று அந்த வலையைத் தூக்கிக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வருகிறான்.

... ..

“...உதிலை ஏன் மினக்கெடுறாய்? உதை இனிப் பொத்தேலாது.”

“உங்களோடை வராட்டி இதைப் பொத்தித்தான் தீரவேணும்...கரையிலையாதல் போடலாம்” மகாலிங்கம் உறுதியாகக் கூறிவிட்டு, பொறுமையாக, நிதானமாக அந்த வலையைப் பொத்தத் தொடங்கினான்.

சூழவுள்ள நிகழ்வுகளின் இரக்கமில்லாத நெருக்கு வாரங்களைத் தாங்க இயலாத ஆற்றாமை காரணமாகச் சொந்த நாட்டை விட்டு ஓடித் தப்ப முயலும் மகாலிங்கத்தின் மைத்துனன் போல அன்றி, சொந்த நாட்டிலேயே தொடர்ந்து இருந்து பொறுமையாக, நிதானமாகச் சில பணிகளில் ஈடுபடும் வேட்கை மகாலிங்கத்துக்கு உண்டென்பது இங்கு உட்குறிப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வலையைப் பொத்தும் தொழிற்பாடு மகாலிங்கத்தின் அந்தத் துணியைத் தான் நமக்கு உணர்த்தி வைக்கிறது. தணிகாசலத்தின் கலை நேர்த்தியை இங்கு நாம் தரிசிக்கிறோம். பழைய இலக்கியங்களிலே உள்ளுறை உவமம் என்றும் இறைச்சி என்றும் குறிக்கப்பட்ட உத்திமுறைகளுக்கும் தணிகாசலம் அமைத்துக் காட்டும் ‘வலை பொத்தற்’படிமத்துக்கும் உறவுண்டு.

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ‘நல்ல நாள்....’ ‘சிரம்படி’ ஆகிய இரு கதைகளும் நமது சிறப்பான கவனத்துக்கு உரியவை. ‘நல்ல நாள்...’ ஒரு கலியாணக் கதைதான். ஆயினும் அதன் கட்டுக்கோப்பு அல்லது வடிவமைப்புச் சுவாரசியமாக அமைவதோடு, எதிர்பார்ப்பு, ஊகங்கள், நிகழ்வுகள் தரும் வியப்பு ஆகிய கூறுகளும்

இணைந்து அக்கதை உணர்த்தும் கருதக்களுக்கும் உணர்வு நிலைகளுக்கும் ஊட்டம் தருகின்றன. அதில் வரும் மணப்பெண் வேதா, திருமண அலங்காரத்துடன் இருக்கும் நிலைமை முதலிலே நமக்குக் காட்டப்படுகிறது.

உதடுகளுக்குச் சாயம், கண்களுக்கு மை, உச்சியிலிருந்து நெற்றியில் தொங்கும் நெற்றிப்பட்டம், தலையின் இரு பக்கங்களிலும் செருகியிருக்கும் சந்திர, சூரியப் பிறைகள், மூக்கில் துளை போடாவிட்டாலும் ஏதோ ஒரு வகையில் மாட்டப்பட்டு மூக்கில் மின்னும் விலாக்கு, இடையே இருக்கும் ஒட்டியாணம், கழுத்திலே அட்டியல், சங்கிலி, கைகளில் காப்புகள் மோதிரங்கள்... எல்லாம் அவளது மேனி எங்கும் மின்னின.

இது என்ன, வெறும் பட்டியல்தானே என்று ஒதுக்கி விடுவதற்கு நம்மிற் சிலர் முன்வரலாம். ஆனால், நகைகளின் பட்டியல்கூட இந்த இடத்திலே கதையின் கலை நயத்துக்கு நல்ல பங்களிப்புச் செய்துவிடுகிறது. நகைகளின் மிகுதிப் பாட்டைப் பட்டியலின் நெடுமை நமக்கு மிக இலகுவாக உணர்த்தி வைக்கிறது.

மணப்பெண் அலங்கரித்தபடி காத்திருக்க, மாப்பிள்ளை வராது சுணக்கமடைவதையும், அவர் ஏதோ காரணத்துக் காக-தெளிவாகச் சொல்லப்போனால், சாதிபேத நுணுக்கத் தின் விளைவாக—அவளைக் கைவிட்டு விட்டாரோ, திருமணம் குழம்பி விட்டதோ என்ற அங்கலாய்ப்பு அவள் மனத்தில் உள்ளூர உறுத்துவதையும் கோடி காட்டும் கதாசிரியர், இறுதியிலே கதையை முடித்து வைக்கும் முறை நம்மை வியக்க வைப்பதுடன், ஒரு வகையான மன நிறைவையும் தருகிறது. தலைப்பாகையும் இல்லாமல் வந்த மாப்பிள்ளை ஐயரும் இல்லாமல், சுருக்கமாகவும் உடனடியாகவும் தாலியைக் கட்டிவிடுகிறார் பெரியவர்களின் ஆசி

யுடன் தான் தாலிக்கட்டத் தயார் என்ற மாப்பிள்ளையை மறுத்து ஒருவரும் பேசவில்லை.

“சரி...அவர் சொன்னபடியே செய்யுங்கோ...ஓ... உங்கை நாள் நட்சத்திரம் பாத்துக் கட்டிவ வீடுகள்... குடும்பங்கள் உருப்படியாவே இருக்கு...பிள்ளை இஞ்சை வா...” என்பது யாரோ ஒருவரின் குரல். இந்தக் குரல், சடங்கு, சம்பிரதாயம், சகுனம், சாதி என்பவை பற்றிய ஒரு மதிப்பீடாகவும் குறிப்புரையாகவும் அமைந்து விடுகிறது. அடுத்தடுத்து நேரும் இராணுவ நடவடிக்கைகளால், வீடுகள் அழிவதும் குடும்பங்கள் குலைவதும் இலங்கையில் இப்பொழுது சர்வ சாதாரணமான சம்பவங்கள். நாள் நட்சத்திரங்களும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களும் இந்த வீடுகளையும் குடும்பங்களையும் காப்பாற்றும் ஆற்றலை இழந்து கிடக்கின்றன. அநுபவம் கற்பிக்கும் பாடம் இது. மாப்பிள்ளையின் எண்ணத் துணியை, மற்றவர்களும் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப் பக்குவத்தை எட்டிவிடுகிறார்கள். இந்தப் பக்குவத்தைச் சூழலின் யதார்த்தம் சீர்த்தியமாக்கி, நம்பகமானதாய்ச் செய்து விடுகிறது. பஞ்சாங்கங்கள் என்ன சொன்னாலும், நன்மை நடந்தேறும் நாள்களெல்லாம் நல்ல நாள்களே என்னும் தெளிவும் எமக்கு உண்டாகிறது.

அடுத்து, ‘பிரம்படி’ என்னும் கதையைக் காணலாம். இலங்கையிலுள்ள ஒரு சிற்றூர் கண்மூடித்தனமாக ஏவப் படும் ஷெல்களால் அகதி முகாமுள் முடங்கிக் கொள்கிறது. அங்கு வந்து புகலடைந்த மாந்தர் பலரும், முத்துச்சாமியரும் ஒருவர். ஆங்கிலத்திற் புலமை மிக்கவர். ஆன்மீக நாட்டம் உடையவர். தனியார் கம்பெனி ஒன்றின் மேலாளர். அதே முகாமில், பொதுத்தொண்டு புரிய முன்வந்த இளைஞருள் ஒருவன் சிவநாதன். இவர்கள் இருவரையும் ஊடாட விட்டுக் கதையை நடத்துகிறார் தணிகாசலம். கதையின் இறுதிப் பகுதி கவனிக்கத்தக்கது.

“காந்தியின்ரை படம் மட்டும் உடையேல்லை.”
படத்தைப் பார்த்தபடி எந்தவித உணர்வுமில்லாமல் ஒரு
செய்தியாளனைப் போல அமைதியாகச் சொல்கிறார்
முத்துச்சாமி.

“ஓம்...ஆனால்...காந்தியின்ரை கைத்தடி நழுவி
விழுந்து எங்களைக் காயப்படுத்திப் போட்டுது.” உடைந்த
கண்ணாடித் துண்டொன்றை நிதானமாக விரல்களால்
தடவியபடி அந்த இடிந்த வீட்டையே வெறித்துப் பார்த்துக்
கொண்டு கூறுகிறான் சிவநாதன்.

அவனது வார்த்தைகள் ஆயிரம் பிரம்படிகளாக
அவரது இதயத்திற் பட அதிர்ச்சியுடன் அவனைத் திரும்பிப்
பார்க்கிறார், அவர்.

பிரம்படி என்பது, இராணுவ அழிப்புக்கு உட்பட்ட
ஈழத்துச் சிற்றூர் ஒன்றின் பெயர். அத்துடன் காந்திய
ஆன்மிகவாதி ஒருவரின் மனத்தில் ஏற்பட்ட தாக்கமும் தான்.
அந்தத் தாக்கம் ஒரு பிரம்படி அல்ல; ஆயிரம் பிரம்படிகள்

இவ்வாறாக, இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின்
அண்மைக்கால வரலாற்றுச் சூழலிலே தோய்ந்து நின்று
எழுதப்பட்ட இக்கதைகளின் பொருளுருவமும் மொழியுருவ
மும் அன்பர் தணிகாசலத்தை நல்லதொரு சிறுகதை எழுத்
தாளராக நமக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்கின்றன. தணிகா
சலம் கதை எழுதும் கலையினை எந்தவொரு பள்ளிக்கூடத்
திலோ பல்கலைக் கழகத்திலோ பயின்று படித்துப் பட்டம்
பெற்ற ஒருவர் அல்லர். அநுபவமே அவருடைய பள்ளிக்
கூடம். அநுபவமே அவருடைய ஆசிரியர். அநுபவமே
அவருடைய தகுதிப்பாடு.

வறுமையும் பிணியும் வருத்தமும் வாய்ப்பின்மையும்
பீடித்த மக்கட்பிரிவின் மீட்சிக்காகவும் விடுதலைக்காகவும்

விமோசனத்துக்காகவும் உழைக்க வேண்டும் என்னும் வேட்கை அவரிடம் நிரம்ப உண்டு. அந்த வேட்கையினால் உந்தப்பட்டு, அந்த வேட்கையின் சுவாலையாகச் சொருபங்கொண்டுள்ள இந்தக் கதைகள், நிகழ்கால இலங்கைக் கலைஞன் ஒருவனின் வேள்வியிலே பிறப்பெடுத்தவை. இந்தியத் தமிழகத்தின் இலக்கிய ஆர்வலனுக்கும் இவை மன நிறைவைத் தரும்; அவனது நயப்புக்கும் இலக்காகும் என்பது நமது நம்பிக்கை.

நீர்வேலி தெற்கு,
நீர்வேலி,
இலங்கை,
10 07-88.

இ. முருகையன்

உறவுகள் தெரிகின்றன

வழமைபோல அன்றும் ஊர் அடங்கி ஓய்ந்த பின்னர்தான் வீடு திரும்புகின்றேன். தெருப்படலை திறந்தே இருக்கிறது. எனது சயிக்கிளின் சத்தத்தைக் கேட்டு அயல்வீட்டு நாய்கள் குரைத்தாலும் பின்னர் அடையாளங்கண்டு அடங்கி விடுகின்றன.

வழமையாக அந்தச் சிறிய விறாந்தையில் அரிக்கன் விளக்கு குறைத்து வைத்தபடி தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். அதன்கீழ் எனது தாயார் தனது முந்தானைச் சேலையை வெறுந்தரையில் விரித்து கைகளை தலையணையாக மடித்து வைத்தபடி எனதுவரவை எதிர்பார்த்து தெருப்படலையைப் பார்த்தபடியே படுத்திருப்பாள்.

எத்தனையோ நாட்கள் இப்படி எனக்காகக் காத்திருக்க வேண்டாம் என்று சொல்லியும் தாயார் கேட்கவில்லை.

நான் சேருகின்ற நண்பர்களின் நல்ல தன்மைகள் நான் தவறான பாதையில் செல்லமாட்டேன் என்ற நம்பிக்கையை

அவளுக்கு ஊட்டி இருந்தாலும் இன்று நாடு இருக்கும் நிலையில் ஏதாவது பிரச்சினைகளுக்குள் நானும் அகப்பட்டு விடுவேனோ என்ற அச்சம் அவளை ஆட்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

எனக்காக இப்படி தாயார் காத்திருக்கும் நாளாந்த நிகழ்ச்சி நான் எங்கிருந்தாலும் எனது அலுவல்கள் முடிந்தபோது என் மனதை உறுத்தி வீட்டுக்கு என்னை இழுத்து வந்துவிடும்.

அவளது எதிர்பார்ப்புக்கும் காரணமில்லாமலில்லை. தந்தையார் இறந்த நாள்முதல் எனது குடும்பத்தின் ஒரே ஆண்துணை நான்தான். என்றாலும் இதுவரை குடும்பத்தின் பொருளாதாரச் சுமைகளை நான் பொறுப்பேற்கவில்லை. ஏ. எல். வரை படித்து புள்ளிகள் போதமையால் படிப்புக்கு முழுக்குப்போட்டு ஒரு வருடத்துக்கு மேலாகிறது.

குடும்பத்தின் நாளாந்த வாழ்க்கையே மிகுந்த சிரமத்துடன் கழிகிறது. மூத்த சகோதரிகள் இருவருமே குடும்ப வருமானத்திற்காகத் தம்மால் இயன்றதைச் செய்கின்றனர். திருமண வயதைத் தாண்டிவிட்ட மூத்த சகோதரி விமலா— நெசவுக்குப் போய் வருகிறாள், திருமண வயது வந்துவிட்ட இரண்டாவது சகோதரி வித்யா ஊரிலுள்ள சிறுபிள்ளைகளைச் சேர்த்து பாலர் வகுப்பு நடத்துகிறாள். அத்துடன் ஒரு பழைய தையல் மெஷினை வைத்து ஆடைகள் தைத்து கொடுப்பதின் மூலம் சிறிது வருமானத்தைப் பெறுகிறாள். அம்மா கூட வீட்டு வேலைகளுடன் ஆடு, மாடு, கோழிகள் வளர்த்துத் தன்னால் இயன்றதைத் தேடுகிறாள். இத்தனைக்கும் தந்தையார் உயிருடன் இருந்தபோது கழுத்தில் மின்னிய சிறிய நகைகளும் எனது ரியூசன் படிப்பு, செலவுகளோடு கரைந்து விடுகிறது.

இருபது வயது இளைஞனாகிய எனக்கு எனது குடும்பத்தின் பொறுப்புகள் தெரியாதவை அல்ல. எனது தந்தை

யாரின் இறப்பிலிருந்து ஒரு நோக்கத்திற்காகவே வாழ வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தை வளர்த்துக் கொண்ட எனக்கு, ஏறுகின்ற காணிவிலைகள் சீதனேற்றற்றுக்களைச் சமாளித்து எனது சகோதரிகளுக்கு நல்லதோர் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் தகர்ந்த போது மேலும் ஓர் தீவிர உணர்வை என்னுள் வளர்க்க அது உதவுகிறது.

இன்றும் வழமைபோல திறந்திருந்த தெருப்படலைக் கூடாக இறங்காமலே சயிக்கிளைச் செலுத்தியபடி விறாந்தையைப் பார்க்கிறேன். விறாந்தையில் கண்ட காட்சி... வழமையைவிட ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்பதை எனக்கு உணர்த்துகிறது. குறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த அரிக்கன் விளக்கின் கீழ், மூலைக்கொருவராக அம்மாவும் சகோதரிகளும் குந்தியிருக்கின்றனர். ஏதோ தமக்குள் கதைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் கதையை நிறுத்தி மெளனமாகின்றனர். மூவரது பார்வைகளும் என்னை நோக்கித் திரும்புகின்றன. எனது கையில் சில நோட்டீஸ்களைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை. அவர்களது மெளனம் எனது ஆவலைத் தூண்டுகிறது.

“ஏன் எல்லாரும் படுக்காமை இருக்கிறியள்” சயிக்கிளைத் தூணோடு சாத்தியபடி கேட்கிறேன்.

“உம்மைத்தான் பார்த்துத் கொண்டிருக்கிறம்” மூத்த சகோதரியின் வார்த்தைகள் சற்று அழுத்தமாகத்தான் விழுகின்றன. அதன்மூலம் என்ன நடந்திருக்கிறது என்பதை நான் ஓரளவிற்காவது ஊகித்துக் கொள்கிறேன். தாயார் மெளனமாகத்தான் இருக்கிறாள், அவளுக்கு எனது பிடிவாத குணம் நன்கு தெரியும்...அதுதான் சகோதரிகளைக்கதைக்க விட்டு விட்டு பேசாமல் இருக்கிறாள். இருந்தாலும் என்னை அவர்கள் கட்டுப்படுத்துவதை நான் விரும்பவில்லை.

“என்னை ஏன் நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்? நாங்கள் மற்றவர்களைப் போலையே முட்டாள்கள் இல்லை... எந்தப் பிரச்சினைக்காலையும் தப்பி வருவம்”

கொஞ்சம் இறுக்கமாகப் போட்டுவைத்தால் தான் இனி வரப்போகும்விவாதங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதற்காக வார்த்தைகளை உறுதியாக சொல்கிறேன்.

“ஓ...உங்கை பிடிபடுறவங்கள் எல்லாம் முட்டாள்கள் மடையங்கள். நீங்கள்தான் புத்திசாலியன் எங்களுக்கு நீர் உழைச்சுத் தரவேண்டாம். சோலியளுக்கை மாட்டுப் படாமல் சும்மா இருந்தால் போதும். இனியும் நீர் உதுகளிலை ஈடுபடுறதெண்டால் எங்களை உயிரோடை காண மாட்டீர்”

வார்த்தைகளைச் சொல்லி முடிக்கும்போது அக்காவுக்கு அழுகை வருகிறது. என்னை உதுகளிலை இருந்து தடுக்கே லாது...என்று சொல்ல வாயெடுத்த நான் அக்காவின் அழுகையைக் கண்டதும் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

“எம். பி, ஆக்களோடைநிண்ட மாதிரி நிண்டிருந்தால் சீ. ஓ. வேலைக்குத்தான் வயது காணாதெண்டாலும் எங்கையாவது பாங்கிலையாவது போட்டிருப்பாங்கள்”

சின்னக்காவுக்கு வழமையாகவே மெதுவாகக் கதைப்பது சிரமம். இரவின் அமைதியைக் குலைக்கும் அவளது குரலும் சொல்லுகின்ற விசயமும் எனது ஆத்திரத்தைக் கிளப்புகின்றது.

“மெல்லமா கதைக்க தெரியாட்டி பேசாமை இருங்கோ நாங்கள் ஒருத்தரும் சலுகைகளுக்காண்டி அவையின்றை பின்னாலையே திரியேல்லை. லெக்சனிலைகூட நாங்கள் லட்சியத்துக்காகத்தான் வேலை செய்தனாங்கள்.

“அப்ப இருக்கிற காணியை ஈடுவைச்சாதல் தாறம் வெளிநாட்டுக்குப் போமன்.”

வெளிநாட்டுப் பணத்தால் ஏற்படும் தாக்கங்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல, இலட்சிய எண்ணங்கொண்ட இளைஞர்களுக்கும் பலயினத்தைத் தருகிறது என்று நண்பர்கள் கதைத்த கதைகள் நினைவுக்கு வருகிறது.

“அக்கா நீங்கள் நினைச்ச மாதிரி நான் ஆடுகிறதுக்கு... நான் பொம்மையில்லை. வேறே ஏதாலும் தேவைக்கொண்டால் பறவாயில்லை. காசுழைக்கிறதுக்காண்டி ஒருக்காலும் வெளி நாடு போகமாட்டன்”

“அப்ப வேலைவெட்டி இல்லாமல் உதுகளிலை ஈடுபடப் போறீர் என்ன?”

“நான் இதுகளிலை ஈடுபடுறது... வேலையில்லாமலில்லை. பொழுது போக்குக்காண்டியில்லை. அப்பா அநியாயமாய் செத்ததை நான் இன்னும் மறக்கேல்லை”

உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறிவிட்டு உடைகளை மாற்றுகிறேன். அம்மா விக்கலெடுத்து அழுகிறாள். சகோதரிகளும் அழுகின்றனர். சத்தம் அயல் வீடுகளுக்குக் கேட்காமல் இருப்பதற்குச் சிரமத்துடன் அவர்கள் அழுகையை அடக்க முயலுகின்றனர். இருந்தும் அது விம்மல்களாக வெடித்து வெளியே கேட்கின்றன.

ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டு வகுப்புக் கலவரத்தில்தெவட்டுக் காயங்களுடன் உயிர் தப்பி வந்த தந்தையார் மூன்றுமாதங்களாக மனநோயால் அவதியுற்றார். “ஐயோ, என்னை வெட்டவாறாங்கள் ... ஆமிக்காறர் வாறாங்கள்...என்னை குத்த வாறாங்கள்” என்று அடிக்கடி பயத்துடன் புலம்பிக் கொண்டு இருந்தவர் ஒரு நாள் நாங்கள் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது வீட்டின் பின்புற முள்ள மாமரத்தில் தூக்கிட்டு தற்கொலை செய்துகொண்டார்.

எனக்குக்கூட அப்பாவின் சாவை நினைத்தபோது கண்கள் கலங்குகின்றன. அப்பாவின் சாவை மனதில் வைத்தே இவைகளில் ஈடுபடுகிறேன் என்பதை நினைத்த போது உடல் முழுவதும் மின்சாரம் பாய்வது போல் தேகம் புல்லரிக்கிறது. அந்த இலட்சியம் எனக்குள் மேலும் ஆழமாகவே பதிக்கிறது.

“அம்மா...நான் சின்னப்பிள்ளையில்லை...நான் புத்தியில்லாமல் நடக்கமாட்டேன்...நேரம் ஒரு மணிக்கு மேலையாகுது எழும்புங்கோ சாப்பிட்டிட்டு படுப்போம்”

நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் அழுது கொண்டு குந்தியிருந்த அம்மாவின் தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டு சொல்கிறேன். நான் இவைகளில் ஈடுபடுவதற்குச் சொன்ன நியாயமும் கடைசியாகச் சொன்ன உறுதிமொழியும் ஓரளவிற்கு அவர்களது மனத்தை ஆற்றி இருக்க வேண்டும். எழுந்து அடுபடிக்கு செல்கிறனர். எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிடுகிறோம்.

“இரண்டு குமர்களையும் விட்டிட்டு அவர் போயிட்டார். நீயும் என்னைக்கலங்கவைக்காதை தம்பி” அம்மா உணவைப் பரிமாறிக் கொண்டு சொல்கிறாள்.

“அம்மா... அண்டைக்குச் செல்லத்துரை மாமா சொன்னவர்...முருகேசற்றை அச்சுக்கூடம் கொழும்பிலை இருக்காம்...அதிவை தம்பியைச் சேர்க்கலாம். எண்டவர்... தம்பி விருப்பமெண்டால் அங்கை போகட்டுமன்”

முத்தக்கா சொல்கிறாள்.

அச்சுக்கூடம் என்றதும் எமது வேலைகளுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் இதற்காக கொழும்புக்கு போவதற்கு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“என்ன தம்பி படிப்போடை சம்பந்தப்பட்ட வேலை தானே” முத்தக்கா என்னிடம் முடிவு கேட்கிறாள்.

“ஓ...பாப்பம்...கொழும்புக்குப் போய்த்தான் வேலை பழக வேணுமே...இஞ்சையும் பழகலாம்”

சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு அவர்கள் உறங்குகின்றனர்.

நான் விறாந்தையில் போடப்பட்ட பாய்மீது படுத்து உருள்கிறேன். நித்திரை வரவில்லை. அம்மாவினதும், சகோதரிகளினதும் கதைகளுக்கு விட்டுக்கொடுக்காமல் கதைத்த போதும் அவர்களது உணர்வுகள், தேவைகள், எதிர்பார்ப்புகளும் நியாயமானதாக, உண்மையானதாக எனக்குப் படுகின்றது. இவைகளை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சல் என்னிடம் இல்லாததனால்தான் இவைகளை நான் நிராகரிப்பதாக உணர்ந்தபோது அதினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள மீண்டும் கொள்கையை விடாத அந்தப் பிடிவாத குணத்தையே உதவிக்கு நாடுகிறேன். நான் எனது இலட்சியத்துக்காகவே வாழ்வேன்.

*

*

*

கொழும்பிலுள்ள முருகேசண்ணரின் அச்சகத்துக்கு வேலைக்குச் சேர்ந்து இரண்டு கிழமைகளுக்கு மேலாகிவிட்டது. வீட்டாரின் வற்புறுத்தல்களும் எனது நண்பர்களின் முடிவும் என்னை இங்கு வருவதற்குத் தூண்டியது.

முருகேசண்ணருக்கு ஊரிலும் பெருந்தொகையான காணிபூமிகள், நெல்வயல்கள், அரிசி ஆலைகள் என்று இருந்தாலும் கொழும்பிலுள்ள அவரது வீட்டில்தான் குடும்பமாக வாழ்ந்து வருகிறார். ஏதாவது அவரே முன்னின்று பார்க்க வேண்டிய அலுவல்களுக்காகவன்றி முருகேசண்ணையை ஊரில் பார்க்கமுடியாது. அவருக்கு என்னைத் தெரியா

விட்டாலும் லெக்சனில் எம்பிக்காக வேலை செய்யும்போது அவரையும் எம் பி வீட்டில் அடிக்கடி கண்டிருக்கிறேன்.

அச்சகத்தின் ஒரு மூலையில் மெஷினறையின் கால்வாசி இடத்தையே பிடித்திருக்கும் பழைய பெரிய சிலிண்டர் மெஷின்-பெரிய இரைச்சலுடன் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அது அடித்துத் தள்ளும் விளம்பரப் போஸ்டர்களை மை அழுந்துபடாமல் காயப்போட்டு எடுத்துக் கொடுப்பது தான் எனது பிரதான வேலையாக இருக்கிறது. வேலை பழகுவன் என்ற அடிப்படையில் மை நிறைந்த கழிவு கடதாசிகள், குப்பைகள் உட்பட மெஷின் அறையைக் கூட்டித் துப்பரவாக்குவதும் எனது வேலைதான்.

வந்த முதல் நாளே இந்த மெஷினடியில் என்னைக் கொண்டு வந்து விடும்போது அதை ஓட்டும் மெஷின் மைண்டர் என்னைப் பார்த்து உபசாரத்திற்காகச் சிரித்த போது நானும் பதிலுக்குச் சிரித்தேன். பின் சிங்களத்தில் ஏதோ என்னைக் கேட்டபோதுதான் அவன் ஒரு சிங்களவன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

எனது முகம் கறுத்துவிட்டது. நான் ஒரு பதிலும் சொல்லாமலே முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறேன்.

தேர்தல் காலங்களில் தலைவர்களின் பேச்சுக்களும், அதைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற கலவரச் சம்பவங்களும், எனது தந்தைக்கு ஏற்பட்ட துயர முடிவும் அந்த இனத்தவர் மீது...ஓர் வெறுப்பையும் படியாதவர்கள், நாகரிகமற்றவர்கள் என்ற உணர்வையும் என்னுள் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஆனால் அவனோடு தொடர்ந்தும் வேலை செய்ய வேண்டி இருந்ததால் அவன் எனக்குச் சிங்களம் தெரியாதது என்பதை அறிந்து பாதித்தமிழில் கேட்ட பேரென்ன? ஊரென்ன? என்ற அறிமுக வினாக்களுக்கெல்லாம் முகத்

தைத் திருப்பியபடியே பதில் கூறி இரண்டு நாட்களைக் கடத்தி விடுகிறேன்.

நான் அச்சகத்துக்கு வரும்போதே அச்சக்கோர்க்கப் பழகுவதுதான் நல்லது என்று நண்பர்கள் சொல்லியிருந்தார்கள். எனவே இரண்டு காரணங்களுக்காகவும் மூன்றாம் நாள் இந்த வேலையில் இருந்து விடுபடும் நோக்குடன் முருகேசண்ணரிடம் சொல்கிறேன்.

“என்ன சங்கதி”

“நான் அச்சக் கோர்க்கப் பழக போறன்”

“அதுக்கு இப்ப ஆக்கள் கனபேர் இருக்கிறாங்கள்”
இப்போதைக்கு பைண்டிங்கிலை நில”

அவர் பேசியவிதம் முதன் முறையாக அவர்மீது வெறுப்பை ஊட்டுகிறது. மீண்டும் அந்த சிலிண்டர் இயந்திரத்தோடு ஓர் இயந்திரமாகிவிடுகிறேன். பத்து நாட்களுக்கு மேல் உருண்டோடி விடுகின்றன. மெஷின் மைண்டர் சில்வா மீது எனக்கிருந்த வெறுப்பு அவனது அன்பான நடத்தைகளால் படிப்படியாக குறைந்து சாதாரண நிலைக்கு வந்து விடுகிறது.

இன்று காலையில்தான் எதிர்பாராத அந்த விபத்து எனக்கு ஏற்பட்டது. வழமைபோல முழு அளவிலான விளம்பரப் போஸ்டர்களை சிலிண்டர் மெஷின் பெரிய இரைச்சலோடு அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. அதன் வேகத்தோடு ஈடுகொடுத்து-அடித்துப் போடும் போஸ்டர் களை எடுத்துப் பிரித்துப் போடுகிறேன். கீழ் அறைகள் முழுவதும் ஒரு இடமுமில்லாமல் பரப்பி விடுகிறேன். மாடியில்தான் இனிப்போட வேண்டும். ஒரு ஆள் மட்டுமே வசதியாக ஏறி இறங்கக்கூடிய வளைந்து செல்லும் மூன்றடி அகலமான மாடிப்படியில் ஏறித்தான் மாடிக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்குதான் எனது தங்குமறையும் இருக்கிறது.

பளபளப்பான வெள்ளைத்தாளில் சிவப்பு நீலநிற மைகளால் அடிக்கப்பட்ட அந்தப் போஸ்டர் மிகவும் கவர்ச்சியாக இருக்கிறது. காணி ஏல விற்பனை பற்றிச் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் விளம்பரப் படுத்தப்பட்டிருந்த அவைகளை மை அழுந்துப் படாமல் மிகவும் பக்குவமாக இரு கைகளாலும் முன்புறமாக மார்போடு அணைத்துத் தாங்கியபடி படிகளில் ஏறுகிறேன். படிகளைக் கண்களுக்குத் தெரியாதபடி போஸ்டர்கள் மறைக்கின்றன. போஸ்டரை தாங்கிப் பிடித்திருப்பதால் படிகளோடு வளைந்து செல்லும் அந்த கைப்பிடியிலும் பிடிப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. இருந்தும் இப்படிப் பலமுறை நிதானமாக ஏறி இறங்கி விடுகிறேன்.

ஆனால் இந்தத் தடவை நடுவழியில் கால் இடறி விடுகிறது. தடுமாறி படிகளில் வீழ்ந்து விடுகிறேன். கீழே உருண்டு விடாமல் ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்ட போதும் முழங்காலின் கீழ் ஏற்பட்ட உராய்வின் வலி உயிரையே வாங்கி விடுகிறது.

நான் விழுந்த சத்தம் இயந்திரங்களின் இரைச்சலையும் மீறி அந்த அச்சகம் முழுவதும் கேட்டிருக்க வேண்டும். சிலிண்டர் இயந்திரத்தைச் சடுதியாக நிற்பாட்டி விட்டு ஒரே தாவில் ஏறிவந்த சில்வா கைகளால் இறுக்கிப் பிடித்தபடி எழும்ப முடியாத நிலையிலிருந்த என்னைத் தூக்கி நிமிர்த்துகிறான். கைகளால் பிடித்தபடி என்னைக் கீழே இறக்கி வருகிறான்.

முருகேசண்ணரை தவிர அங்கு வேலை செய்யும் எல்லோரும் தத்தமது வேலைகளை நிறுத்திவிட்டு அந்தந்த இடங்களில் நின்றாவது எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வேலைகளைத் தொடர்கின்றனர்.

காலில் ஏற்பட்ட உராய்வில் இருந்து இரத்தம் வழி கின்றது. சில்வா அருகில் இருந்த ஸ்கூலில் என்னை அமர்த்தி

விட்டு கை கழுவுவதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த வெட்டுத் துணிகளால் வழிகின்ற இரத்தத்தைத் துடைத்து விடுகிறான்.

“தம்பி கொஸ்பிட்டலுக்குப் போக வேணும்”

என்னிடம் சொல்லிவிட்டு முருகேசரிடம் போய் ஏதோ சிங்களத்தில் சொல்கிறான். பேப்பர் வெட்டும் இயந்திரத்தில் வேலை செய்யும் ராசா வந்து என்னை டிஸ்பென்சரிக்கு கூட்டிச் செல்கிறான்.

“ஏன்ராப்பா படியிலை கவனமா ஏறத் தெரியாதே? பலமான காயமோ”? முருகேசர் கேட்கிறார்.

நான் பதில் சொல்லாமலே முகத்தைத் திருப்பியபடி செல்கிறேன்.

“ஃ அவ்வளவு பெரிய காயமில்லை, சின்ன உராய்வு தான்”

நான் பதில் சொல்லாதது அவரை அவமதிப்பதுபோல ராசாவுக்குப் பட்டிருக்க வேண்டும். காயத்தையே சரியாக பார்க்காத அவன் மரியாதைக்காக கூறி விட்டு வருகின்றான். ராசா தன்னை முருகேசருக்கு உறவுக்காரன் என்று அடிக்கடி உறவுமுறை சொல்லிப் பெருமைப் பட்டுக் கொண்டாலும் அவனைக்கூட அவர் ஓர் அடிமையைப் போலவே நடத்தி வருகிறார் என்பதை நான் உணர்ந்தபோது, ‘பந்தம்’ என்று மற்றத் தொழிலாளர்களால் பரிசீலிக்கப்படும் அவன்மீது எனக்கு ஒரு பரிவுணர்ச்சிதான் ஏற்படுகிறது.

“ஃநாக்கனோடை கொஞ்சம் கவனமாய் பிளங்க வேணும்”

சில்வா எனக்கு ஆபத்து நேரத்தில் உதவிய செய்கை அவனது மனதில் என்ன உணர்வை ஏற்படுத்தியதோ! நடந்து

வரும் போது நான் கொழும்புக்கு புதியவன் என்ற நினைவில் கூறும் பல அறிவுரைகளில் இதுவும் ஒன்றாக அமைகிறது.

தனது நிலையையே உணராத ஏதுமறியாத அப்பாவி களின் உள்ளங்களில் வசதி படைத்தவர்களால் ஊட்டிவிடப்படும் இந்த உணர்வுகள்தான் எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை நான் உணர்கிறேன்.

மருந்து கட்டிவிட்டுத் திரும்பும்போது முருகேசர் மேசையில் இல்லை. போய் மீண்டும் வேலையைத் தொடங்குகிறேன்.

“றெஸ்ற் எடுங்கோ தம்பி. வேலை செய்ய வேணாம்”

சில்வாதான் சொல்கிறான். நடந்து முடிந்த நிகழ்ச்சிகளில் அவன் நடந்துகொண்ட விதம் என் நெஞ்சை அழுத்துகிறது. வந்த முதல் நாள் நான் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்ததும் அவன் சிங்களத்தில் பேசியதும் வெறுப்புடன் தலையைத் திருப்பிய அந்த மனோநிலையை எண்ணி வெட்கப்படுகிறேன்.

முருகேசர் சொல்லி இருந்தால் ஓய்வெடுக்கலாம். சில்வாவுக்கு எனது நிலை தெரிந்தாலும் எதுவித அதிகாரமில்லாத அவனது சொல்லைக் கேட்டுஎப்படி நான் வேலை செய்யாமல் விடுவது.

நான் வேலையைத் தொடர்கிறேன். சமதரையிலானால் வேலை செய்யலாம். மாடிப்படியேறுவது கஸ்டமாக இருக்கிறது. ஒருமுறை கூட என்னால் ஏறமுடியவில்லை. அப்படியும் ஏறுகிறேன். கட்டையும் மீறி காயத்தில் இருந்து இரத்தம் ஊறுகிறது. அதையும் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு போர் வீரனின் உணர்வோடு ஏறிப் போஸ்ரர்களைக் காயப்போடுகிறேன். எனக்குப் பின்னால் தான் அடித்து முடித்த மிச்சப் போஸ்ரர்களை அள்ளிக்கொண்டு வந்த சில்வா கட்டுக்கு வெளியே ஊறும் இரத்தத்தைக் கண்டு விடுகிறான்.

“தம்பி சொன்னாக் கேளுங்கோ...நீங்க வேலை செய்ய வேணாம். முதலாளி கேட்டா நா சொல்லிறது...”

கொண்டுவந்த போஸ்டரை மேசைமீது போட்டுவிட்டு பின்புறமாக என்னைப் பிடித்துத் தள்ளி அங்கிருந்த வாங்கில் அமர்த்தியபடி கூறுகிறான்.

சற்று முன்னிருந்த இராணுவ வீரனின் உணர்வு மாறி தாயின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்ட குழந்தைபோல அவன் அமர்த்திய இடத்திலேயே அமர்ந்தபோது தனித்து நின்று வெல்ல முடியாத பலமான ஓர் அமைப்பை, உடைக்க முடியாத எனது பலயினத்தை நான் உணர்ந்தேனோ என்னவோ துக்கத்தால் எனது தொண்டை அடைத்துக் கொள்கிறது. கண்கள் குளமாகி கண்ணங்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடுகிறது.

சில்வா பார்த்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காக முகத்தைத் திருப்பி மேசைமீது தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு படுத்தி விடுகிறேன்.

சுதந்திரமாக அலைந்து திரிந்த பள்ளிப் பருவ நினைவுகள் இந்த அச்சகத்துக்கு வரும்வரை என்னை விட்டு அகலவில்லை. என்றுமே ஒரு தனிமனிதனின் கீழ் உடல் வருத்தி வேலை செய்யாத நான் இன்று ஒரு தொழிலாளியாகி வேலைக்கமர்ந்தபோதுதான் அடிமைத்தனத்தின் அர்த்தத்தை மிகச் சரியாகப் புரிந்துகொள்கிறேன். ஊரில் நெசவடிக்கப் போகும் பெரியக்கா முதல் உடல் வருத்தி உழைக்கின்ற அனைவருமே என் கண்ணில் தெரிகின்றனர். காலிலே பட்ட நோவுக்காக இயலாமைக்காக் கூட ஓய்வெடுக்கமுடியாத இதுபோன்ற அவல நிலைகளில் நின்று தனி மனிதனின் கீழ் மாடாகி உழைத்தும் ஒரு விடிவுமில்லாத வாழ்க்கை தான் தமிழன், சிங்களவன், முஸ்லீம் என்ற எல்லைகளையே மீறி தேசமெங்கும் விரிவடைந்திருப்பதை உணர்கிறேன்.

சில்வா மீண்டும் மேலே வருகிறான். இப்பொழுது தலையை நிமிர்த்தி அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறேன். கண்ணீரைத் துடைத்திருந்தாலும் சிவந்து வீங்கியிருந்த எனது கண்களை என்னால் மறைக்க முடியவில்லை.

“என்ன தம்பி வீட்டு ஞாபகம் வந்துதா... எனக்கும் இரண்டு குழந்தைங்க இருக்கு... மூத்தது கொஞ்சம் வயசுதான். பீடி சுத்தப் பழகுது. என்ன தம்பி சம்பளம் சீவிக்க ஏலாது தம்பி... மிச்சம் கஸ்டந்தான்.”

வாழ்க்கையின் வெறுமை அவன் வாயிலிருந்து வருகிறது. எனது நண்பர்களும் இதே போன்ற பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கதைப்பார்கள். ஆனால் ஊரிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த அந்த நண்பன் அடிக்கடி சொல்வது போல வசதிபடைத்தவர்கள் போடும் இனவெறிக் கூச்சல்களின் மத்தியில் எங்களைப் போன்ற சாதாரண மக்களின் அவலக்குரல்கள் அழுக்கப்பட்டு விடுகின்றன என்பதை நடைமுறையில் நான் உணர்கிறேன்.

கீழே முருகேசண்ணன் இல்லை. முருகேசு முதலாளியின் குரல் சிங்களத்தில்தான் கடுமையானதொனியில் கேட்கிறது. மாடிப்படியில் இறங்கிக் கொண்டே சில்வாவும் அதற்குப் பதில் சொல்கிறான். எனக்குச் சிங்களம் தெரியாததற்காக நான் மனவருத்தப்படுகிறேன். என்றாலும் என்னுடைய வேலையைச் சில்வா செய்வதற்காகத்தான் பேச்சு வாங்குகிறான் என்பதை பேச்சுத் தொனிகளிலிருந்தே உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

எனக்காக சில்வா பேச்சு வேண்டுவது என் மனதை வருத்தியது. அதற்கு ஏதாவது பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று துடிப்புடன் எழும்புகிறேன். நெஞ்சில் ஒரு துணிச்சலும், வைராக்கியமும் ஏறுகிறது. மாடியில் இறங்கும் படிகளை நான் அண்மித்த போது முருகேசர் படிகளில்

ஏற முனைவதைக் கண்டு அப்படியே நின்று விடுகிறேன். அவரும் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு அப்படியே நின்று விடுகிறார்.

“என்ன...வேலை செய்யேலாட்டி என்னட்டைச் சொல்ல எல்லோ வேணும்”

“நீங்கள் அப்ப இல்லை...”

“அப்ப... வந்த உடனை சொல்லக் கூடாதே”

“நீங்கள் வந்தது எனக்குத் தெரியாது”

நிமிர்ந்து நின்றபடியே உறுதியாகத்தான் சொல்லுகிறேன். எல்லாத் தொழிலாளர்களும் வேலையை விட்டு விட்டு என்னையும், முருகேசு முதலாளியையும் பார்க்கின்றனர்.

“ஓ...அப்படியோ...நீர் வேலைக்கு சரிவரமாட்டீர்”

நான் சொன்ன பதில்கள் அவரது வாயை அடைக்க ஆத்திரத்துடன் என்னைப்பற்றி தனக்குள் ஒரு முடிவு கட்டியவராய் கடைசி வார்த்தையாகச் சொல்லி விட்டுப் போகிறார்.

நானும் எனக்குள் ஓர் முடிவு கட்டிவிட்ட உறுதியோடு திரும்பிச் செல்லும் முதலாளியைச் சிறிதுநேரம் பார்த்தபடி நின்று விட்டு அறைக்குத் திரும்புகிறேன்.

வீட்டில் நான் இலட்சியம், கொள்கையென்று இரவெல்லாம் அலைந்த நாட்களில் அந்த விறாந்தையில் அரிக்கன் விளக்கின் கீழ் வாழ்வின் சுமைகளை மனதிலே தாங்கியபடி எனக்காக விழித்திருக்கும் தாயாரின் ஏக்கம், தவிப்பு, எதிர் பார்ப்புகள் இத்தேசமெல்லாம் வியாபித்திருப்பதை உணர்ந்தபோது எனது இலட்சியத்தின் பரப்புக்கள் விரிவடைவதை நான் உணர்கிறேன்.

ஒருசில இரவுகள் அல்ல. என் வாழ்நாள் முழுவதும் இந்த நிலைமைக்கு எதிராக நான் வாழ வேண்டும் என்ற உறுதி என்னுள் வளர்கிறது.

தோற்பையை எடுத்துத் தோளிலே மாட்டிக்கொண்டு மாடிப்படிகளில் இறங்குகிறேன்.

‘என்ன தம்பி’

சில்வா வியப்படைகிறான்.

எல்லோரிடமும் விடை பெறுகிறேன்.

“வெளிக்கிட்டாச்சோ”

முருகேசர் முதலாளி...முகத்தை உப்பென்று வைத்தபடி கேட்கிறார்.

“நாங்கள் உங்களுக்குச் சரிவர மாட்டம்”

அசட்டையாக சற்று... கிண்டல் உணர்வுடன் சொல்லுகிறேன்.

சில்வா வாசல்வரை வருகிறான். அவனது கரங்களை இறுகப்பற்றுகிறேன்.

‘உங்களை நான் மறக்கமாட்டன்’

‘சுகமா போய்வாங்க தம்பி’

ஒரு புதிய உணர்வையும் வேகத்தையும் பெற்றவனாக ஊர் திரும்புகிறேன். ○

‘தாயகம்’

ஏப்ரல்-83

மண்ணின் மைந்தர்கள்

சவூதியிலிருந்து புறப்பட்டு கராச்சி விமான நிலையத்தில் ஏறப்பட்ட ஆறு மணித்தியாலத் தாமதமே அவனைப் படாதபாடு படுத்திவிட்டது.

நள்ளிரவுக்கு முன்னர்தான் கராச்சி வந்தடைந்த மூர்த்தி எஞ்சிய இராப் பொழுதையும் விமான நிலையத்திற்குச் சற்று தொலைவிலுள்ள ஹோட்டல் ஒன்றில் அரைத்தூக்கத்துடன் கழித்துவிட்டு அதிகாலையிலேயே விமான நிலையத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டான்.

அந்த அதிகாலையிலும் கராச்சி விமான நிலையம் களைகட்டி நிற்கிறது. பெரும்பாலும் கண்ணாடிகளையே கதவுகளாகவும், ஜன்னல்களாகவும் கொண்டிருக்கும் அந்த விமான நிலையம் மின்விளக்கின் ஒளியில் கண்ணாடி மாளிகையாகவே காட்சி தருகிறது. பயணிகளை வரவேற்போரும் வழியனுப்புவோரும் அந்த நீண்ட கட்டிடத்தின் வெளிமண்டபங்களில் நிறைந்து விடுகின்றனர்.

வெளிநாடு செல்பவர்கள், சென்று வருபவர்களுக்கே 'பாஷன்' ஆகிவிட்ட நரைத்த நீல நிற 'ரெனிம்' நீளக்காற் சட்டை, அதற்குப் பொருத்தமான நீலநிற சேட், சப்பாத்துகள்... கையிலே தொங்கும் பாஸ்போட், பயணக் காசோலைகளை பாதுகாப்பாக வைக்கும் தோற்பை... இத்தகைய தோற்றத்துக்குள் முப்பது வயதைத் தாண்டிவிட்ட மூர்த்தியின் உழைப்பால் மெலிந்து இறுகிய தோற்றம் மறைந்திருந்தாலும்... அதற்குள்ளிருந்து விடுபட வேண்டும் என்ற அவனது உணர்வுகள் அதற்கு மாறுபாடாகவே இருந்தது.

மூன்று வருடங்களுக்கு மேல் தனது மண்ணின் உறவுகளைப் பிரிந்து அந்நிய நாட்டில் பல அவலங்களுக்கு மத்தியிலும் வாழ்ந்தபோது இல்லாத ஒரு ஆவல் இந்தப் பயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்த நாளிலிருந்தே அவனுள் எழுந்திருந்தது.

அந்த ஆவல்...மூன்று வருடங்களாக அவன் சம்பாதித்த பணத்தோடு, சேர்த்த பொருளோடு தனது உற்றார் உறவினரைச் சென்று காணவேண்டும் என்பதால் அவனுள் எழுந்ததல்ல.

மூன்று வருட வெளிநாட்டு வாழ்க்கையில் அவன் பெற்ற அநுபவங்களையும், அவனைப் போன்ற சக தொழிலாளர்கள் படுகின்ற இன்னல்களையும் மனதிற்காண்டு அத்தகைய இயந்திர வாழ்வுக்கு, தான் முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும்... உயிரோட்டமுள்ள ஒரு வாழ்வுக்கு அத்திவாரமிட வேண்டும்... என்ற ஆவலே அவன் மனதில் எழுந்திருந்தது.

பத்தாம் வகுப்புவரை படித்திருந்த மூர்த்தி மத்திய கிழக்கிற்கு செல்லும் முன் ஒரு சவர்க்காரத் தொழிற்சாலையில் வேலைக்கமர்ந்திருந்தான். கூலிப் பிரச்சினைகளுக்காக அங்கு உருவாகிய தொழிற்சங்கத்தில் அங்கத்தவனாக

இருந்தபோது அவன் பெற்ற புதிய அநுபவங்களும் பாடங்களும் வாழ்க்கையின் உண்மைகளை மேலோட்டமாகவாவது அவனை அறிய வைத்திருந்தது.

அவன் விரும்பாத நிலையிலும் கூட மூத்த சகோதரியின் திருமணத்திற்காக அவன் பெற்ற கடனும், வட்டிகளும் இளைய சகோதரியின் எதிர்கால வாழ்வுக்கான தேவையும், உற்றார் உறவினர்களின் உந்துதலும்... மத்தியகிழக்கை நோக்கித் தள்ளியபோது அவன் தனது நிலைக்காக வருந்தினான்.

அவன் சென்ற மூன்று நாலு மாதங்களுக்கிடையே அவனது தாயார் இறந்தாள். வந்துபோகும் பயணச் செலவுகள், ஏஜென்சியுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம்... இவைகளால் அவன் இறுதிச் சடங்கில் கலந்துகொள்ள முடியாத பரிதாப நிலை... அதை உற்றார் உறவினரே உணர்ந்து தீர்மானித்து அங்கீகரித்து அவனது பதிலையே எதிர்பாராமல்... “தாயார் காலமாகிவிட்டார், ஈமக்கிரிகைகள் நாளை நடைபெறும்” என்று தந்தி அனுப்பி வைத்த போது...

பொருள்— மனித உறவுகளை... உணர்வுகளை... அற்ப மாக்கும் அந்தக் கொடிய நிகழ்ச்சியின் ஆழமான துயரத்தின் அநுபவத்தை நேரடியாவே அநுபவிக்க நேர்ந்தபோது... இத்தகைய அமைப்பின் மீது அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்பு மேலும் ஆழமாகியது.

அந்த வெறுப்புடனும் வைராக்கியத்துடனும் தான் மூன்று வருட காலம் எத்தனையோ அழைப்புகள், ஊர் லிருந்து வந்தபோதும் அவன் ஊர் திரும்பவில்லை. அவன் பணிபுரியும் நிறுவனத்தால் கொடுக்கப்பட்ட இலவச விமான ரிக்கற்றுக்களைக்கூட உபயோகிக்காது அதற்கான பணத்தின் ஒரு பகுதியைப் பெற்று அனுப்பியிருந்தான். வெளிநாட்டு

உழைப்புக்கு ஒரு முடிவு கட்டிக்கொண்டு ஊர் திரும்பிவிட வேண்டும் என்ற பிடிவாதத்துடன் அவன் இருந்தான்.

மூத்த சகோதரி அறியாமல் அவனது தங்கையிடமிருந்து இறுதியாக வந்த கடிதம் அவனுக்குள் ஓர் உறுதியான முடிவை எடுப்பதற்கு தூண்டுகோலாக அமைய பயணத்துக்கான ஏற்பாடுகளை செய்தான்.

ஹோட்டல் வானிலிருந்து இறங்கியதும் பயணப் பொதிகளைத் தூக்கவந்த பாரம் சுமக்கும் தொழிலாளியை தயவாகச் சொல்லித் தடுத்துவிட்டு முதுகிலும் கைகளிலும் மாகப் பொதிகளைச் சுமந்தபடி விமான நிலையத்தினுள் மூர்த்தி நுழைகிறான். அதிகாலையின் குளிர் உடலை இதமாகத் தழுவி உற்சாகமூட்டுகிறது. அப்பொழுதுதான் கொழும்பு செல்லும் விமானத்துக்கான 'போடிங்காட்கவுண்டர்' திறக்கப்படுகிறது. பயணப் பொதிகளுடன் அங்குமிங்குமாக நின்ற பயணிகள் வரிசையாக நீளுகின்றனர். மூர்த்தியும் அதற்குள் ஒருவனாக ஐக்கியப்படுகிறான்.

நத்தைபோல நகர்ந்த அந்த வரிசையின் நீளம் சுருங்க மூர்த்தியும் கவுண்டரை நெருங்கிவிடுகிறான். மூர்த்தியின் பாஸ்போட்டையும் ரிக்கற்றையும் தனது பயணிகளுக்கான பட்டியலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த அந்த பாகிஸ்தான் அதிகாரி, பட்டியலில் அவனது பெயர் இல்லை என்பதைத் தெரிவிக்க மூர்த்தியின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து வாயைச் சுழித்தபடி தலையை ஆட்டிவிட்டு பின்னால் உள்ளவனின் பாஸ்போட்டுக்காகக் கையை நீட்டுகிறான்.

எதிர்பாராத நிகழ்வினால் ஏன்? எதற்கு? என்று கேட்கும் துணிவை இழந்த அவன் கவுண்டரின் முன் ஒரு கணம் திகைத்து நின்றான். பின்னால் வரிசையில் வந்த பயணியின் கை அவனைச் சுரண்டியபோதுதான் குற்ற

உணர்வுடன் “வருந்துகிறேன்” என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னபடி சற்று தள்ளி நிற்கிறான்.

கவுண்டரிலுள்ள அந்த அதிகாரிகளின் சுறுசுறுப்பான செயல்களை அவதானித்துக் கொண்டு வரிசை முடியும் வரை காத்து நின்ற மூர்த்தியின் முன்னால் ஒரு இளைஞன் வந்து நிற்கிறான்.

“உங்களுக்கும் போடிங்காட் இல்லியா”

கட்டையான சிவந்த மேனியுடைய அந்த முஸ்லிம் இளைஞன் தமிழில்தான் கேட்கிறான். மேலும் இருவர் பயணப்பொதிகளுடன் அவனை நெருங்கிவந்து நிற்கின்றனர்.

“ஓம்...ஓம்...கிடைக்கேல்லை உங்களுக்கும்...”

எங்கள் மூணு பேருக்கும் இல்லே... இந்தா பாருங்க... எங்கடை கம்பெனியாலை புல்பேமன் கட்டி...ஓ...கே... பண்ணின ரிக்கற், இதுக்கு இவங்க கட்டாயம் சீற் தரவேணும்... இவங்க சுத்த மோசம்... எவங்களிட்டையோ காசை வாங்கிக் கொண்டு எங்கடை சீற்றைக் குடுத்திட்டாங்க...”

ஆத்திரத்துடனும் அவசரத்துடனும் கடகடவென்று பேசிய அந்த முஸ்லிம் இளைஞனின் வார்த்தைகளிலிருந்து மூர்த்தி தனது ரிக்கற்றுக்கும் நடந்திருக்கக்கூடியதை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்கிறான்.

தான் தனித்தவனில்லை; தன்னைப்போலப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்தபோது மூர்த்தியிடம் முதலில் இருந்த அச்ச உணர்வு மாறி ஒரு துணிச்சலும் நம்பிக்கையும் அவனிடம் எழுகிறது.

மூர்த்தி தனது விமான ரிக்கற்றையும் ஒருமுறை விரித்துப் பார்த்துக் கொள்கிறான். அவனும் சலுதியில்

பிரபல்யமான அமெரிக்க நிறுவனத்தில்தான் பணிபுரிந்தான். முன்னால் நின்ற மற்ற இருவரில் ஒருவர் நடுத்தர வயதுடையவர்; மற்றவர் இளைஞர். அவர்களும் ஒரு புன்சிரிப்போடு தமது ரிக்கற்றுக்களையும் மூர்த்தியிடம் நீட்டுகின்றனர். அவைகளும் சரியாகவே இருக்கின்றன. ரிக்கற்றிலுள்ள பெயர்களின் மூலம்...அவர்கள் இருவரும் சிங்களவர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறான்.

நால்வரும் என்ன செய்யலாம் என்பது போல ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர்.

“மிடில்ஈஸ்டருக்கு வற்றவங்களெல்லாம் வெறுங் கூலியள்... எங்களை எப்படியும் ஏமாத்தலாமெண்டு நினைக்கிறாங்கள் போலை...அதுதான் ஏஜென்சிகாரன் முதல் கம்பெனிக்காரன் வரை...ஒரே ஏமாத்தும் மோசடியுமா இருக்கு...”

பாதிக்கப்பட்டவர் நால்வர். அதுவும் ஒரே நாட்டினர் என்ற போது நியாயம் கேட்கும் உணர்வு மூர்த்தியிடம் எழுகிறது.

விமானப் போக்குவரத்து நேரங்களை உடனுக்குடன் அறிவிப்பதற்காக அங்குமிங்குமாக தூண்களில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளில் ஒன்றை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

கொழும்பு செல்லும் விமானம் புறப்பட பத்து நிமிடமே இருந்தது. அவர்களது பாஸ்போட்டுகளையும் ரிக்கற்றுக்களையும் வாங்கி அடுக்கிக் கொண்டு அந்த போடிங்காட் கவுண்டரை மீண்டும் நெருங்குகிறான். வரிசையில் நின்ற கடைசிப் பயணிக்கும் காட் வழங்கப்பட்டு விட்டது.

ஆங்கிலம் சரளமாகப் பேசத் தெரியாவிட்டாலும் சிக்கலான சந்தர்ப்பங்களில் சமாளித்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு அவனுக்கு ஆங்கில அறிவு இருந்தது.

“இது ஒ...கே... பண்ணிய பிரச்சினை இல்லாத ரிக்கற்றுகள்... குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கும் நாங்கள் வந்து விட்டோம்...எப்படி எங்களுக்கு போடிங்காட் இல்லாமல் போகும்...”

கவுண்டரில் இருந்த அந்த பாகிஸ்தான் அதிகாரியிடம் ரிக்கற்றுகளை நீட்டியபடி குற்றம் சுமத்தும் தோரணையில் தான் கேட்கிறான்.

அந்த அதிகாரியும் நடந்திருக்கக் கூடிய மோசடியை அறிந்தவன்தான்... ஆனாலும் தன்னிடம் தவறில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துவதுபோல பயணிகளுக்கான பெயர்ப் பட்டியலையே மூர்த்திக்கு முன்னால் கவுண்டரில் எடுத்து வைக்கிறான். மூர்த்தி நால்வரது பெயர்களையும் அதில் தேடுகிறான். ஒருவரது பெயரும் பட்டியலில் இல்லை. பதிலாக இன்னும் இரண்டு போடிங்காட்டுகள் கொடு படாமல் இருப்பதை அவதானித்துக் கொள்கிறான்.

முயற்சித்தால் அதில் ஒன்றைத் தான் பெறமுடியும் என்ற எண்ணம் அவனுள் எழுந்தாலும் தன்னோடு சேர்ந்து விட்ட அந்த மூவரையும் விட்டுவிட்டுச் செல்வதில்லை என்று தனக்குள் முடிவெடுத்துக் கொள்கிறான்.

“ஆம் லிஸரில் பெயர் இல்லை...எப்படி விடுபட்டிருக்கும்...தயவு செய்து சொல்ல முடியுமா?”

“நேரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது... விரும்பினால் அந்தக் காரியாலயத்தில் சென்று விசாரியும்”

“நன்றி”

மூர்த்தி அந்த அறையை நோக்கி நடக்கிறான். அங்குள்ளவர்களும் நேரத்தைச் சாட்டாக வைத்து தலைமைக் காரியாலயத்தில்தான் இதுபற்றி விசாரிக்க வேண்டும்... மறுநாள்தான் பயணத்தை தொடரலாம் என்று முடிவாகக் கூறிவிடுகின்றனர்.

“என்ன சொன்னாங்க”

ஆவலோடு கூடிநின்ற மூவரும் வந்து கொண்டிருந்த மூர்த்தியின் முகத்திலிருந்தே முடிவை தெரிந்து கொண்டாலும் நடந்ததை அறிவதற்காக அந்த முஸ்லீம் இளைஞன் கேட்கிறான்.

“ஒருதற்றை பேரும் விஸ்ரிலை இல்லை... இரண்டு காட்... கொடுபடாமல் இருக்கு”

“இரண்டிருக்கா...”

“நாங்கள் நாலுபேர் இருக்கிறம்” மூர்த்தி சொல்லிக் கொண்டே அந்தக் கவுண்டரை நோக்கி மீண்டும் செல்கிறான்.

அந்த சிங்கள இளைஞர்கள் மூர்த்தி என்ன சொல்கிறான் என்பதை அறிய விரும்புகின்றனர். ‘நாங்கள் நாலுபேர் இருக்கிறம்’ என்று மூர்த்தி சொன்ன வார்த்தைகளை முஸ்லீம் இளைஞன் அவர்களுக்கு சொன்னபோது அவர்களது முகம் மலர்கிறது.

எஞ்சியிருந்த அந்த இரண்டு காட்டுகளுக்கும் அமெரிக்க உல்லாசப் பயணிகள் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் அரைகுறை ஆடைகளுடன்... அவசர அவசரமாக வந்து சேருகின்றனர்.

“இனி அடுத்த பிளையிந்தான்... அதுக்கும் புக்பண்ணிக் கொண்டு போகவேணும்... அவர் சாமான்களுக்குப் பொறுப்பா நிக்கட்டும் ரெண்டுபேரும் வாங்கோ”

மூவரும் ரிக்கற் வழங்கிய விமானக் கம்பனியின் பல காரியாலய அறைகளுக்குள் புகுந்து வெளிவருகின்றனர். இறுதியாக விமான நிலைய மேலதிகாரி—ஒரு நடுத்தர வயதுடைய பாகிஸ்தானியப் பெண்மணி—தவறு நடந்திருப்பதை ஒப்புக் கொண்டு அதற்குப் பொறுப்பானவர்களை தொலைபேசியில் கண்டிக்கிறாள்! மறுநாட் காலை பயணத்துக்கான ஒழுங்குகளையும் செய்து கொடுக்கிறாள்.

பயணம் தடைப்பட்டதால் ஏற்பட்ட மனச்சோர்வு நால்வரிடமும் காணப்பட்டாலும் நால்வரும் ஒன்றாக இருப்பது ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலாக இருந்தது.

பெனியனுக்கு உட்புறமாக கழுத்தில் போட்டிருந்த சங்கிலியைக் கழற்றி வைப்பதற்கு மூர்த்தி மிகவும் சிரமப்பட்டான். பார்த்துவிட்டால் அவர்கள் தங்களில் நம்பிக்கையற்று பாதுகாப்பாக கழற்றி வைப்பதாக எண்ணி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவனிடம் இருந்தது. அவர்களில் கூட இருவர் சங்கிலி போட்டிருந்தனர். இளைய சகோதரிக்காக அவன் அதை வாங்கியிருந்தாலும் சங்க அதிகாரிகளுக்காக கழுத்தில் மாட்டுவதும் வெளியே வந்ததும் கழற்றுவதும்... அதுவும் அறிந்தவர்கள் தெரிந்தவர்கள் எவருமற்ற அந்நிய நாட்டிலும்... வேண்டாத பெருஞ்சமையாகவே அவனுக்குப் படுகிறது. மூன்று வருட வெளிநாட்டு உழைப்பும் வாழ்வும் எளிமையை விரும்பும் தனது உணர்வுகளை பாதிக்கவில்லை என்பதற்காக மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

ஹோட்டலில் தங்கச்சென்றபோது நால்வரும் ஒன்றாகவே தங்கவேண்டும் என்று அந்தச் சிங்கள நண்பர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். ஹோட்டல்காரரும் சிரமப்பட்டு படுக்கைகளைப் போட்டு ஒரு அறையை ஒதுக்குகின்றனர்.

நான்கு படுக்கைகளையுடைய அந்த பெரிய ஹோட்டல் மாடி அறையில் 'தீர் இன்வண்' கசற்றேடியோ மேலை

நாட்டு துள்ளல் இசையுடன் அவர்களுக்குப் புரியாத ஆங்கிலத் தொனியில் அலறுகிறது... அவர்கள் அதை ரசிக்கின்றனர். மூர்த்தி அவர்களது உற்சாகமான உரையாடல்களை அவதானித்தபடி தனது கட்டிலில் உட்கார்ந்திருக்கிறான்.

அவன் ஊரை விட்டு வந்த மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் நூலகம் எரிந்தது போன்ற பல சம்பவங்கள் நடந்ததை அவன் சுடிதங்கள் மூலம் அறிந்திருந்தான். அந்த அறையின் சூழல் அவனுக்கு அதுபற்றிய நினைவுகளை கொண்டுவந்தாலும்... அவனோடு சலூதியில் வேலைசெய்த பேணாட் அந்த சம்பவத்தைக் கேள்விபுற்ற போது ஹிட்லரின் செய்கையோடு ஒப்பிட்டு ஆத்திரத்துடன் பேசிய வார்த்தைகள்... எதிர் காலத்துக்கான நம்பிக்கையையும் தந்து நின்றன.

நடுத்தர வயதுள்ள அந்த சிங்கள நண்பர் தட்டினால் தானாகவே திறந்து கொள்ளும் சிகரெட் பெட்டியை வைற்றருடன் நீட்டுகிறார்.

“தோ... தாங்ஸ்”

அந்த உபசரிப்பை மறுக்க முடியாமல் மூர்த்தி மிகவும் மரியாதையாக மறுக்கிறான். ‘நல்ல பழக்கம்’ என்று சிங்களத்தில் கூறிச்சென்ற அவர் ‘கன்டோஸ்’ பக்கற்றை எடுத்து வந்து நீட்டுகிறார்.

“தாங்க்ஸ்”

அவனிடம் இருந்தபோதும் மறுப்பில்லாமல் பெற்றுக் கொள்கிறான். அவர்கள் மூவரும் விடும் சிகரெட்டின் புகை மின்விசிறியின் வேகத்தையும் மீறி அந்த அறையில் பரவுகிறது.

“நீங்க ஒண்ணும் பாவிக்கிற இல்லியா...? மனுசனா இருந்தா எல்லாம் அநுபவிக்கவேணும்”

“ஓ... அநுபவிக்கத்தான் வேணும்...ஆனால்...எதுக்கும் ஒரு ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் தேவை”

முஸ்லிம் இளைஞனின் வார்த்தைகள் மூர்த்தியின் இயல்பை தாக்குவதாக அமைய சற்று இறுக்கமாகவே கூறுகிறான்.

சிங்கள நண்பர்களும் விவாதத்தில் கலந்துகொள்கின்றனர். அந்த நடுத்தரவயதுடையவர் மூர்த்தி சொல்வதையே ஆமோதிக்கிறார்.

“என்ஜோய் பண்ணுறதிலை என்ன கட்டுப்பாடு... ஒழுக்கம்”

அவர்களது உரையாடல் வேறு திசையைநோக்கித் திரும்புகின்றது. பணமும் அதனால் பெறுகின்ற நேரடிப்பயனும்ன்றி வாழ்வின் பண்பாட்டையே மறந்து விடும் அவர்களது நிலை அவனுக்கு ஒரு பாடமாகவே அமைகிறது.

ஹோட்டல் சிப்பந்தி மதிய உணவுக்காக அழைக்கிறார்.

பொலிஸ் செய்யப்பட்ட மாபிள் தரை; வழுக்கி விழுந்து விடாமல் குறுக்கும் நெடுக்குமாக போடப்பட்டிருக்கும் கால் விரிப்புக்கள்; வட்டவடிவமான சாப்பாட்டு மேசைகள்; சீருடையில் காணப்படும் ஹோட்டல் சிப்பந்திகளும், பயணிகளும் நிறைந்திருக்கும் அந்த நீண்ட அறை கலகலப்பாக இருக்கிறது.

காலியாகவே இருக்கும் அவர்களது அறையின் இலக்கத்துக்குரிய மேசையில் அவர்கள் அமர்கின்றனர். மூர்த்தி அமர்ந்திருந்த திசைக்கு எதிரேயிருந்த மேசையில் இரண்டு இளைஞர்களும் ஒரு இளம் பெண்ணும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். கண்கள் குளமாகி கன்னங்களில் வழிந்தோடும் கண்ணீரோடு... அவளைப் பொருட்படுத்தாமல் உற்சாகமாக

சிரித்துப்பேசி உண்ணும் அவளோடு கூடவந்த இளைஞர்களையும் திரும்பிப்பாராது...மூர்த்தி இருந்த திசையில் எங்கோ வெறித்துப் பார்க்கும் அந்தப் பெண்ணின் மீது அவனது கவனம் திரும்புகிறது. அவளது ஆடை அலங்காரங்களிலிருந்து அவள் ஒரு கிராமப்புறத்துச் சிங்களப் பெண் என்பதை அவன் புரிந்துகொள்கிறான். அவளுக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்ட உணவுக் கோப்பைகளை அவள் தொடவே இல்லை. கன்னங்களில் வழிகின்ற கண்ணீரை அடிக்கடி கைக்குட்டையால் துடைப்பதும் வெறித்துப் பார்க்கும்படி அவள் இருக்கிறாள்.

அவள் மத்திய கிழக்குக்கு பணிப்பெண்ணாகப் போகிறாள். அவளது கண்ணீர்க் கதையின் முதல் அத்தியாயம் ஆரம்பித்து விட்டதாக மூர்த்தி உணர்ந்தான். இந்தக் கதையின் முடிவு...சலூதியில் ஒரு நண்பனை அவன் வழியனுப்பச் சென்றபோது விமானத்தில் ஏற்றப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் பிரேதம்...அங்கு பேசப்பட்ட சவுக்கடிகள் பெற்ற, தற்கொலை செய்து கொண்ட பெண்களின் சோகக் கதைகள் அவனது நினைவில் வந்தன.

அவனது இளைய சகோதரி கூட தனது இயூதிக் கடிதத்தில் அவன் அனுப்பும் பணத்தில் பெரும்பகுதியை தமக்கையார் தனது வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளப் பரிந்துரைக்கவும், தனது எதிர்காலத்துக்கான தேவைகளுக்காக தான் மத்தியகிழக்கிற்குப் பணிப்பெண்ணாக செல்ல விரும்புவதாகவும் எழுதியிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணை தனது சகோதரியாகவே அவன் நினைத்தபோது...

ஒரு கோப்பை உணவையே ஒருவருக்காக ஒருவர் மீதம் வைத்து உண்டு எஞ்சியிருக்கும் சுபநலம் குறைந்த அன்பும் தியாகமும் நிறைந்த வாழ்க்கை தனது குடும்பத்திலும் நாட்டிலும் அற்றுப் போவதாக அவன் உணர்கிறான்.

“மூர்த்தி சாப்பிடுங்க”

எதிரே இருந்த முஸ்லிம் நண்பர் கையைக் காட்டிக் கூறிய போதுதான் மூர்த்தி தானும் உண்ணாமல் இருப்பதை உணர்கிறான். உணவை முடித்துக் கொண்டு அறைக்குச் சென்றபோதும் அங்கு கண்ட காட்சியும் அவைபற்றிய சிந்தனைகளும் அன்று முழுவதும் அவன் மனதை வீட்டு அகலவில்லை.

மறுநாள் பயணம் தடையின்றி அமைந்து விடுகின்றது. பயணத் தடையினால் நண்பர்களாகிவிட்ட நால்வரும், “கடிதம் போட வேணும்,” “வீட்டுக்கு வரவேணும்” என்ற கோரிக்கையுடன் முகவரிகளைப் பரிமாறிக் கொண்டு விடை பெறுகின்றனர்.

மூர்த்தியைத் தேடி விமான நிலையம் வந்த மைத்துனர் குறிப்பிட்டபடி விமான நிலையத்தில் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்பிவிட்டார். மூர்த்தி தனியாக வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

மூன்று வருடங்களில் ஊரில் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை. பயிர் செய்த நிலங்கள் காய்ந்து கருகி புழுதி படர்ந்திருந்தன. ஊருக்கு நடுவேயுள்ள வாசிக சாலை, விளையாட்டிடங்கள் சன நடமாட்டம் குறைந்த இடங்களாகக் காட்சி தந்தன. ஆங்காங்கு சில வீடுகள் புதிதாக கட்டப்பட்டிருந்தன. அவனது சகோதரிகூட தனது பழைய வீட்டை இடித்து புதிய பாஷனில் கட்டத் தொடங்கியிருந்தாள்.

வாடகைக்கார் வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றதும் சகோதரிகள் இருவரும் வந்து வரவேற்கின்றனர். வீட்டு வாசலில் கால் வைத்ததும் எதிரே புதிதாக சாந்து பூசப்பட்ட சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த தாயாரின் உருவப் படத்தைக் கண்டதும்... மூர்த்தி விம்முகிறான். சகோதரிகளும் சேர்ந்து அழுகின்றனர்.

“தம்பி எங்கை, தம்பி வரேல்லையா... எண்டுதான் சாகேக்கை கூடக் கேட்டவ”

“லச்சக் கணக்கா உழைச்சென்ன... ஒருத்தருக்கும் ஒரு ஆறுதலும் இல்லாத அவல வாழ்க்கை”

மூர்த்தி அலுத்துக் கொள்கிறான்.

தெரு வேலிக்குப் பதிலாக மதில் எழும்பியிருக்கிறது. விறாந்தை ஹோலாக மாறி இருக்கிறது. குசினி, சாப்பாட்டறை எல்லாம் விரிவடைந்திருக்கிறது.

“கட்டிடச் சாமான்கள் எல்லாம் விலையேறுது தம்பி... அது தான் கொஞ்சம் குறைவா இருக்கேக்கை முடிச்சப் போடுவம் எண்டு தொடங்கினனான்”

மூர்த்தி வீட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கிறான். சகோதரியும் பின் தொடர்கிறாள்.

“காணியனும் நல்லவிலை... தங்கச்சிக்கு ஒரு காணித்துண்டு வாங்கி விடுவம் எண்டுதான் கொத்தாலும் ஓடித்திரிஞ்சவர். ஒண்டும் சரிவரேல்லை”

“... ..”

“இனி என்ன உனக்கும் வயது வந்திட்டுது...நீ எங்கையாவது போய்க் கொண்டுதான் தங்கச்சியை எங்கையேன் சேர்க்க வேணும்”

“அக்கா...என்னைப் பற்றி இப்ப யோசிக்காதையுங்கோ தங்கச்சியின்ரை அலுவலை கெதியாப் பாருங்கோ”

இதுவரை மௌனமாக இருந்த மூர்த்தி சொல்கிறான்.

“இடங்கள் இல்லாமலில்லை எல்லாம்... வீடு வளவு நகையளோடை எழுபத்தைஞ்ச ஒண்டுடெண்டெடல்லே நிச்ச

கிறாங்கள்... அது சரி தம்பி...லீவிலைதான் வந்தனியோ... இல்ல..."

‘ஓப்பந்தம் முடிஞ்சதான்’

சகோதரியின் கேள்வியின் அர்த்தம் மூர்த்தியின் மனதுக்கு சங்கடமாக இருக்கிறது. வளர்ந்து வரும் தேவைகள் தீர்க்க முடியாத பெருஞ் சமைகளாக தன்னையும்... தன்னைப் போன்ற இளைஞர்களையும் அமுக்குவதை உணர்கிறான்.

சுதந்திரமான சுகவாழ்வுக்கு அது அத்திபாரமாக அமையுமானால் அந்தச் சமைகளையும் அவனால் சமக்க முடியும். வெறும் போலித்தனமும் பகட்டுகளும் சீரழிவுகளுமே அதனால் எஞ்சுகிறது என்பதை அநுபவத்தில் உணர்ந்தபோது அவன் எடுத்த முடிவு அவனுக்குச் சரியாகவே படுகிறது.

அவனது வரவை அறிந்து சில நண்பர்கள் அயலவர்கள் வந்து சென்றபோதும் அவன் சந்திக்க விரும்பிய நண்பன் மாலையாகியும் வரவில்லை.

அவனோடு சவர்க்காரத் தொழிற்சாலையில் தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்குவதில் தீவிரமாக உழைத்த சயந்தன் மூர்த்தியின் வீட்டிலிருந்து சிறிது தொலைவில்தான் இருந்தான்.

மாலையானதும் மூர்த்தி சயந்தனின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அவனுக்குத் திருமணமாகி ஒரு குழந்தையும் இருப்பதாக சகோதரி கூறியிருந்தாள்,

ஓலையால் வேயப்பட்ட மண்வீடு. அருகே செழித்து வளர்ந்திருக்கும் வாழை மரங்கள், முற்றத்தின் எதிரே பல வண்ண நிறங்களில் அமைந்த பூங்கன்றுகள். அதன் ஓரத்தில் வண்டில் உருட்டி நடை பழகும் அழகான குழந்தை...புதிய

மாமா வருகிறார் என்பதுபோல மூர்த்தி வருவதைக் கண்டு மிரளாமல் நிமிர்ந்து பார்க்கிறது.

குழந்தையின் கன்னத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளிவிட்டு ஒரு 'கன்டோஸ்' பக்கற்றை அதன் கையில் கொடுத்து அன்பாக அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டே வீட்டின் முன்புறத்தை நோக்கிச் செல்கிறான் மூர்த்தி.

“சயந்தன்”

“மூர்த்தியா வாறும்...வாறும்...இரவைக்கு வருவ மெண்டு இருந்தனான்”

திண்ணையில் இருந்த மேசையின் அருகே போடப் பெட்டிருந்த அந்த நீள வாங்கில் மூன்று இளைஞர்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர். மேசைமீது புத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏதோ பிரச்சனை பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் மூர்த்தியின் வருகையால் அமைதியாகின்றனர்.

“நான்...உங்களைக் குழப்பிப் போட்டன் போலை”

“சீ...சீ...நீர் இரும்.....சாரு...”

அடுப்படிக்கு வெளியே வந்து எட்டிப் பார்க்கிறாள் சயந்தனின் மனைவி சாரு.

“இவர்தான் பாக்கியக்காவின்ரை தம்பி மூர்த்தி... சலுதியாலை வந்திருக்கிறார்.

“ஓ...அடிக்கடி இவரைப் பற்றிக் கதைக்கிறவ”

தேனீர் போடுவதற்காக மீண்டும் அடுப்படிக்குள் நுளைகிறாள் சாரு.

“எப்படி சலுதி அநுபவங்கள்”

எதிர்காலத்துக்கான நம்பிக்கையோடு ஒழுங்குபடுத்தி எழுப்பப்பட்ட சயந்தனின் வாழ்க்கை கஷ்டங்கள் நிறைந்த தானாலும் ஒரு புதிய நாகரீகத்திற்கே கருவாக வளர்வதை மூர்த்தி உணர்கிறான்.

“சலூதி என்ன... வெளிநாட்டு உழைப்புகளே கானல் நீர்தான்... இந்த மண் திருந்தாமல்... நாங்கள் மனிசராவாமேலாது”

தலையை நிமிர்த்தி உறுதியுடன் தெளிவாகக் கூறுகிறான் மூர்த்தி.

சயந்தன் தீக்குச்சியை தட்டி மேசைமீதுருந்த குப்பி விளக்கை ஏற்றி வைக்கிறான்.

சயந்தனின் முகத்தில் மட்டுமல்ல அந்த இளைஞர்களது முகங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. ○

‘தாயகம்’

ஆவணி, 1983

கூலிக் குழப்பம்

“என்னப்பா... நானும் காலமை எழுப்பின நேரம் தொடங்கிப் பாக்கிறன்.....என்ன கடுமையா யோசிக்கிறியள்?”

முற்றத்தில் நின்றபடி தென்னை மரங்களுக்கூடாகத் தெரியும் கிழக்கு வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த என்னிடம் தேனீர்க்கோப் பையையும் பனங்கட்டித் துண்டையும் நீட்டியபடி கேட்கிறாள் எனது மனைவி.

உண்மைதான், காலமை எழுப்பின நேரம் முதல் இண்டைக்கு நடக்கிற வேலை நிறுத்தித்திலை பங்கு கொள்ளுறதா? விடுறதா? என்பதைப் பற்றித்தான் நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை. எனது நாற்பத்தைந்து வருட வாழ்க்கையில் ஒரு சுருட்டுத் தொழிலாழியாகி நான் பட்டு வரும் கஷ்டங்களை நான் நினைத்தபோது என்னையே...நான் மறந்துவிடுகிறேன்.

எட்டு வயதிலேயே பள்ளிப் படிப்பை மறந்து சுருட்டுக் கட்ட வெளிக்கிட்டு வேலை பழகுவதற்காக நான் வேண்டிய காம்படிகள், ஏச்சுப் பேச்சுக்கள்...பின்பு இளைஞனாகி கொழும்பு, மலைநாடு மட்டக்களப்பெல்லாம் தொழில் பார்த்து அலைந்து பெற்ற அநுபவங்கள்...கூலிக் கலம்பகங்களில் முன்னுக்கு நின்று பொயிலைத் தூளெல்லாம் அள்ளி எறிந்த சம்பவங்கள் எல்லாவற்றையும் அசைபோட்டுப் பார்க்கிறேன் ...

என்னுடைய சொந்த வாழ்க்கையில்—ஏன் என்னைப் போன்ற சுருட்டுத் தொழிலாளியின் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஏதாவது முன்னேற்றம், தோட்டம், வயல் இல்லாட்டி...வேறையேதாலும் வருமானமுள்ளவன் கொஞ்சம் மிதந்திருக்கிறான். ஆனால் என்னைப் போலையே இதையே நம்பி இருக்கிறவன்பாடு வரவர மோசமாப் போகுது...இரண்டு குமருகளுக்கும் தகப்பனாப் போனன். பெடியன்தான் இப்பவே லீவு நாளிலை வால்ச்சுத்துக் கட்டப்போய் தன்ரை சிலவைப் பார்க்கிறான்...கையிலை மடியிலை ஒண்டுமில்லாமை...என்னண்டு என்ரை ரெண்டு குமரையும் கரை சேர்க்கிறது...இந்தத் தலையிடியிக்கை நான் இருக்கிறன்...இதுக்கை அவங்கள் வேலை நிறுத்த மாம்.

பனங்கட்டியை வாய்க்குள் போட்டு தேனீரை மடமட வென்று வாய்க்குள் ஊற்றிவிட்டு... கோப்பையை மனைவியிடம் நீட்டுகிறேன்.

“இண்டைக்கு அடையாள வேலை நிறுத்தமாம். நேற்றைக்கு பெடியன் கொண்டுவந்து நோட்டீஸ் குடுத்த பிறகும் முதலாளி பொயிலைக்குத் தண்ணி போடச் சொன்னவர். ஒருக்காப் பாத்திடுவம்.”

“என்ன வேலை நிறுத்தமாமோ? உதுக்கே நீங்கள் காலமை எழும்பி யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள்... மனிசர்

படுற பாட்டுக்கை உவங்கள் ஒரு பக்கம்... நேற்றைக்குப் வளவுக்காற மனிசி குத்தகைக் காசுக்கு வந்திட்டுப் போகுது... கடைக்காசு குடுக்காமை கடைப்பக்கம் தலை காட்ட முடியாமைக் கிடக்கு. இண்டைக்குச் சமையலுக்கும் அரிசியில்லை எட கடவுளே இப்பிடியும் ஒரு தலையெழுத்தோ? ஏனப்பா... ஏதோ பென்சன் காசோ என்னவோ கழிச்ச காசு இருக்கெண்டர். அதைக் கேட்டு வேண்டுமன் முதலாளியிட்டை... வீட்டிலை ரெண்டு குமரையும் வைச்சிருக்கிறம்... கழுத்திலை... காதிலை... ஒண்டுமில்லை”

அதைத்தானே அவங்கள் அங்கை இஞ்சையெண்டு ஏமாத்திறாங்கள்.”

“என்ன கழிச்ச காசைத் தாறதுக்கு அவைக்கென்ன வருத்தம்... ஒ அந்தக் காசுகளிலைதான் அங்காலை இளையமோளுக்கும் வீடு கட்டுகிறான் போலை... ஏன் நீங்கள் சரியில்லை. நீங்கள் எல்லாரும் ஒண்டா நிண்டு கேட்டால் அவர் இல்லையெண்டிடுவாரோ?”

“அதுக்காண்டித்தானே இண்டைக்கு வேலை நிறுத்தம் செய்யிறாங்கள்”

“அப்ப பேந்தெங்கை வெளிக்கிடுறியள்? பேசாமை வீட்டிலை இருக்கிறதுக்கு... இண்டைக்கு வேலைக்குப் போனாப் போலைதான் விடியப் போகுது”

“நான் வேலைக்குப் போகேல்லை. உதிலை போட்டு வாறன்”

அந்த முடிவுக்கு நான் இன்னும் வரவில்லை. மனைவியைச் சமாளிப்பதற்காகச் சொல்லிவிட்டு தெருப்படலையை நோக்கி நடக்கிறேன். அந்தப் படலையிலிருந்து கூப்பிடுதொலைவில்தான் முத்துலங்கத்தாரின் சுருட்டுக் கொட்டில். தெருப்படலையைத் திறந்து தெருவின் இரு மருங்கும் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். கிழக்குத் தெருவில் சற்று தொலை

வில் மூன்று பேர் சயிக்கிள்களுடன் நின்று கதைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். குழப்பக் காரரோ என்னமோ... அவர்களது கவனம் என்மீது விழுவதற்கிடையில் கொட்டிலுக்குள் புகுந்து விடவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அடியெடுத்து வைக்கிறேன் .

நான் இண்டைக்கு வேலைக்குப் போறது சரியில்லையெண்டு எனக்குத் தெரியுது. ஆனால் நேற்றைக்கு சங்கப் பெடியன் நோட்டீசு குடுத்ததுக்குப் பிறகும் பொயிலைக்குத் தண்ணி போடச் சொன்னவன்...நான் இண்டைக்குப் போகாமை விட நீயும் குழப்பக்காறெண்டு நாளைக்கு நீ வேறை இடத்தைப் பாரெண்டா...இந்தப் பஞ்ச நிலைமையிலை...என்றை குடும்பத்தின்ரை கதி என்ன? ஏதாவது மருந்து கிருந்தெல்லோ குடிக்கவேணும்...

முதலாளிமார் செய்யிற அநியாயம் எனக்கு விளங்காமலில்லை. காலத்தாலை குடிக்கிற தேத்தண்ணியோடை நாங்கள் பசிகிடந்துசுறுட்ட இருபத்தைஞ்ச ரூபா கூலி எண்டுபோட்டு இருபது, இருபத்தொண்டு எண்டு நினைச்ச மாதிரி குடுக்கிறாங்கள். சேம லாப நிதியும் ஒழுங்காக கட்டிறேல்லை. கட்டின காசுக்கு கணக்கு வரவு இல்லை. பேப்பருக்கு, நேடியோவுக்கு, கோயிலுக்கெண்டு கட்டு களைக் கழிச்சப் போட்டு அவங்கள் தாறதை வேண்டிக் கொண்டு பேசாமை இருக்கிறம்...வேலையும் கிரமமில்லை.

ஆனால் உதுகளை வேலைநிறுத்தம் செய்யிறதாலை தீர்க்கலாம் எண்டதிலை எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. நானும் எத்தனை கூலிக் குழப்பங்களிலை முன்னுக்கு நிண்டனான். அதுகளாலை சம்பளங்கள் ஏறினது உண்மை தான். எண்டாலும் கூலி கூட வேலைகள் குறைய சாமானுகள் விலையேற இன்னும் கேவலமான சீவிய மொழிய வேறை ஒண்டுமில்லை.

கொட்டில் வாசலை நெருங்கி விட்டேன். இரண்டு மூன்று சயிக்கிகள் பின்புறமாக வருகின்ற சத்தம் கேட்கிறது. முகத்தைக் காட்டினால் பிழை என்பதற்காகத் திரும்பியும் பார்க்காமல் எட்டி நடந்து கேற்றைத் தாண்டி விடுகிறேன். உள்ளே சுருட்டுக் கொட்டில் வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. நாற்பது பேருக்குமேல் சுருட்டும் அந்தக் கொட்டிலில் நான் மட்டும் தனியாக நிற்கிறேன்.

“என்ன மணியம் வேலைக்கு வந்திருக்கிறாய் போலை கிடக்கு”

உயரமான அந்த விறாந்தையில் நின்றுகொண்டே கேட்கிறார் முதலாளி.

“ஓ பாத்திட்டுப் போகலாமெண்டு வந்தனான்.”

எனது பற்களை வில்லங்கமாக வெளிக் காட்டிக் கொண்டே சொல்கிறேன். வெள்ளை நாஷனலுக்கூடாகக் கழுத்துச் சங்கிலி மினுங்க நெத்தியில் விபூதிப் பட்டையுடன் விறாந்தையிலிருந்து இறங்கி சுருட்டுக் கொட்டிலை நோக்கி வருகிறார் முதலாளி.

“என்ன மணியம் பயத்திலை தான் ஒருத்தரும் வேலைக்கு வரேல்லைப் போலை. பழைய சங்கக் காறரெண்டா ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கலாம்...இவங்கள் ஏதோ புதிதாத் தொடங்கியிருக்கிறாங்களாம். உவங்களை வளரவிட்டாப்பிழை. ம்...நீயும் வாறியே மணியம்... ஒருக்காப் பொலிசுக்குப் போட்டு வருவம்”

காரும் ஒன்று கேற்றடியில் வந்து நிற்கிறது. நடக்கப் போவதை நான் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டேன். அவரது நரிக்குணத்தைப் பார்க்க எனக்கு ஆத்திரம் வருகிறது.

“ஐயோ என்னை ஏன் முதலாளி அங்கை. எனக்கு அலுவல் கிடக்கு” சமாளித்துக்கொண்டு வெளியே வருகிறேன். கார் புறப்பட்டு விட்டது. அங்கை ஒரு அசம்பாவிதமும் நடக்கவில்லை...ஆனால் சங்கப் பெடியனிலை பொய் என்றி போடுறதுக்குத்தான் போகிறார். புதுப் பெடியனை வெருட்டி விட்டா சங்கத்தை நினையாங்கள் என்று அவருடைய எண்ணம்.

மனிசி கூடச் சொன்னது வேலைக்குப் போகவேண்டாம் என்று...வராமை விட்டிருக்கலாம். இப்ப ஆரேன் கண்டால் என்னைப் பந்தக்காறன் என்று பேசப் போறாங்கள். நானும் உப்பிடி எல்லாரும் ஒற்றுமையா நிப்பாங்களென்கனவிலையும் நினைக்கேல்லை.

நானும் தெருவுக்கு வந்து நிமிர்...மேற்குத்தெருவிலிருந்து ஒரு சயிக்கிள்ப் பட்டாளம் வருகிறது. அவர்களது உரத்த கதையும் உற்சாகமும் நிச்சயம் கூலிக் குழப்பக்காறர்தான். முறையாகத்தான் ஆப்பிட்டுப் போனன். அப்போதை போன பொடியன்தான் நான் கருட்டுக் கொட்டிலுக்குப் போனதைக் கண்டிட்டு வேலை நடக்குதெண்டு நினைச்சு குழப்பிறதுக்கு ஆள்ச் சேத்துக் கொண்டு வாறாங்கள். சயிக்கிள்கள் நெருங்கிவிட்டன. ஒன்றிரண்டு தெரிந்த முகங்கள்...தங்களுக்குள் ஏதோ கதைத்துக் கொள்கின்றார்கள்... சயிக்கிள்கள் வேகம் குறைந்து என்னைச்சுற்றி நிற்கின்றன.

‘என்ன மணியம்மான் துலையாலையே’.

நக்கலாகத்தான் கேக்கிறான். ஆனைக்கோட்டை சோமு. எனக்குப் பதில் சொல்ல நா எழுவில்லை.

“எட மணியண்ணையே ... பேந்தென்ன ... இவர்தான் எங்கடை பழைய ஆள். அண்ணை நீங்கள் இல்லாமலும் ஒரு கூலிக்குழப்பமே...ஏறண்ணை பின்னுக்கு”

தருமு நிலைமையை அறிஞ்சு சமாளிக்கிறான் என்பது எனக்கு விளங்குகிறது. நானும் பேச்சு மூச்சில்லாமல் செய்த பிழைக்கு பிராயச் சித்தமாக அவனது சயிக்கிளின் பின் கரியரில் ஏறி அமர்கிறேன். சயிக்கிள்கள் நகருகின்றன...

“இனி உங்கையும் வேலையில்லை இனி எங்கை போறது”

“முருகேசுவின்ரை கொட்டிலை ஒருக்காப் பாத்திடுவம். வாருங்கோ பின்னாலை” பதினொரு சயிக்கிள்களிலும் இருபத்திமூன்று பேர்... அதிலை நாலஞ்சு பேர்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சு முகங்கள். ஐஞ்சாறு பேர்தான் என்னைப் போலையதாளிகள்...மிச்சமெல்லாம் இளம் பெடியள் தான், அவர்களுக்கு ஒரே உற்சாகம். ஒரு சிலரின் கைகளில் புகையிலைக் கட்டுக்கள்... இதற்குமுன் குழப்பிய கொட்டிலில் அள்ளியதாக இருக்க வேண்டும், குழப்பிய இடங்களில் வெருட்டிய வெருட்டுக்களையும், காம்புக்குள் பதுங்கினதையும், மூட்டைக்குள் ஒழித்ததைப் பற்றியும் மாறி மாறி நகைச்சுவை ததும்பக் கதைத்துக் கொண்டே வேகமாக சயிக்கிளை ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

தருமு எனது வீட்டு நிலைமைகள் வேலை நிலைமையைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டு வந்தான். நானும் பதில் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். ஆனால் எனது மனதுக்குள் போராட்டம் நடக்கிறது.

இவங்களோடே போறதை முதலாளிக்கு ஆரும் சொன்னால்? பேந்தென்ன உவற்றை கொட்டி இல்லாட்டி நாங்கள் செத்தே போவம். உவங்கடே கொடுமையளக் கெதிரா ஏதாலுஞ் செய்யாட்டி மனிசர் சீவிக் கேலாது.

இளைஞர்களது ஒற்றுமையும் உற்சாகமான கதைகளும் என்னை ஒரு நிலைக்கு வர உதவுகின்றது.

சயிக்கிள்கள் தெருவிலிருந்து இறங்கி குச்சொழுங்கை களுக்கூடாக வளைந்து வளைந்து செல்கின்றன.

“வீடு வருகுது ஆயித்தமா வாங்கோ”

“முன்னுக்குச் சென்ற ஒரு இளைஞன் எச்சரிக்கை செய்கிறான். எல்லோரும் கதைகளை நிற்பாட்டி அமைதியாகின்றனர்.

“இதுதான் இடம்”

சயிக்கிள்கள் வேலிகளில் சாய்கின்றன. மின்னல் வேகத்தில் தொழிலாளர்கள் கேற்றைத் தாண்டி உள்ளே ஓடுகின்றனர். நானும் ஓடுகிறேன். ஏழெட்டுத் தொழிலாளர்கள் தான் அங்கு வேலை செய்திருக்க வேண்டும். எல்லோரும் ஓடி ஒழிக்க முயல்கின்றனர். அநேகமாக ஒருவரும் தப்பவில்லை. புகையிலைத் தூள்கள் கொட்டிலெங்கும் பறக்கின்றன. நானும் முன்னால் இருந்த சுருட்டுப் பெட்டிக்கு காலால் உதைகிறேன். சுருட்டுகள் சிதறிப் பறக்கின்றன.

“எருமைப் பிறப்புக்கள் எங்கடை ஒற்றுமையினத் தாலையானேடா எங்களை இப்பிடி நசுக்கிறாங்கள்”

எங்களுடன் வந்த இளைஞர்களுக்கு ஆத்திரத்தில் கைகால்களும் நீளப் பாக்கின்றன.

“இஞ்சை தொழிலாளியளிலை ஒருத்தரும் தொடக்கூடாது, அவையனை விடுங்கோ”

புதிய சங்கத்துக்குப் பொறுப்பான அந்த இளைஞன் கண்டிப்பாகக் கூறுகிறான். எல்லோரும் பிடித்திருந்தவர்களைக் கைவிடுகின்றனர்.

“நாங்கள் உரையைளைப் பெறுகிறதெண்டா ஒற்றுமையாக இருக்க வேணும், இந்தப் பிழையை இனிமேல் நீங்கள்

விடக் கூடாது. பின்னேரம் சங்கக் கட்டிடத்தினை கூட்டம் இருக்கு... எல்லாரும் வந்திடுங்கோ”

சுருக்கமாக அந்த இளைஞன் சொன்ன வார்த்தைகள் எனக்கும் உறைக்கிறது. அந்தத் தொழிலாளர்களும் அந்த இளைஞனின் நாணயமான வார்த்தைகளையும் வந்தவர்களின் கட்டுப்பாட்டையும் கண்டு மனந்திறந்து கதைக்கின்றனர். தங்களது பிழையை ஒத்துக் கொள்ளுகின்றனர். இத்தனைக்கும் முதலாளி முருகேசரின் தலையை வெளியே காணவில்லை.

சயிக்கிள் ஊர்வலம் மீண்டும் தொடர்கிறது. அந்தத் தொழிலாளர்களிலும் மூன்றுபேர் எங்களைத் தொடருகின்றனர்.

அன்று பகல் முழுவதும் சுற்றுப்புறக் கிராமத்து ஒழுங்குகள், தெருக்களெல்லாம் தேடுதல் நடக்கிறது. ஓரிடத்திலாவது வேலை வைக்க விடவில்லை. எங்கும் வேலை நிறுத்தத்தின் வெற்றியைப் பற்றியே பேச்சாக இருக்கிறது.

அந்தப் புதிய சங்க இளைஞர்களது சக்தி எனக்குப் புதிய நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகிறது. அவர்கள் சுருட்டுத் தொழிலாளர் போன்ற ஏனைய தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்கள் நாட்டு நிலைமைகள் உலக விசயங்கள் எல்லாத்தைப் பற்றியும் பேசியது எனக்குப் புதுமையாக இருக்கிறது.

இதற்குமுன் நான் ஒருத்தன்தான் எனது குடும்பந்தான் கஷ்டப்படுகிறது என்று நினைத்துக் கலங்கிய எனக்கு எங்களைப் போலதான் எல்லாரும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தனித்தனியா நிண்டு பிரச்சனையைளைத் தீர்க்கேலாது... ஒண்டாச்சேர்ந்தால் கஷ்டங்களைப் போக்கிறது சுலபம் என்ற நம்பிக்கை என் மனதில் துளிர் விடுகிறது.

மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கும் வீட்டுக்குப் போகவில்லை மாலை நேர கூட்ட அலுவல்களைப் பார்க்க ஓடித் திரிகிறேன்.

பொலிஸ்காரர் இருவர் வந்து சங்க இளைஞர்கள் இரண்டு பேரை பொலிஸ் நிலையத்திற்கு வரச் சொல்லி விட்டுப் போனார்கள். இந்தச் சம்பவத்தால் ஆத்திரமடைந்த இளைஞர்களை அடக்குவது பெரிய சிரமமாகி விட்டது.

கூட்டம் தொடங்க நேரமாகி விட்டது. பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்ற இளைஞர்கள் வந்து சேரவில்லை... இந்தக் கூட்டத்துக்கு வந்தால் காப்பிலை கிடையாது என்று முதலாளிகள் எச்சரித்திருந்தனர்... அதற்கு அஞ்சிய சிலரைத் தவிர தொழிலாளர்கள் உணர்ச்சியுடன் கூடி இருந்தனர். கூட்டம் ஆரம்பமாகியது... அனுபவமுள்ள தோழர்கள் சிலர் ஒவ்வொருவராக எழுந்து முதலாளிமார்களின் சுரண்டலையும் அதனால் தாங்கள் படும் இன்னலையும் அதனைப் போக்க அனைவரும் ஐக்கியப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்தினர்.

எனக்குப் பேச வராது. இருந்தும் நான்காலையில் விட்ட தவறை பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டு ஏனைய தொழிலாளர்களையும் அப்படித் தவறை இனிமேல் செய்யவேண்டாம் என்றும் கேட்டுத் திக்கித் திக்கி உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினேன்.

சங்கத்தின் மேலிடத்திலிருந்து பார்வையாளராகக் கலந்துகொண்ட நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவர் பேசும்போது...

“கூலிக் குழப்பம் என்ற பெயரில் தொழிலாளரைத் தொழிலாளர் எதிர்க்கிற அளவுக்கு நிலைமையை நீங்கள் இனியும் வளரவிடக்கூடாது. அதை முதலாளியருக்கெதிரான கூரிய ஆயுதமாகப் பாவிக்க வேணும். இப்படியான வேலை நிறுத்தங்கள் தொழிலாளர்கள் ஐக்கியப்படுவதற்கும் ஒன்று

பட்டு செயல்படுவதற்கும் அவசியம்தான், ஆனால் இது களாலை மட்டும் எங்கடை பிரச்சனையருக்குத்தீர்வுகானே லாது. வேலை நிறுத்தங்களாலை ஒரு பக்கத்திலை சம்பளம் உயர மறுபுறத்தாலை விலையளும் உயரும். எனவே நாங்கள் ஒரு அரசியல் மாற்றத்துக்காக ஒன்றுபட்டுப் போராடுவதன் மூலம்தான் எங்களது பிரச்சனைகள் தீரும்.”

எனது மனதில் எழுந்த ஐயத்துக்கு விடை கிடைத்து விட்டது. வெறும் வேலை நிறுத்தத்தாலை பயனில்லை தான்.

கூட்டமும் முடிய பொலீசுக்குப்போன இளைஞர்களும் வந்து சேருகிறார்கள். அவர்களைச் சுற்றித் தொழிலாளர் கூடுகின்றனர்.

அந்த இளைஞர்களது கன்னங்கள் வீங்கிக் கறுத்திருக்கின்றன. அதனைக்கண்ட அந்தத் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் ஆத்திரமடைகின்றனர்.

‘முதலாளி வர்க்கத்தினரை காவல்காரர்தானே அவங்கள்... தங்களிட்டை அதிகாரம் உள்ள வரைக்கும் அதைத் தான் செய்வாங்கள்... இதுமட்டுமே. இதைப்போலை பல தில்லுமுல்லுகளை முதலாளி வர்க்கம் தன்ரை அழிவு காலம் வரைக்கும் செய்யும். எங்கடை ஒற்றுமைக்கு முன்னாலை உதுகள் என்ன செய்யிறது.’

ஐக்கிய உணர்வுடன் கூட்டம் கலைகிறது. நானும் அந்த இளைஞர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்படுகிறேன்.

காலையில் வெளிக்கிட்ட என்னை எதிர்நோக்கி மனைவியும் பிள்ளைகளும் காத்திருக்கின்றனர்.

‘என்ன கூலிக் குழப்பத்தோடை அள்ளுப் பட்டியளோ’ மனைவி நகைப்போடு கேட்கிறாள்.

‘ஓ... இனிச் சும்மா இருக்கேலாது... சரியாய் சிந்தித்து செயல்பட்டால்தான் பிரச்சனையள் எல்லாம் தீரும் என்று நிதானமாகக் கூறுகிறேன்.

‘தாயகம்’

ஆடி, 1974

ஒரு பாதை திறக்கப்படுகிறது

வானத்தை நோக்கி வளர்ந்திருக்கும் கரிய நேர்க்கோடுகளாக நெருங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் பனங்கூடல்கள். அதன் வலிமை மிகுந்த பசிய ஓலைகளால் குளிர்மை பெறும் வானம், நிழல் பெறும் வளமான செம்மண் தரை; அந்தக் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வோடு அவை இணைந்து நிற்பதைக் காட்டி நிற்பது போல அதே பனை ஓலைகளால் வேயப்பட்டு அதே செம்மண்ணால் எழுந்த சுவர்களோடு அங்குமிங்குமாகத் தென்படும் ஏராளமான குடிசைகள்; பொருத்தமான நிறங்களுடன் மிக இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கும் ஒரு ஓவியனின் கைவண்ணம் போல அந்த ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் அமைந்திருந்தது அந்தக் கிராமம்.

நாலு வருடங்களுக்கு முன் அந்தப் பனங்கூடலுக்குள் உள்ள சிறுவர் பாடசாலைக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த

சிறிய கொட்டிலுக்கு நான் ஆசிரியனாக வந்த போது “உதுக்கையே படிப்பிக்கப்போறனி” என்று எனது சமூகத்தவர்கள் என்னைக் கிண்டல் செய்தனர். அந்தக் கிண்டல்களில் அது ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்வாழும் பகுதி என்பது மட்டுமல்ல, அதிலும் மிகப் பின்தங்கிய மக்கள் வாழும் பகுதி என்ற பொருளும் மறைந்திருந்ததை உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஊர்கள் தோறும் சிறுவர் பாடசாலைகளை நடத்தும் அந்த பொது ஸ்தாபனத்தின் மூலம்தான் அந்தக் கிராமத்துக்கு நான் அறிமுகமானேன். மிகக் குறைந்த சம்பளத்தை வருமானமாகப் பெற்றபோதும் ஒரு நிலமற்ற விவசாயின் மகனாகப் பிறந்து நானடைந்த சமூகப் பாதிப்புகளால் என்னுள் ஏற்பட்ட ஒரு இலட்சிய வேகம் கிண்டல்களையும் மீறி அந்தக் கிராமத்துடன் என்னை இறுகப் பிணைத்திருந்தது.

அந்தக் கிராமத்தின் ஒவ்வொரு முகங்களையும் நான் அறிந்திருந்தேன். சீவல் தொழில், கூலி விவசாயம், கல்லுடைத்தல், சயிக்கிளில் பெட்டி கட்டி மீன் விற்றல் போன்ற தொழில்கள்தான் அவர்களின் அன்றாட வருமானமாக இருந்தது. கல்விச் சாலைகள், பொது இடங்களெல்லாம் அவர்களுக்கு மூடப்பட்டிருந்தன. அன்றாடங்காச்சிகளான அவர்களின் வாழ்க்கை இன்னல்கள் நிறைந்ததாகவே இருந்தது.

முதன் முதல் அந்தச் சிறுவர் பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கிய போது என்னிடம் பாடங்கற்கும் இந்தச் சிறுவர்கள்தான் வளர்ந்து இந்தக் கிராமத்தின் சரித்திரத்தை மாற்றப்போகிறார்கள் என்று எண்ணியிருந்தேன். “மாஸ்டர்” என்று சிரமத்துடன் அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்களாலும், “வாத்தியார்” என்று முதியவர்களாலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் போது அந்தக் கிராமத்துக்கே

நான் வாத்தியாராக இருப்பது போன்ற திருப்தி என்னுள் வளர்ந்திருந்தது.

ஆனால் இரண்டு வருடங்களாக அந்தக் கிராமத்தில் சீவல் தொழில், கூலி விவசாயம், கல்லுடைத்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபடும் உழைப்பாளிகளான இளைஞர்களிடமும் முதியவர்களிடமும் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்கள் அந்த உணர்வை என்னிடமிருந்து அகற்றி என்னையும் வளர்த்து வருவதை நான் உணர்கிறேன். என்னிடம் கல்வி பெறும் சிறுவர்கள் அல்ல படிப்பு வாசனை குறைந்த அந்த இளைஞர்களே தங்களது பொறுப்புகளை உணர்வது போல கிராமத்தில் ஏற்பட்டு வரும் படிப்படியான மாற்றங்கள் எனது கண்களில் படுகின்றன.

“நானைக்கு வகுப்பு நடவாது மாஸ்டர்.”

நேற்று வகுப்பு முடிந்து வரும்போது அந்தக் கிராமத் துக்கு அடிக்கடி வந்துபோகும் அந்த இளைஞரோடு சயிக்கினில் எதிரே வந்த சிவலிங்கம் புன்முறுவலுடன் மிக உற்சாகமாகச் சொல்லிக் கொண்டு சென்றான். பிறேக் இல்லாத எனது சயிக்கிளை தட்டுத்தடுமாறி கால்களைக் கொடுத்துத் தடுத்து நிறுத்தி ‘ஏன்?’ என்று கேட்பதற் கிடையில் அவர்கள் சிறிது தூரம் சென்று விட்டனர்.

“நானைக்கு வாங்கோவன்”

எனது குரலைக் கேட்டு திரும்பிய சிவலிங்கம் நான் நிற்பதைக் கண்டு சயிக்கிளை நிறுத்திக் காலை யூன்றிய படியே உரத்துக் கூறுகிறான். திரும்பவும் அவனிடம் சென்று என்ன விசயம் என்று கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற அவா என்னுள் எழுந்தாலும் அந்த இளைஞருடன் செல்வ தால் ஏதாவது அவசர அலுவலாக இருக்கலாம் என்று திரும்பிவிட்டேன்.

ஏதோ முக்கியமான விசயம் நடைபெறப் போகிறது என்பதை மட்டும் என்னுள் உறுதி செய்து கொண்டேன். தங்களுள் ஒருவனாகவே என்னைக் கருதி கிராமத்துப் பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றையும் அலசி ஆராயும் அவர்கள் நடக்கப்போகும் அந்த ஏதோ ஒரு நிகழ்வு பற்றி தெரியப்படுத்தாதது எனக்கு ஒரு மாதிரியாகவே இருந்தது. இருந்தும் கட்டுப்பாடான அந்த இயக்கச் செயற்பாடுகளை அறிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நான்தான் இன்னும் என்னை வளர்த்துக்கொள்ளவில்லை என்று எனக்குள் நான் சமாதானமடைகிறேன்.

இன்று காலையில் எழுந்ததிலிருந்து அந்தக் கிராமத் தைச்சுற்றியே எனது எண்ணங்கள் வளைகின்றன.

“மத்தியானம் ஓரிடமும் மினக்கெடாமை வா... பின்னேரம் குழை தாழ்க்கவேணும்”

வழமையாக மதியவேளையுடன் வகுப்பு முடிந்து வந்துவிடுவேன். மாலை நேரங்களில் தோட்டத்தில் உதவி செய்வது எனது வழக்கம். இன்றும் வகுப்பு இருக்கிறது என்ற முடிவுடன் அந்த வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டு மண்வெட்டியை தோழில் வைத்துக்கொண்டு புறப்படுகிறார் எனது வயதான தந்தையார். அவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்வு எனக்கு இருந்தாலும் எப்படியும் அந்தக் கிராமத்துக்குச் செல்லவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நான் வந்திருந்ததனால் பேசாமல் இருந்து விடுகிறேன். நானும் வழமையைவிட முன்னதாகவே சயிக்கிணையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறேன். காலை நேரத்தின் மெல்லிய பனிக்காற்று உடலுக்கு இதமளிக்கிறது.

இன்று... வெள்ளிக்கிழமை. சிலவேளை ஏதாவது கோயில் விசயங்களாக இருக்குமோ... அதற்காக ஒருநாள்

சிறுவர்களின் படிப்பை நிறுத்துமளவிற்கு அவர்கள் இன்று இல்லை... எண்ணங்கள் தொடர்கின்றன.

அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த பலர் அடிக்கடி அந்த கிராமத்துக்கு வந்து போகத் தொடங்கிய பின்னர்தான் அங்குள்ள கூலி விவசாயிகள் தொழிலாளர்களின் பேச்சிலும் நடவடிக்கைகளிலும் ஒரு உறுதியும் தெளிவும் ஏற்படத் தொடங்கியது.

நான் பாடசாலை மாணவனாக இருக்கும்போது சங்கானை, மாவிட்டபுரம், மட்டுவில், கன்பொல்லை போன்ற வடபகுதியின் பல இடங்களில் நடந்த தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டங்களை தீவிரமாக ஆதரித்து சக மாணவர்களுடன் வாதாடியிருக்கிறேன். ஆனால் சமூக மாற்றத்திற்கு பலாத்காரமே வழி என்ற அவர்களது கொள்கையை அன்று நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அந்தக் கிராமமே உலகமாக தாமுண்டு தங்கள் வீடுண்டு என்று வாழ்ந்த இளைஞர்கள் அவர்களின் தொடர்புக்கு பின்னர்தான் தமது கிராமத்துப் பிரச்சினைகளை மட்டுமல்ல தேசப்பிரச்சனை, இனப்பிரச்சினை, நகரத்து தொழிலாளர் பிரச்சினை, உலகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியெல்லாம் கதைக்கத் தொடங்கினர். சிறுவர் பாடசாலைத் திறப்பு விழாவின் போது ஒரு வார்த்தைகூட பேசத் தெரியாமலிருந்த தனபாலன் சென்ற கிழமை வாசிகசாலையில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் எவ்வளவு தெளிவாக ஆணித்தரமாக பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து பேசினான்.

அயலூரில் சாதிவெறியர்கள் இ. போ. ச. தொழிலாளி சின்னச்சாமியை கைகால்களை வெட்டிக் கொலை செய்த போது, அதை எதிர்த்த அந்தத் துடிப்பான இளைஞனை ஏமாற்றிக் கூட்டிச் சென்று உருத்தெரியாமல் கொழுத்தி எரித்துக் கொலை செய்த போதெல்லாம் தங்களுள்

ஒருவருக்கு நேர்ந்ததுபோல அந்தத் துயரச் சம்பவங்களிலெல்லாம் அவர்கள் பங்கு கொண்ட நிகழ்வுகள்...சகல விதமான அடக்குமுறைக்கும் உள்ளாகும் மக்களோடும் நெருங்கிவரும் அவர்களது உறவுகள்...அவர்கள் ஒன்றுபட்டுப் பலப்படுகிறார்கள் என்பதை வெளிக்காட்டி நின்றன.

இப்பொழுதுங் கூட அந்தக் கிராமத்தின் அயற்பகுதிகளில் கொட்டில் குடிசைகளை தீயிட்டுக் கொழுத்தி குடியிருப்பு நிலங்களிலிருந்து அவர்களை வெளியேற்றும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அந்த நிகழ்வுகள் எனது மனதையும் மிகவும் பாதித்திருந்தது. நிலமற்ற மக்கள் வாழும் அந்தக் கிராமத்தில் நிலவுடமையாளர்களின் ஆதிக்கம் அவர்களது முன்னேற்றத்திற்கு பெரும் தடையாக இருந்தது.

அதுபற்றித்தான் இன்று ஏதாவது கூட்டம் நடத்தப் போகிறார்களோ... என்ற எண்ணத்துடன் பிரதான வீதியிலிருந்து அந்தக் கிராமத்து எல்லைவரை செல்லும் ஒழுங்கையில் எனது சயிக்கிளை திருப்புகிறேன். ஒழுங்கையில் இடையிடையே சிலர் கூடி நின்று கதைப்பதும் ஏதோ அர்த்தத்துடன் எனது முகத்தைப் பார்க்கின்ற பார்வைகளும் கதைகளும் எனது ஆவலைத் தூண்ட சயிக்கிள் பெடலை வேகமாக அழுத்துகிறேன்.

அந்த ஒழுங்கை முகப்பில் சயிக்கிள் திரும்பியதும் தொலைவில் நான் கண்ட காட்சி...பணிப் புகார் மறையாத அந்தக் காலைச் சூரியனின் மங்கிய ஒளித்தெறிப்பில்... இளையவர், முதியவர், பெண்கள் என்ற பேதமின்றி கடகங்கள், மண்வெட்டிகள், பிக்கான்கள், கோடாரிகள், கத்திகளை கைகளில் ஏந்தியபடி அந்தக் கிராமமே அணிவகுத்து இயங்குகின்ற காட்சி...உணவுப் பருக்கைகளை பொறிக்கிச் சேர்க்க வீட்டு முற்றத்தில் ஊர்வலம் போகும் ஏறும்புக் கூட்டம்போல சுறுசுறுப்பாக வரிசையாக

நீண்டு நின்று மண் கடகங்களை தலைமாறுவதும், கொட்டிய வெற்றுக் கடகங்களை கைகளில் மாறுவதுமாக அவர்கள் நின்ற அந்தக்காட்சியை கண்டதும் எனது கண்கள் மகிழ்ச்சியால் அகல விரிகின்றன. சயிக்கிளிவிருந்து குதித்து அருகில் நின்ற பனையோடு அதை சாத்துகிறேன். வேட்டியை மடித்து சண்டி கட்டிக்கொண்டு வேலை நடைபெறும் இடத்தை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறேன். நான் செல்வதை அவர்கள் முகங்களைத் திருப்பி புன்முறுவலோடு அவதானித்தாலும் தமது வேலைகளிலேயே கவனமாக இருக்கின்றனர்.

“மாஸ்டர் இண்டைக்குப் பாதை திறக்கிறம்”

தொடர்ந்து பெய்த பெருமழையால் நனைந்து ஈரமான மண்ணை கழுத்துத்தாழ ஒரு கடகத்தில் சுமந்துபடி செல்லும் சண்முகம் புன்முறுவலுடன் சொல்லிக்கொண்டு போகிறான். எதிரே கோடரிகள் கத்திகளை தோழில் வைத்தபடி பத்துப் பன்னிரண்டு இளைஞர்கள் வேகமாக வருகின்றனர். ஒரு பட்டாளப் பிரிவு நகர்ந்து வருவதுபோல நெஞ்சை நிமிர்த்தி உற்சாகமாக நடந்துவரும் அவர்களுள் ஒருவனாக சிவலிங்கமும் வருகிறான்.

“மாஸ்டர் குறை நினையாதேங்கோ...நேற்றைக்கு ஒழுங்கையிலை காணைக்கை சொல்லியிருப்பன்...அதிலை நிண்டு கதைச்சா அம்பலமாப் போம் எண்டுதான்...”

“ஓ... இதிலை என்ன குறை பொது விசயத்திலை... அப்ப அவங்கள் சும்மதிக்கேல்லை”

“உரிமையளைப் போராடிப் பெறவேணுமெண்ணுற திலைதான் மாஸ்டர் எங்களுக்கு நம்பிக்கை...கடைசியிலை அதுதான் சரியாப் போச்சு...மாஸ்டர் வேலையள் கிடக்கு... அங்கை தனபாலண்ணை நிக்கிறார்...அவரடிக்குப் போங்கோ”

சிவலிங்கத்தின் கதையிலும் நிதானம் தவறாத ஒரு அவசரம். என்னை அவர்கள் தங்களிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்கவில்லை என்பதை அவனது வார்த்தைகள் உறுதிப்படுத்தியபோது என்னுள் ஏற்பட்ட ஒரு புதிய உற்சாகத்துடன் ரகரர்கள் இரையும் இடத்தையும் நோக்கி நடக்கிறேன்.

அந்தக் கிராமத்து மக்களின் ஏனைய பிரச்சனைகளைப் போலவே பாதைப் பிரச்சனையும் நீண்டகாலமாகவே அவர்களுக்கு பெரும் பிரச்சனையாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

பிரதான வீதியிலிருந்து வளைந்து செல்லும் ஒழுங்குகள், இடையிடையே தெரியும் மின்கம்பங்கள் யாவும் அந்தக் கிராமத்தின் எல்லைவரை வந்ததும் நின்றுவிடும். அதற்கப்பால் ஒற்றையடிப் பாதைகள்தான் கலட்டி நிலங்களுக்கூடாகவும் பனைவெளிகளுக்கூடாகவும் வளைந்து வளைந்து செல்லும்.

மாரிகாலம் வந்துவிட்டால் அந்தப் பனங்கூடலில் பலத்த ஓசையுடன் பெய்யும் மழைத்துளிகள் மனதுக்கு இதமாக இருக்கும். ஆனால் மேடும் பள்ளமுமாக இருக்கும் செம்மண்தரை சேறும் சகதியுமாக மாறிவிடும். பாதையோரங்களில் பரட்டைத் தலைபோல முட்களை நீட்டி நிற்கும் காரை, கள்ளி, கத்தாழை, நாகதாளிகள் பசுமை பெற்று புதிய குருத்துக்களை வெளியே தள்ளி நிற்கும். இடையிடையே மண்ணைப் பிளந்து வெளித்தெரியும் கூர்மையான பாறைக்கற்கள் மழை நீரில் குளித்து பார்ப்பவர்களின் கண்களுக்கு ஏற்ப பற்பல தோற்றங்களை அளிக்கும் தெளிவற்ற உருவச்சிலைகளாக காட்சிதரும்.

ஆரோக்கியமான ஒருவரே அவதானமாகச் செல்ல வேண்டிய பாதையில் வயோதிகர்கள், நோயாளிகள் அதுவும் வானத்து நிலவை நம்பி இருக்கும் அந்த இருண்ட

வெளிகளில் சிறிது நிதானம் தவறினால்கூட பனைமரங்கள், பற்றை முட்கள், பாறைக்கற்கள் மீது முட்டிக்கொள்ள வேண்டும். பிரசவ வேதனையால் அவதியுறும் பெண்களைக் கூட ஒழுங்கையோடு நின்றுவிடும் காரடிக்கு நீண்டதுரம் அந்த நோவோடும் வலியோடும் கைத்தாங்கலாகத்தான் தூக்கிச்செல்ல வேண்டும். எனது சயிக்கிள் ரயர்களைக் கூட எத்தனையோ தடவைகள் இந்த முட்கள் பதம் பார்த்திருக்கின்றன.

கிராம மக்களில் பெரும்பாலானோர் பங்கு பற்றிய பொதுக்கூட்டத்தில் எடுத்த முடிவிற்படி தனபாலனும் சிவலிங்கமும் ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக அரசாங்க அதிபர் முதல் எம். பி., விதானை என்று எல்லாப் படிகளிலும் ஏறி இறங்கியிருக்கிறார்கள். சிலரை எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு கிராமத்துக்கு அழைத்துவந்து காட்டியும் அவர்கள் ஒவ்வொருவராக சாட்டுதல்கள் கூறி இறுதியில் நிலச் சொந்தக்காரர்களே அதைப்பற்றி தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள்.

இந்த முடிவை தனபாலன், சிவலிங்கம் போன்றவர்கள் எதிர் பார்த்திருந்தாலும் பலபடிகளிலும் ஏறி இறங்கி அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் ஒருவர் வேறுபாடின்றி முழுக் கிராமத்தையும் ஐக்கியப்படுத்துவதில் உதவியாக அமை கிறது.

நான் அங்கத்துவம் வகிக்கும் அந்தப் பொது ஸ்தாபனத் திலும் இந்தப் பிரச்சனை பற்றி கூறியபோது நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்ள முடியாது என்று விட்டார்கள். அப்படி அவர்கள் சொன்ன போதே அவர்களது சமூகப்பணியின் எல்லையை நேரடியாகவே விமர்சித்து அவர்களுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டேன்.

இன்று அந்த கிராமத்தையே ஒரு புரட்சிகரமான நடவடிக்கைக்கு அணிதிரண்டு எழுவைத்த அந்தக் கட்சி உணர்வை கண்டதும் அந்த உணர்வுகள் என்னுள்ளும் ஆழமாகப் பதிவதை நான் உணர்கிறேன்.

பலத்த இரைச்சலுடன் உறுமி உறுமி இழுக்கும் அந்த ரகர்ரைச் சுற்றி ஒரே ஜனக்கூட்டம். பெட்டி நிறைந்து விட்ட ஈரமண்ணின் சுமையால் சேற்று நிலத்தில் ரகர்ரர் சில்லுகள் புதைந்துவிட்டன. இயந்திரத்தின் இயலாமையை அதன் பேரிரைச்சல் வெளிப்படுத்துகிறது.

“இவளவுபேர் நிக்கேக்கை என்னதான் முடியாது... பிடியுங்கோ”

தனபாலன் உரத்துக் கூறியபடி புதைந்து கிடக்கும் பெட்டியில் கையைப் பிடிக்கிறான்.

“பிடியடா பிடி”

“தூக்குடா தூக்கு”

ரகர்ரரின் இரைச்சலையும் மீறி அவர்களது உற்சாகமான குரல்கள், நானும் கைபிடிக்கலாம் என்று முயற்சிக்கின்றேன். கை பிடிக்க இடமில்லை. மண்ணோடு சேர்த்து அந்த ரகர்ரர் பெட்டியை சேற்றிலிருந்து மீட்டு மேட்டு நிலத்தில் வைத்து விடுகின்றனர்.

ரகர்ரர் றைவர் துரைச்சாமி வியப்புக் கலந்த ஒரு முகமலர்ச்சியோடு சுற்றி நின்றவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான். உழைத்து உழைத்து உருக்காகிவிட்ட கரங்கள், ஒன்றுபட்டு விட்டதால் எதையும் எதிர் கொள்வோம் என்ற நம்பிக்கையில் மலருகின்ற முகங்கள்... மீண்டும் தமது வேலைகளை தொடர்வதற்காகக் கலைந்து செல்கின்றனர்.

அவனும் அதே நிலவுடமையாளரின் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். ஒரு குத்தகை விவசாயியாக இருந்த அவனால் அவர்களது போராட்டம் நியாயமானது என்பதை உணர முடிந்தது. இருந்தும் காலையில் ரக்ரரை எடுத்துக் கொண்டு வரும்போது தனது சமூகத்தவரிடமிருந்து எதிர்ப்புக்கள் வரலாம் என்ற அச்சம் அடிமனதில் அவனுக்கு இருந்தது. அங்கு அவர்களிடம் காணப்பட்ட ஐக்கியமும் எழுச்சியும் அவனுக்கு உற்சாகமூட்ட வேகமாக ரக்ரரை எடுத்துக்கொண்டு முன் செல்கிறான்.

புதைந்த ரக்ரரை தூக்குவதில் உற்சாகமாக உதவி செய்த பரமு வலக்கை மணிக்கட்டை இடது கையால் இறுகப் பொத்தியபடி கூட்டத்தை விட்டு அப்பால் செல்கிறான்.

“என்ன பரமு... என்ன நடந்தது”

அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற நான்தான் கேட்கிறேன்.

“ஒண்டுமில்லை மாஸ்டர்... ஒரு சின்ன வெட்டுக்காயந்தான்”

பொத்தியிருந்த கையை மெதுவாக விரிக்கிறான். உள்ளங் கையில் நிறைந்திருந்த இரத்தம் வழிந்து நிலத்தில் வீழ்கிறது. அநுதாபப் பார்வைகளுடன் ஆட்கள் அங்கு கூடுகின்றனர்.

“அது சின்னக் காயம்தான். போய் பாதையைப் போடுங்கோ... உயிரையே குடுக்கத் தயாரா இருக்கிற எங்களுக்கு இது ஒரு காயமே...”

இரத்தம் தோய்ந்த கையை உயர்த்திப்பிடித்தபடி நிமிர்ந்து நின்று மறு கையை உயர்த்திக் காட்டி ஒரு தளபதி

கட்டளையிடுவதுபோல உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறுகிறான் பரமு.

கைகளிலிருந்து பெருகிவழிந்த இரத்தமும் அவன் கூறிய வார்த்தைகளும் அவர்களுக்கு உணர்வூட்ட புதிய வேகத்துடன் கலைந்து செல்கின்றனர்.

“தம்பி... இப்போதைக்கு இது ரத்தப்பெருக்கை கட்டுப்படுத்தும்... மருந்து கட்டத்தான் வேணும்...”

வேலப்புக் கிழவர் அருகில் பற்றையோடு நின்ற பனைவடலியின் குருத்துக்களில் படிந்திருந்த பஞ்சு போன்ற பனந்தூசியை சேர்த்துக் கொண்டு வந்து காயத்தில் வைத்துக் கட்டிவிடுகிறார்.

“நீர் கொஞ்சம் ஓய்வெடும்”

“இல்லை மாஸ்டர்... இண்டைக்குச் செய்யாத வேலை இனிமேல் ஏன்?”

காயம்பட்ட கையைத் தூக்கியபடி தொடர்ந்தும் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் நடக்கிறான் பரமு. அவனையே நான் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன்.

முன்பெல்லாம் பரமு என்றாலே அந்தக் கிராமத்துக்கு மட்டுமல்ல அயற்கிராமங்களுக்குக் கூட பிரச்சனையான ஒருவனாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறான். அது போன்ற பின்தங்கிய கிராமங்களில் அவனைப் போன்ற பலரை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். அந்தக் கிராமத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் படிப்படியாக அவனிலும் ஏற்பட்டு வந்து இன்று ஒரு பொதுக் கடமைக்காக தன் உயிரையும் அற்பணிக்கத் தயார் என்று கூறி இரத்தம் சிந்தவும் அவன் முன்வந்தபோது அவர்கள் அடிக்கடி கூறும் வெகுஜனங்கள் பங்கு பற்றும்

புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் உயர்ந்த தன்மைகளை அநுபவத்தின் மூலமாகவே நான் உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

வேகமாகச் சென்ற ரக்டர்கள் குறுக்கே நீண்டிருக்கும் வேலியால் தடைப்பட்டு நிற்கின்றன.

“வெட்டுங்கோடா”

அங்கு நின்ற ஒரு முதியவரின் குரலோடு ஆண்டு கடந்து பருத்து நின்ற பூவரசு, கிளுவை, முள் முருக்க மரங்களின் அடியில் ஓங்கிய கோடரிகள், கத்திகள் மாறி மாறி விழுகின்றன. வேலி படபடவென்று சாய்கிறது. வளவுச் சொந்தக்காரர் வடிவேலர் வேகமாக சயிக்கினில் வந்து இறங்குகிறார்.

“என்ன...என்ன இஞ்சை நடக்குது...ஓ...நீரும் ரக்டர் விடுகிறீரோ...”

ஆத்திரத்தில் படபடத்துக் கத்தியபோதும் அவர்கள் நிற்கும் வேகத்தை உணர்ந்து அவர்களோடு முகங்கொடுத்துப் பேசுவதைத் தவிர்த்து தனது சமூகத்தைச் சேர்ந்த துரைச்சாமியின் பக்கம் அவர் திரும்புகிறார்.

“பிரச்சனையை இஞ்சை கதையுங்கோ...என்ன பிரச்சனை?”

வடிவேலரை இடைமறித்து கையிலிருந்த கத்தியின் கூரியபாகத்தை மறுகை விரல்களால் தடவியபடி ஆத்திரத்துடன் ஆனால் நிதானமாக கேட்கிறான் தனபாலன்.

“என்ன பிரச்சனையோ...காணிச்சொந்தக்காறன் நான் இருக்கிறன்...ஒரு கேட்டுக் கேள்வியுமில்லாமல்...”

“கேக்கிறதுக்கு வீடு தேடி வந்தாலும்...உங்களுக்கு கேட்க விருப்பமில்லை...பேந்தென்ன உங்களிடடைக்கேள்வி?

வேலைகளைக் கைவிட்டுவிட்டு ஆயுதங்களுடன் விசுவநாதர் நிற்கும் இடத்தை சுற்றி வளைக்கின்றனர். அவர்களிடமிருந்து ஆத்திரத்துடன் குரல்கள் கிளம்புகின்றன.

“இந்தப் பாதைக்காண்டி...எங்கடை பெடியள்...எத்தினை பெடியள் ஏறி இறங்கினவங்கள்”

“சட்டத்துக்குமாறா பாதைபோட ஆர் சம்மதிப்பாங்கள்”

நெஞ்சில் பயம் இருந்தாலும் தோல்வி போகக்கூடாது என்பதற்காக குரலைத்தாழ்த்திக் கூறுகிறார் விசுவநாதர்.

“ஓ...சட்டங்கள் ஆருக்காண்டி இருக்கெண்டும் எங்களுக்குத் தெரியும்...அதை எப்பிடி உடைக்கிறதெண்டும் எங்களுக்குத் தெரியும்”

“உவரோடை கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டால் எங்கடை வேலை முடியாது...இப்பென்ன ... வந்தியள்...பாத்திட்டியளெல்லே...போய்ச் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ...என்னவந்தாலும் நாங்கள் பாதை திறந்துதான் தீருவம்”

அவர் போக வேண்டிய திசையைக் கைகளால் காட்டியபடி தனபாலன் ஆவேசத்துடன் கூறுகிறான். அந்தவார்த்தைகள் அங்கு நின்றவர்களையும் ஆவேசப்படுத்துகிறது. இனியும் அங்கு நின்றால் தனக்கு எதுவும் நடக்கலாம் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட விசுவநாதர் விறுக்கென்று சயிக்கின்றையும் எடுத்துக்கொண்டு நழுவுகிறார்.

“ஓ...இப்ப நீங்கள் வளந்திட்டியள்”

வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடி வந்த வேகத்திலேயே திரும்பிச் செல்லும் விசுவநாதரை ஒரு வெற்றிக் களிப்புடன் அவர்கள் பாத்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.

“போறபோக்கிலை ஏதாலும் அலுவல் நடந்தாலும் நடக்கும்...கெதியா வேலையை செய்யுங்கோ”

சிவராமனின் குரலோடு மீண்டும் ஒரு வேகம். இரண்டு ரகர்ர்களும் வீழ்ந்து கிடக்கும் வேலிகளுக்கு மேலாக மண்ணைக் கொண்டு பாய்கின்றன. ரகர்ரில் மண்ணை ஏற்றி விட, கொட்டிய மண்ணைப் பரவ, குறுக்கே நிற்கும் மரங்களைத் தறித்து வீழ்த்த, அவைகளைத் தூக்கி அப்புறப் படுத்த...எல்லாமே இரவு கூட்டத்தில் தீர்மானித்தபடி குழுக்கள் குழுக்களாகப் பிரிந்து பொறுப்பேற்று வேலைகள் வேகமாக நடைபெறுகின்றன.

பாதையின் குறுக்கே நின்ற வேம்புகள், பனைகள் போன்ற பெருமரங்கள் தறிக்கப்பட்டு சடசடவென்று பலத்த ஓசையுடன் சரிகின்றன. முட்டிதர்கள் வெட்டப்படுகின்றன. பாறைக் கற்கள் அடித்து நொறுக்கப்படுகின்றன. மாறி மாறி பேரிரைச்சலுடன் ரகர்ர்கள் கொண்டுவந்து கொட்டும் மண்ணை பெண்களும் ஆண்களும் வேகமாகப் பரவுகின்றனர். பற்றை முட்களை இழுத்துச் சென்றபடி என்னிடம் படிக்கும் சிறுவர்கள் கோடரியுடன் நின்ற என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனர்.

இடிவிழுந்து பட்டுப்போய் உழுத்து நின்ற ஒரு பனையைத் தறிக்கும்போது அது பலத்த ஓசையுடன் வீழ்வதைக் கண்ட ஞானம் எதற்கு அதை உவமையாகக் கற்பனை செய்தானோ ‘கூ’ என்று உரத்துக் கத்திவிடுகிறான். அரை மைலுக்கு அப்பால் உள்ளவர்களும் வேலைகளை விட்டுவிட்டு கையில் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களுடன் ஒரு ஆவேச உணர்வுடன் குரல் வந்த திசையை நோக்கி ஓடி வருகின்றனர். ஞானத்தோடு நின்றவர்கள் “எ ட ம டை யா” என்று ஞானத்தை பேசிவிட்டு ஒவ்வொரு திக்கிலும் பிரிந்துஓடி, ஓடிவருபவர்களை தடுத்து நிறுத்தி நடந்ததைக் கூறுகின்றனர். ஞானம் ஒன்றும் அறியாதவனாய்

திகைத்தபடி அவர்கள் ஓடுவதை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான்.

ஆட்கள் கூடிவிட்டால் உற்சாகமடைந்து அப்படி நடந்து கொள்வது ஞானத்தின் இயல்புதான். என்றாலும் இரவு மண் வெட்டி கடகங்கள் சேகரிப்பதற்காக அயற்கிராமத்துக்குச் செல்லாமல் கூட்டத்துக்குச் சமூகமளித்திருந்தால் அவன் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்க மாட்டான். எதிரிகளால் ஏதாவது ஆபத்து என்றால் மட்டுமே அப்படிக் கூச்சலிட வேண்டுமென்று தீர்மானமாக இருந்தது.

ஓடி வந்தவர்கள் ஏமாற்றமடைந்தாலும் தங்களது தீர்மானத்தைப் பரீட்சித்துப் பார்த்ததில் ஏற்பட்ட ஒரு திருப்தியுடன் திரும்பவும் தங்களது இடங்களுக்கு விரைகின்றனர்.

மதியவேளை ஆகிவிட்டது. பாதைபோடும் இடங்களிலுள்ள வீடுகள் ஒவ்வொன்றிலுமிருந்து அடிக்கடி பெண்கள் தேநீர் தயாரித்துக்கொண்டு வந்து தருகின்றனர். வேலைகளோடு ஒன்றிவிட்ட உணர்வில் பசியே தெரியவில்லை.

எனது தந்தையார் காலையில் வரும்போது குழைதாழ்ப்பதற்கு நேரத்துடன் வரச் சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது. இருந்தும் எனது வாழ்நாளில் நான் பெற்றிராத உணர்வுபூர்வமான அந்த வேலையிலிருந்து என்னால் விலக முடியவில்லை.

எனது சிறுவர் பாடசாலைக் கொட்டிலில் இருந்து புகைமண்டலம் கிளம்பி பனங்கூடலெங்கும் பரவுகிறது. கிராமப் பெண்கள் அனைவரும் கூடி சமையல் வேலையில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். உணவு பரிமாறும் சிரமத்தை தவிர்ப்பதற்காகவும், வேலைகள் தடையின்றித் தொடர்வதற்காகவும் பகுதி பகுதியாகவே உணவு பரிமாறப்படுகிறது.

ஆரம்பச் சபையிலேயே அமருமாறு என்னை வற்புறுத்தியபோதும் பிடிவாதமாக மறுத்து குழந்தைகள் முதியவர்கள் அனைவரும் உண்டபின் தனபாலனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் அமர்ந்த கடைசிச் சபையில்தான் நானும் அமர் கிறேன். மாலை நேரமாகி விட்டாலும் ஒரு பொதுக்கடமைக்காக அந்தக் கிராமமே தம்முள் இருந்த சிறு சிறு பகைமைகளையும் மறந்து ஒரிடத்தில் அமர்ந்து பகிர்ந்து உண்ட அந்த உணவு வயிற்றை மட்டுமல்ல மனத்தையும் நிறைக்கிறது.

காலையிலிருந்து பாதைபோடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த முதியவர்களும் நடுத்தர வயதுடையவர்களும் அன்று அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட புதிய உணர்வால் உந்தப்பட்டு அடிமை முறையின் கொடுமைகளை நினைவு கூருகின்றனர்.

“வளைவைச்சுக் கொட்டில் போட்டாலும் சமனாப் போடுவமெண்டு வட்டக்குடில்தான் கட்டவேணுமெண்டு சட்டம் வைச்சவங்கள்”

பாதையோரத்தில் தறித்து வீழ்த்திய பனையின் ஓலைகள் குருத்துக்களை கத்தியால் வெட்டியபடி கூறுகிறார் வேலப்புக் கிழவர்.

“குமருகட்டையள்கூடி மேலுடம்பை மறைக்கேலாது... ஏன் ‘வளவுக்கு வாடா’ எண்டு கூப்பிட்டு என்னை எத்தினை நாள் தங்கடை முத்தத்து மாமரத்தைக் கட்டிப் பிடிக்கச் சொல்லி துவரந்தடியாலை அடிச்சவை... ஒருநாள் பார்த்து...அடிச்சப் போட்டு அவங்கள் தந்த சாப்பாட்டை நான் வாங்கிச் சாப்பிடேல்லை”

கொட்டிய மண்ணை மண் வெட்டியால் தட்டிப் பரவிக்கொண்டிருந்த பொன்னப்புக் கிழவர் அவரது பணிந்து போகாத தன்மைக்காகப் பெற்ற அடிகளை நினைந்து ஆத்திர உணர்வுடன் தலையை நிமிர்த்தி வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஆதித்யா

“ஏன் எனக்கும் ஒரு நாள் நான் வேலை செய்து களைச்சுப் போய்...தண்ணி விடாயிலை...வத்தப்பழம் பிடுங்கிப்போட்டனெண்டு...உப்பிடித்தான் கூப்பிட்டு அடிச்சவர்... அடுத்த காணி அவற்றைதானே... வரட்டும் பார்ப்பம்”

சிவலிங்கம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறுகிறான்.

“ஏன் பழைய கதைபளைக் கதைக்கிறியள்...இப்பென்ன கொடுமையள் குறைஞ்சே போச்சு. கொட்டிலைக் கொழுத்திக் குடியெழுப்பிக் கலைக்கிறாங்கள்...நிலத்தை வைச்சுக் கொண்டு நிமிரவிடுறாங்களில்லை”

நடுத்தர வயதுள்ள கூலி விவசாயி சிவராமன் கூறுகிறான்.

“ஓமடா தம்பி உந்தக் கூப்பன் கடையை வைச்சுக் கொண்டு எங்களை கொஞ்சப்பாடே படுத்தினவங்கள்... அந்தக் கட்சிக்காறரோடை எங்கடை பெடியள் சேந்தப் பிறகெல்லோ...எல்லாம் மாறிவருகுது”

பொன்னப்புக் கிழவன் பழைய நிலைமைகளையும் மாறி வரும் புதிய நிலைமைகளையும் சுணக்கிலெடுத்து நம்பிக்கை ஒளி முகத்தில் படர ஒரு நன்றி உணர்வுடன் நினைவு கூர்கிறார். எல்லோரது உணர்வுகளும் கதைகளும் அந்த இயக்கத்தைச் சுற்றிச் சுழல்கிறது.

“உங்காலை சீர்ப்படுத்திறதை பேந்து பாப்பம்...இப்ப எல்லாரும் இஞ்சை வாங்கோ...பொழுது படேக்கு முன்னம் பாதை போய் தெருவில்லை தொடவேணும்”

பாறைகளும் முட்டிதர்களும் மட்டுமே எஞ்சிநின்ற அந்த நீண்ட வெளியை சிவலிங்கத்துடன் சென்று ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிய தனபாலன் உரத்துக் கத்திகிறான்.

பிரதான வீதிவரை நீண்டிருக்கும் அந்தக் கலட்டி வெளி உணரின் பிரதான நிலச்சொந்தக்காரர்களுள் ஒருவரான முத்துவேலு விதானையாரின் ஆதிக்கத்திலிருந்தது. 'வளவுக்கு வாடா' என்று அடித்த பழக்கத்தை கைக் கொண்ட கடைசி மனிதரான அவரது நிலத்தில் முன் தயாரிப்புடன் வேலைசெய்வது என்று முதலிலேயே முடிவெடுத்திருந்தனர்.

வேகமாக அந்த நிலத்தில் வேலைசெய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை எல்லோரும் உணர்ந்தவர்களாய் நீண்ட வெளியில் பட்டாளம் போல அவர்கள் முன்னேறுகின்றனர். பற்றைகள் வெட்டப்பட்டு, பாறைகள் நொறுக்கப்பட்டு, மக்கி பரப்பப்பட்டு தெருவிலிருந்து தொடங்கிய அந்தப் பாதை முடிவடையும் இடத்திற்கு வந்துவிடுகிறது.

“விதானையார் வாறார்”

தொலைவில் வரும் போதே அவரது காரை இனங்கண்டு விட்ட ஒருவரது குரலோடு எல்லோரது முகங்களும் ஒழுங்காக முகப்பை நோக்கித் திரும்புகிறது. அவர்கள் திறந்த புதுப் பாதையில் முத்துவேலரின் கார்தான் முதலில் வருகிறது. காரை ஓட்டிவரும் விதத்திலேயே அவர்கள் சிதறி ஓட வேண்டும் என்று கருதியவராய் காரின் பின்சீற்றில் சாய்ந் திருக்கிறார் முத்துவேலர். வேகமாக ஓட்டி வந்த காரை அங்கு மண் பறித்துக் கொண்டிருந்த ரக்கரின் முன்னால் திடீரென பிரேக்கைப்போட்டு நிறுத்தி கதவை படாரென்று திறந்தபடி இறங்குகிறான் முத்துவேலரின் மகன் தியாகு.

“எங்கண்டை வளவுக்கை ஆற்றா உன்னை ரக்கர் விடச் சொன்னது...டேய்...ஆரடா உங்களைப் பாதை போடச் சொன்னது?”

ஓற்றையும் பென்சிலுமாக ரக்கரின் முன்னால் வந்து ஆத்திரத்தில் கத்துகிறான் தியாகு. அவனை சிலர் பாய்ந்து

பிடித்து சேட்டுக் கொலரைப் பற்றி இழுக்க சனக்கும்பலில் அவன் இழுபடுகிறான்.

“டேய்... ஆற்றையடா வளவு?”

“ஆருக்கடா...நிலம் சொந்தம்”

“இன்னும் பழைய ஆக்களென்று நினைச்சியளோ”

மாரிகாலத்தின் அந்தமாலைப் பொழுதில்...மாலை வெய்யிலின் மங்கிய ஒளித் தெறிப்புக்கள் கருமுகில்களில் பட்டு செவ்வொளியாகச் சிதறி...அந்தச் செம்மண் பூமியை மேலும் சிவப்பாக்குகிறது... அந்த மண்ணில் ஆத்திரத்தால் சிவந்த கண்களுடன்... கத்திகள், கோடரிகள், அலவாங்குகள், பிக்கான்களுடன்...அந்தக் கிராமமே ஆவேசங்கொண்டு எழுந்து நின்ற காட்சி... முத்துவேலரை கதிகலங்க வைக்கிறது.

காரிலிருந்து தயக்கத்துடன் இறங்கிய அவரது வேட்டியின் முன் தலைப்பில் ஈரம் கசிந்து அவரது கால்களை நனைக்கிறது.

“தம்பிமாரே நிப்பாட்டுங்கோ... நான் வரேக்கையே சொன்னான் உவனுக்கு... அவங்கள் பழையாக்கள் இல்லையெண்டு... நீங்கள் பாதையைக் கொஞ்சம் அரக்கிப் போடுங்கோ... நான் அளப்பிச்சு விடுறன்”

பதட்டப்படுவதை மறைத்து ஒருவாறு பழைய தொனியில் கூற முயற்சிக்கிறார் முத்துவேலர். தியாகுவைப் பிடித்த கைகளை அவர்கள் தளர்த்துகின்றனர்.

“நாங்கள் போட்டதுதான் பாதை... அங்காலை இஞ்சாலை அரக்கேலாது”

உறுதியாக உரத்துக் கூறுகிறான் தனபாலன். முத்துவேலரின் முகத்தில் ஆத்திரரேகைகள் கோடிட்டாலும்

அவர்களது ஒன்றுபட்ட பலத்தின்முன் தனது இயலாமையை உணர்ந்தவராய் காரில் ஏறி அமர்கிறார். கார் மெதுவாக நகர்கிறது.

முதல்முறையாக தங்களது பலத்தை தாங்களே உணர்ந்தவர்களாக முகமலர்ச்சியுடன் கார் மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர்.

“பாதை திறந்து போட்டம்... இனிமேல்த்தான் நாங்கள் ஒற்றுமையா விழிப்பா இருக்கவேணும்”

தனபாலனின் அந்த வார்த்தைகள் அவர்களது மனங்களில் ஆழப் பதிய, ஒரு புதிய நம்பிக்கையின் பூரிப்பு அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்கள், பெண்கள், முதியவர்கள் அனைவரது முகங்களிலும் பளிச்சிடுகிறது.

ஒரு மனநிறைவோடு சயிக்கின்றையும் எடுத்துக் கொண்டு கிராமத்தை விட்டு வெளிவந்த நான் இரைச்சல் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

அவர்கள் கொட்டிப் பரப்பிய ஈரமக்கியில் கோடு பதித்த படி அதேபாதையில் நிலவுடமையாளரின் நலன்களைக் காக்க பொலீஸ் ஜீப் பாய்ந்து செல்கிறது.

தூரத்தே அந்தக் கிராமத்தில் அடர்ந்து நெடுத்து வளர்ந்திருந்த அந்தப் பனங்கூடலின் மீது செவ்வொளியின் கீற்றுக்கள் அந்த மாலையின் மெல்லிய இருளிலும் மேலும் பிரகாசிக்கின்றன... ○

‘தாயகம்’

ஜனவரி, 1984.

தெரியாமல் வயல்கள், தோட்டங்கள் எல்லாம் வெள்ளத்தால் மூடப்பட்டிருந்தன.

அவன் வாரத்துக்குச் செய்யும் வயலில் கோடையில் தக்காளிக்குப் போட்ட பசளைகளின் மிச்சங்களை எல்லாம் உள் இழுத்து உப்பி விளைந்து முற்றி நிலத்தில் சாய்ந்து அறுவடைக்குத் தயாராக இருந்த நெற்கதிர்கள், குத்தகை நிலத்தில் பச்சைப் பசேலென்று தடல் விரித்து வளர்ந்து நின்ற வெங்காயமெல்லாம் வெள்ளத்தால் மூடப்பட்ட போது இயல்பாகவே உறுதியான மனம் படைத்த பரமுகூட கலங்கிவிட்டான்.

வாசற்படியோடு போடப்பட்டிருந்த அந்த வாங்கில் அமர்ந்தபடி பேரிரைச்சலுடன் பெய்யும் மழையையே வெறித்துப் பார்க்கிறான் பரமுகூட. முற்றத்தில் பெருகி ஓடும் வெள்ளத்தின் மீது ஆலங்கட்டிகளாய் விழும் மழைத்துளி கள் குழி வெட்டித்தெறிக்கின்றன, 'மழை போ...வெய்யில் வா' என்று சிறுவர்களாய் கூடிக் கத்திய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை மழை வெள்ளத்தைக் கண்டால் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கும். வயல் வெளிகளில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது இப்படி பலத்த மழை பெய்தால் ஓடி ஒதுங்காமல் மழை நீரில் குளிப்பதில் ஆனந்த மடைவான். ஆனால் அந்த மழை இன்று அவன் கடன்பட்டு அடகு வைத்து மண்ணில் போட்ட எதையுமே எடுக்கமுடியாது என்ற நிலைக்கு அவனைத் தள்ளியபோது ஒரு பொறுப்பும் சோர்வுமே அவனிடம் ஏற்பட்டிருந்தது.

தனது தங்கைக்கு விளையாட்டுக் காட்டுவதற்காக அவனது ஆறு வயது நிரம்பிய மகன் குமார் கடுதாசியில் செய்துவிட்ட கப்பல் சிறிது தூரம் மிதந்துவிட்டு ஓடுகின்ற வெள்ளத்தில் உருக்குலைந்து அள்ளப்படுகின்றது. மகிழ்ச்சியால் துள்ளிய தங்கையின் முகம் வாடுவதைக் கண்ட குமார்

அதைத் தூக்கிவிடுவதற்காக மூக்குச்சளியை உள்ளிழுத்த படி மழைக்குள் பாய்ந்து மீள்கிறான்.

அதைக் கண்டுவிட்ட பரமுவிற்கு ஆத்திரம் வருகிறது.

“டேய் குமார்...தடிமனோடை மழைக்கை நனையிறா என்ன?... மருந்துக்குக் காசு வைச்சிருக்கிறீராக்கும்.”

ஒரு கிழமைக்கு மேல் வீட்டுக்குள் அடைப்பட்டு கிடக்கும் குழந்தைகளுக்கும் பொழுதுபோக்கு வேண்டுமென்பதை உணர்ந்தவனாக அன்பாகக் கண்டிக்கிறான்.

பழைய பற்றியோடு அனுங்கிக் கொண்டிருந்த ரேடியோவும் மழைக் குளிரோடு முற்றாக வாயடங்கி விட்டது. பக்கத்து வீட்டு ரேடியோவின் சத்தத்தையும் மீறி மழை இரைந்து கொண்டிருந்தது.

“இஞ்சாருங்கோ...சனி அடுப்பு எரியுதில்லை...கடைக் கொடுக்காப் போட்டு வாங்கோ.”

அடுப்படி எங்கும் புகைபரவி வீட்டுக்குள்ளும் தலை நீட்டுகின்றது. ஈர விறகை வைத்து ஊதி ஊதி வீங்கிய முகத்துடன், எரிகின்ற கண்களைக் கசக்கியபடி அடுப்படி வாசலில் நின்று சொல்கிறாள் கமலா. வழமையாக தோட்டத்தில் வெட்டி எறியும் வெண்டி, கத்தரி, மிளகாய் அடிக்கட்டைகளையெல்லாம் பொறுக்கிச் சேர்த்து கொத்து விறகு வாங்காமலே அவள் சமாளித்து விடுவாள். இன்று இவளவு முயற்சிக்குப்பின்னும் இயலாமல் தான் கேட்கிறாள்.

சட்டைப் பையைத் தடவிப் பார்க்கிறான் பரமு. வெங்காயத்துக்கு மருந்தடிக்க, அரிவு வெட்டவென்று வங்கியில் அடகு வைத்துப் பெற்ற காசு, கடன் கை மாற்று என்று கரைந்து மீதி இருக்கிறது. வாங்கை விட்டு எழுந்தவன் சுவரில்மாட்டப்பட்டிருந்த கண்ணாடியில்

முகத்தைப் பார்க்கிறான். ஒரு கிழமைக்கு மேலாக வழிக்கப் படாத தாடி மீசைகள் நீண்டு அவனது மனத்தின் சுமையை மேலும் வெளிக்காட்டியது அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. கண்ணாடிக்கு மேல் ஆணியில் செருகியிருந்த சீப்பை எடுத்து தலையை வாரிக்கொண்டான். அடுப்படி வாசலில் விரித்தபடி வைக்கப்பட்டிருந்த கம்பிகள் அறுந்த குடையை சரி செய்து கொண்டு புறப்படத் தயாரானான்.

“மாடுகளுக்கு வைக்கலும் வேண்டவேணும்...கொட்டிலும் ஒழுக்கு... அதுகள் பாவம் படுக்க இடமுமில்லாமல் நீண்டு விறைக்குதுகள்.”

“எல்லாத்துக்கும் இப்ப காசு கிடக்கே...மழையைக் கண்ட உடனை விலையளையும் ஏத்திப் போடுவாங்கள்... சனங்கள் என்னண்டுதான் சீவிக்குதோ தெரியேல்லை”

“விளைஞ்ச நெல்லை மூடிப் போட்டுது கோதாரி மழை...இல்லாட்டி...கொஞ்ச நாளைக்காதல் சமாளிச்சிருப்பம்”

“நாட்டு நிலைமையளும் நல்லாயில்லை...இது அழிவுக்குத் தான் பெய்யுது”

“அங்கினைக்க கதைச்சுக் கொண்டு நிக்காமை கெதியா வாங்கோ...பொழுதும் தெரியேல்லை...பிள்ளையளுக்கு பசி...ஏன் சயிக்கிளிலை போங்கோவன்”

“இந்த மழேக்கை சயிக்கிளிலை போனா...தோஞ்சு தான் வரவேணும்...”

சாரத்தை உயர்த்திச் சண்டி கட்டிக்கொண்டு கணுக்காலுக்கு மேலாக வாரடித்து ஓடும் ஒழுங்கை வெள்ளத்தில் குடையுடன் இறங்கி நடக்கிறான் பரமு. உடம்பை குறுக்கி குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்த போதும் குடை

வட்டுக்குள்ளால் தெறிக்கும் நீர்த்திவலைகள்பட்டு அவனுக்கு உடலெங்கும் கூதல் ஓடுகிறது.

கொட்டும் மழையில் நனைந்து தோய்ந்தபடி அரையை விட்டு அவிழ்ந்த வேட்டி வெள்ளத்தில் இழுபட ஒரு கையால் வேட்டியைப் பிடித்தபடி ஒழுங்கையில் நின்று தள்ளாடுகிறார் தம்பிமுத்தர்.

“ஆற்றா அவன்...தம்பி...பரமுவே...தம்பி மன்னிக்க வேணும்...மன்னிக்கவேணும்”

“அண்ணை இதென்ன இது...சன்னியெல்லே பிடிக்கப் போகுது சீ...கட்டுங்கோ வேட்டியை”

குடையைத் தோழில்வைத்துக் கழுத்தைச் சரித்து இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அவரது வேட்டியைச் சரிப்படுத்தி விடுவதற்குள் பரமு பாதிக்குமேல் நனைந்து விட்டான்.

“தம்பி...நட்ட வெங்காயமும் போச்சு...பாங்கிலை வைச்ச நகையும் போச்சடா...”

தம்பிமுத்தர் சொல்லிவிட்டு அழுகிறார். பரமுவுக்கு விரைவாக கடையடிக்குப் போகவேண்டும் போல இருக்கிறது. இருந்தாலும் அவரை அந்த நிலையில் விட்டுவிட்டுப் போக அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

“அழிவும் நட்டமும் எல்லாருக்குந்தான்... அதுக்கு குடிச்சப்போட்டு நிண்டா பிரச்சனை திருமே...நடவுங்கோ வீட்டை”

“தம்பி...எனக்கு வெறி இல்லை...நான் போவன்...நீர் போம்”

இடையிடையே நின்று நகர மறுத்த தம்பிமுத்துரை இழுத்துக்கொண்டு செல்கிறான் பரமு.

தம்பிமுத்தர் குடியைப் பழக்கமாகக் கொண்டவர் அல்ல. எப்பொழுதாவது தவிர்க்கமுடியாத சந்தர்ப்பங்களில் சிறிய அளவில் பாவித்து வந்த அவருக்கு இன்று ஏற்பட்டு விட்ட கஷ்டநிலை கசிப்பை வாயில்வைக்கத் தூண்டி விட்டது.

“செல்லக்கா... அண்ணைக்கு ஈரம் துடைக்க துவாய் குடுங்கோ”

படலையைத் திறந்து வீட்டு வாசல்வரை கொண்டு சென்று விடுகிறான்.

வயற்கரை ஓரத்தில் பள்ளக் காணிக்குள் இருந்த அவரது வீட்டுப் பின்புறச் சுவரோடு வயல் வெள்ளம் வந்து அலை மோதுகிறது.

ஓதுக்குப்புறத்தில் இருந்த வாங்கில் ஈரத்துக்காக ஏறி அமர்ந்திருந்த அவரது புதல்விகள் இருவரும் இறங்கி நிற்கின்றனர். காதுகளில் கூட எதுவுமில்லாமல் வெறுமையாக நிற்கும் அவர்களைப் பார்க்கும்போது தம்பிமுத்தரின் மனவேதனையை அவனால் உணரமுடிகிறது.

“அண்ணை இருங்கோவன்”

“கமலா பேசப்போறாள் தங்கச்சி... நான் கடையடிக்குப் போட்டுவரவேணும்”

சாந்தாவுக்குப் பதில்சொல்லிக் கொண்டே ஒழுக்குக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாத்திரங்களைப் பார்க்கிறான். சருவம், சருவச்சட்டி, பேசின்கள் எல்லாவற்றையும் பரப்பி வைத்தும் ஒழுக்குக் கட்டுப்படாததால் அவரது ஒரே மகன் பாலு சிறியவனாக இருந்தாலும் செத்தையில் ஏறி

பொலித்தீன் உரப்பையைச் செருக முயல்கிறான். ஒழுக்கிவ்
கரைந்து சுவர்களின் சில பகுதிகள் இடிந்துகிடக்கின்றன.

“வெங்காய நடுகைக்கு காசைவிட்டதிலை...மேச்சலைக்
கவனிக்காம விட்டிட்டார்”

“ஓம் தம்பி...கடைசியிலை ஒண்டும் இல்லாமல்
போச்சு...தம்பி...பயிரழிவுக்கு ஏதாலும் குடுப்பாங்களே?”

“ஓ...அங்கினை பேருக்குக் கிள்ளித் தெளிப்பங்கள்.
எதுக்கும் விதானையாரைச் சந்திச்சுக் கேக்கிறன்...வாறண
அக்கா”

ஏழு வருடங்களுக்கு முன் கமலாவைத் திருமணம் செய்த
நாட்களில் இப்படித்தான் சுவர்கள் இடிந்துவிழ ஒழுக்கு
களுக்குள் இருந்து அவதிப்பட்டிருக்கிறான். தோட்டக்கார
மாப்பிளைகளைத் தேடித்திரிந்த காலம். மிளகாய்
வெங்காயத்துக்கு விலை இருந்த அந்தக் காலத்தில் வீடுகள்
கட்டிய ஏனைய விவசாயிகளைப் போலவே அவனும் வந்த
வருமானத்தோடு மனைவியின் நகைகளையும் விற்று ஒரு
சிறிய கல்வீட்டைக் கட்டியிருந்தான். அந்த நாட்களுக்குப்
பின் படிப்படியாக நாட்டில் ஏற்பட்டுவந்த மாற்றங்கள்
மண்ணை நம்பி உழைத்த அவன்போன்ற விவசாயிகளைப்
படிப்படியாகப் பாதித்து வந்தது. அவனது வயதைச்
சேர்ந்த எத்தனையோ இளைஞர்கள் நிலங்களைவிட்டு வெளி
நாடு சென்றுவிட்டனர். அவனைப்போன்ற சிலர்தான்
இன்னும் பிடிவாதமாக அந்த மண்ணை விட்டு நகராமல்
இருந்தனர்.

அவனையும் போகவேண்டும் என்று கமலா முதலில்
வற்புறுத்திய போதும் நாட்டில் தூண்டி விடப்பட்ட
பொருளை மட்டுமே தேடும் ஆவலும், அதனால் நாளும்
பொழுதும் நடந்து கொண்டிருக்கும் கொலைகளும்

கொள்ளைகளும் சமுதாயச் சீரழிவுகளும் வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களை அவளுக்கு உணர்த்தியிருந்தது.

அந்த மழையிலும் கடைத் தெருவில் சனக்கூட்டமாக இருந்தது. மழைக்கு ஒதுங்கி நின்ற செல்வம் பரமு வருவதைக் கண்டு குடையை விரித்துப் பிடித்துக்கொண்டு படியால் இறங்கி முன்னே வருகிறான்.

“அண்ணை ராத்திரி பாங் அடிச்சிட்டாங்களாம்”

“ஓ... தம்பிமுத்தண்ணை சொல்லி அழுதவர்... நகையள் காசுகள் எல்லாமோ?”

“ஓ... முழுக்கப் போட்டுதாம்”

“மழைவெள்ளம் ஒரு பக்கம்... இவங்களும் ஒரு பக்கம்”

“அதுதானே, அண்ணை... அடுத்த மாதம் மச்சாள்ப் பெட்டைக்கு கலியாணத்துக்கு வைச்சிருந்த நகையையும் அடைவு வைச்சனான்”

“எல்லாற்றை கதையும் இஞ்சை உதுதான்... ஒருக்கா வாசியசாலையடிக்கு வாரும்”

பரமு கடைப்படியில் ஏறும்போது... ஊர் மக்கள் பலரைச் சிறை வைத்து இரவு நடந்த வீரதீரச் செயல்களை நடுத்தர வயதுடைய ஒருவர் சுவைபடக் கூறுகிறார். அங்கு நின்றவர்கள் எந்தவித உணர்வுமின்றி அபிப்பிராயம் எதுவும் கூறாமல் மௌனமாக அவர் கூறுவதைக் கேட்கின்றனர்.

வைக்கலையும் விறகையும் சுமந்தபடி பரமு திருமபுகிறான். மழை சிறிது ஓய்ந்தாலும் தூறல் நிற்கவில்லை.

விறகை அடுப்படி வாசலில் வைத்துவிட்டு நிமிர்கிறான்.

“துரை வந்திட்டுப் போகுது”

தேனீர்ப் பேணியை நீட்டியபடி கமலா கூறுகிறாள்.

“தனியத்தான் வந்ததோ”

“படலேக்கையும் ஆரோ நிண்டவை... சமையல் முடியுது சாப்பிட்டுப் போங்கோ”

“எனக்கிப்ப பசிக்கேல்லை... கொஞ்சம் பொறுத்து வாறன்”

தேனீர்ப் பேணியை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு வேகமாக நடக்கிறான் பரமு.

வாசிக சாலையில் பலர் கூடியிருக்கின்றனர்.

“மட்டக்களப்பு, பொலநறுவைப் பக்கமெல்லாம் பெருஞ் சேதமாம்”

“பயிரழிஞ்சு போச்செண்டு தற்கொலைகூடி செய் திருக்குதுகள்”

“ஏன் இஞ்சை பாக்கேல்லையே... எங்கடை இழவுகளை... எல்லாப் பக்கத்தாலையும் பிரச்சனையெண்டா சனம் என்ன செய்யிறது”

“ஓ ... கண்ணை மூடிக்கொண்டு புள்ளடியளைப் போட்டுத்தானே இப்ப... பேய்பிசாசுகளை வளத்து விட்டிருக்கிறம்”

பத்திரிகைச் செய்திகளைப் பார்த்துவிட்டு அபிப்பிராயங்களை வெளியிடுகின்றனர். பரமு வருகிறான்.

“வாங்கோவன்... இந்தத் தூறலோடை வெள்ளத்தை ஒரு கை பாப்பம்”

“ஓ... உங்களைத்தான் பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறம்”

அங்கு நின்றவர்கள் அனைவரும் வயல்க்கரையை நோக்கி நடக்கின்றனர். போகும்வழியிலுள்ள வீடுகளிலுள்ள

பிக்கான்கள் மண்வெட்டிகள் அவர்களது தோள்களில் ஏறுகின்றன. மேசன் தொழில் செய்யும் துரைரத்தினமும், சுருட்டுத் தொழிலாளி சிவலிங்கமும் கூட அவர்களுடன் செல்கின்றனர். அவர்களது வேலைகளும் தொடர்ந்து பெய்யும் மழையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தன.

“நில்லுங்கோடா தம்பிமார் நானும் வாரன்”

முருகேசண்ணரும் மண்வெட்டியைத் தொழில் வைத்த படி விரைந்து வருகிறார்.

ஒழுங்கை சென்று முடியும் அந்த வயல்வெளி முகப்புக்கு அனைவரும் வந்துவிடுகின்றனர். எங்காவது தெரியும் பெரு வரம்புகளைத்தவிர குளங்கள் கிணறுகள் எல்லாம் மேவி ஒரே நீர்ப்பரப்பாக அந்த வயல்வெளி காட்சியளிக்கிறது.

“மேகத்திலையும் ஒரு வெளிப்பையுச் கானேல்லை... உந்த வெள்ளத்தை எங்கை வெட்டி... எங்கை விடப் போறம்”

“அதுதானே... குளக்கட்டையும் மூடி நிக்குது”

நீர்ப்பரப்பை பார்த்துவிட்டு சிலர் நம்பிக்கை இழக்கின்றனர்.

“உதுக்கை இறங்கி நாங்கள் ஒண்டும் செய்யேலாது... கிழக்குறோட்டுப் பக்கம் பாலங்கள் வெள்ள வாய்க்கால் சளைப் பாப்பம் வாங்கோ”

பரமுவின் வார்த்தைகள் நம்பிக்கையூட்ட ஒழுங்கையில் திரும்பி நடக்கின்றனர்.

வயல்வெளியின் மறுகரையில் வெள்ளத்தை மறித்து நிற்கும் பெரும் அணையாக குறுக்கே நீண்டிருக்கும் கல்லுறோட்டு அமைந்திருக்கிறது. அந்த நீண்ட தெருவிள் நடுவே

குளத்திலிருந்து வரும் வெள்ள வாய்க்காலுக்கு மேலாகப் போடப்பட்டிருக்கும் பழைய ஒற்றைக்கண் மதகு, இடிந்து தூர்ந்து அடைபட்டு போக்குவரத்துக்கும் தடையாக இருக்கிறது. அதற்குள்ளாலும் தண்ணீர் துளைத்துக் கொண்டு சிறிய அளவில் பாய்கிறது.

“மதகுக்கண் அகலங்காணாது றோட்டைப் பிரிப்பம்”

பிக்காணைத் தெருவில் ஓங்கிப் போடுகிறான் செல்வம்.

“ஏனப்பா... மதகு இடிஞ்சு போய்க்கிடக்குது... ஒரே யடியாப் பிரிச்சுப் போட்டு... அகண்ட மதகாக் கட்டு விச்சா என்ன?”

பரமு சொல்கிறான்.

“அதுதானே... ஒவ்வொரு முறையும் வந்து றோட்டுப் பிரிக்கிறதே... உதுகள் சீரில்லாததானே... இஞ்சை அரைவாசி அழிவு”

“ஓ... யாழ்ப்பாணத்திலை எந்த றோட்டுச் சீரா இருக்கு... பிரிப்பம் மதவை”

“அண்ணை ஒருத்தனும் ஒண்டும் கேளாங்களே”

“நாங்கள் போய்ச் சொன்னாத்தான்... ஏன் பிரிச் சனீங்கள் எண்டு எங்களைக் கேப்பாங்கள்”

செல்வத்தின் வார்த்தைக்கு எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்.

“கேக்கிறவைக்குப் பிறகு பதில் சொல்லலாம்... இப்ப பிரியுங்கோ மதவை”

பிக்கான்கள் மண்வெட்டிகள் ஓங்கி விழுகின்றன. தேங்கி நின்ற நீரின் வேகமும் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய மதகு இருந்திடம் தெரியாமல் மறைகிறது. அந்த அகன்ற பாதைக்கூடாக பெருக்கெடுத்து ஓடும் ஆறுபோல தண்ணீர்

இரைச்சலுடன் பாய்வதைப் பார்த்ததும் ஒரு நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் அவர்களிடம் பிறக்கிறது. வெள்ளத்துக்குள் இறங்கிமேலும் வாய்க்கால்களைச் சீர்ப்படுத்துகின்றனர்.

மழை தொடர்ந்து தூறிக் கொண்டிருந்த போதும் அன்று மாலையாவதற் கிடையில் வெள்ளம் பாதிக்கு மேல் வடிந்துவிட்டது. வரம்புகள் பச்சைப்பசேலென்று கோடிட்டுத் தலை நிமிர்த்துகின்றன.

விவசாயிகள் தலையில் தலைப்பாவும் தோளில் மண் வெட்டியுமாக வயலில் இறங்குகின்றனர். வரம்புகளை வெட்டி நீரை வடியவிடுகின்றனர்.

“வெங்காயம் தடலெண்டாலும்... அழகாமை இழுத்து வைப்பம்”

தம்பிமுத்தர் மயக்கம் தெளிந்து கடகத்துடன் வருகிறார்.

அந்த நீருக்குள்ளும் அறுவடை ஆரம்பமாகிறது. ஏணி போல தடிகளைக் கட்டி, நெற்கதிர்க் கட்டுகளை அதில் வைத்து இருவர் தோள்களின்மேல் சுமந்து வருகின்றனர்.

“வர்க்க எதிரியளுக்கெதிரா மட்டுமில்லை... இயற்கையின்ரை அழிவுக்கெதிராவும் போராட வேண்டியிருக்கு...”

நீருக்குள் மூழ்கியிருந்த நெற்கதிர்களை சிரமத்துடன் அறுத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்த பரமுனைப் பார்த்து துரை ரத்தினம் அரிவாள் முனையில் படிந்த சேற்றைத் துடைத்த படி கூறுகிறான்.

மழை தொடர்ந்து தூறிக்கொண்டே இருக்கிறது.

கமலா தேனீர்ச் சருவத்துடன் வருகிறாள்.

அந்த இழப்புகளின் மத்தியிலும் அவர்களிடையே ஒரு புத்துணர்வு பிறக்கிறது. ○

‘தாயகம்’

மார்ச், 1984

சிவந்த பாதையில்

யாழ். நகரில் அன்றும் அமர்க்களம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. மிதிபலகைகளில் நெருங்கியபடி தொங்கும் பயணிகளைச் சமந்தபடி மினிவான்கள் பிரதான வீதிகளுக்கூடாகப் பறக்கின்றன. ஹோண்களை தொடர்ந்து அடித்து ஒலியெழுப்பி அவறிக் கொண்டு செல்லும் அவைகளைத் தொடர்ந்து பஸ்கள், கார்கள், மோட்டார் சைக்கிள்கள், சயிக்கிள்களும் முட்டி மோதிக்கொண்டு செல்கின்றன. பொதுமக்களும் கிலி கொண்டு ஓடுகின்றனர். பிரதான வீதிகளெங்கும் புழுதி எழும்புகிறது.

காலையில் அப்பொழுதுதான் திறந்தகடைகள், தொழிற்சாலைகள், அலுவலகக் கதவுகள் படபடவென்று சாத்தப்படுகின்றன.

பிரதான வீதியில் அமைந்திருக்கும் அந்தக் கண்ணாடித் தொழிற்சாலையின் இரும்புக் கதவுகளும் இழுத்து மூடப்படுகின்றது. அங்கு வேலைசெய்யும் பெருந் தொகையான தொழிலாளர்கள் இளைஞர்களும், பெண்களும் தத்தமது

வேலைகளை விட்டுவிட்டு கலவரத்துடன் தெருவை அவதானிக்கின்றனர்.

அனால் கக்கும் உலைக்களத்துக்கு முன்னால் நின்று உருகிய கண்ணாடிக் குழம்பை குழாய்களில் எடுத்து ஊதிக் கொண்டிருந்த உதயன் சினத்துடன் குழாயை வீசி எறிந்து விட்டு முகத்தைச் சுழித்தபடி வருகிறான்.

வியர்வையில் தோய்ந்து புளித்துப்போன அவனது உடையிலிருந்து வீசும் மணம் மற்றவர்களுக்கு அருவருப்பைத் தரும் என்ற எண்ணத்துடன் வாசலில் கூடி நின்ற தொழிலாளர்களை கைகளால் விலக்கியபடி தெருவுக்கு வருகிறான்.

“என்ன நடந்தது”

பதட்டத்துடன் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருந்த நடுத்தர வயதுடைய ஒருவரைப் பார்த்து உதயன் கேட்கிறான்.

“அங்கை கூடு நடக்குது...ஏழெட்டு முடிஞ்சதாம்... உதிலை நிண்டு புதினம் பாக்காமை போங்கோ வீடுகளுக்கு...”

ஓடிவந்த களைப்பினால் மூச்சு வாங்கியபடி இழுத்திழுத்துக் கூறிவிட்டு தொடர்ந்தும் ஓடுகிறார்.

“அப்ப பிரச்சனைதான்...இண்டைக்கும் வேலையை நிற்பாட்டுவம்”

உதயனுக்கு அருகே வந்து நின்ற மனேச்சர் முடிவைக் கூறுகிறார். தொழிலாளர்கள் அவசர அவசரமாகப் புறப்படுவதற்காகக் கலைந்து செல்கின்றனர். உதயனும் அவனைப் போல சயிக்கிளில் செல்லும் அவனது நண்பர்களும் தான் மனேச்சருடன் இன்னும் வெளியே நிற்கின்றனர்.

அந்த மாதத்திலேயே ஆறாவது நாளாக அந்த ஓட்டம் தொடர்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பற்ற ஒரு நிலை; மறுபக்கத்தில் அவனைப் போன்று அன்றாடம் உழைத்து உண்ணும் தொழிலாளர்களின் அவல நிலை. எதுவுமே செய்ய முடியாத நிலையில் வெறிச்சோடிப்போகும் அந்த வீதியையே உற்றுப் பார்த்தபடி விறைத்து நிற்கிறான் உதயன்.

அவனது உழைப்பு வயிற்றை நிரப்பவே போதாமல் இருந்த போது வீட்டு வாடகை, தங்கையின் படிப்புச் செலவு, ரியூசன் செலவு எல்லாமே மலையாக வளர்ந்து அவனது ஆசாபாசங்களை மட்டுமல்ல அத்தியாவசியத்தேவைகளையே தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு அவனைத் தள்ளியது.

முன்பெல்லாம் பாணுக்கு இரண்டு சதம் விலை ஏற்றினாலே தெரு வெல்லாம் போஸ்டர்கள், நாடெல்லாம் எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், அவன் கூட பசை வாளியையும் இழுத்துக்கொண்டு பல இரவுகள் நகரவீதிகளில் அலைந்திருக்கிறான்.

இப்பொழுது கூடசுவர்களை மறைக்கும் பெரும் சிகப்புச் சுவரொட்டிகள் எங்கும் காணப்பட்டாலும் தொழிற் சட்டத்துக்குட்பட்ட சாதாரண உரிமைகளும் மீறப்பட்டு முதலாளி மார்களது மனச்சாட்சியை நம்பி வாழ வேண்டிய நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். வாழ்க்கைச் செலவைச் சமாளிக்கமுடியாமல் வீட்டைவிட்டுத் தொழில்பார்க்க வந்த பெருந் தொகையான பெண்கள் குறைந்த ஊதியத்துடன் வேலை செய்தனர். அவனது தொழிற்சாலையில் இரவிற்கூட பெண்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். இதையெல்லாம் நினைக்கும் போது ஒரு உண்மை மட்டும் அவனுக்குப் புலப்படுவதை அறிந்தான்.

மாறிய கோஷங்களைத் தனக்கு சாதகமாக்கிக்கொண்ட அரசு வளர்க்க வேண்டியதை வளர்த்து ஒழிக்கவேண்டியதை ஒழித்து தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு வந்தது. அவனைப் போன்ற நேர்மையாக உழைத்து உண்ணும் தொழிலாளர்களுக்கு இருந்துவந்த சிறிதளவு உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்டு அவர்கள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டு வருவதை உதயன் உணர்ந்தான்.

காலையில் அவன் போட்டிருந்த வியர்வையூறிய அந்தக் காற்சட்டையைக் கண்டு விட்டு அவனது தங்கை கூறிய வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

உதயன் நாள்தவறாமல் போட்டுக் கொண்டுவரும் நெக்கி நிறம் மாறிப்போன காற்சட்டையைக் கண்டு பாஷன் மாறியதால் தான் போடாமல்விட்டுவிட்ட காற்சட்டையில் ஒன்றை கொடுத்திருந்தான் அவனது நண்பன் ரவி. அதைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூச்சமாக இருந்தபோதும் தேவையின் நிர்ப்பந்தத்தால் வேலைக்குப் போடலாம் என்ற சாட்டோடு அதனைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக அதை அவதானித்து அவனது தங்கை காலையில்தான் வாய் திறந்து சொன்னாள்.

“அண்ணை தான்மட்டும் உடுப்பு வாங்கிப் போட்டார்...”

அப்படி அவள் கூறியபோதும் உதயன் அவள்மீது ஆத்திரப்படவில்லை. நிதானமாக உண்மையைக் கூறிய போது தனது தவறை உணர்ந்து அவள் அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

“தங்கச்சி... அழாதை... ஒவற்றைம் செய்தாவது இந்த மாதம் உடுப்பு வாங்கித்தாறன்”

காலையில் இப்படிக்கூறித் தேற்றிவிட்டுத்தான் வேலைக்கு வந்தான். இன்று வேலையே இல்லை என்ற போது...நாளாந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளே இன்னும் மோசமாவதை உணர்ந்தான்.

“மே மாதத்திலை கன லீவுகள் வருகுது...எல்லா நாளுமே வேலை செய்யவேணும்”

உடைகளை மாற்றி புறப்படுவதற்குத் தயாராக நின்ற தொழிலாளர்களுக்குப் பொதுவாகக் கூறிவிட்டு, கூலிங்களாஸுக்கூடாக உதயனைப் பார்த்து ஏதோ அர்த்தத் துடன் சிரிக்கிறார் மனேச்சர்.

“ஓ... மே மாதத்திலை மே தினம், வெசாக், தேசிய வீரர் தினம்...நாலு நாள் இருக்கு”

சேட்டுப் பொத்தானை பூட்டியபடி மனேச்சரின் கூற்றை ஆமோதிப்பதைப் போலக் கூறிவிட்டு உதயனைப் பார்க்கிறான் அவனது நண்பன் ரவி.

உதயனின் மனத்தில் ஏற்பட்ட உறுதி முகத்தில் பளிச்சிடுகிறது.

“ஓ... மேதினத்தை விட்டிட்டு மற்ற நாளிலை வேலை செய்வம்”

உறுதியுடன் கூறுகிறான் உதயன். மனேச்சரும் ரவியும் அதே பதில்தான் அவனிடமிருந்து வரும் என்பதை எதிர் பார்த்தனர்.

உதயனின் மனக்குதிரை பதினைந்து வருடங்கள் பின்னோக்கிப் பாய்கிறது.

மக்கள் பீதியுடன் ஓடிவரும் இதே தெருக்களில்... பொலீசாரின் தடைகளையும் மீறி ஆவேசத்துடன் முன்னேறிச் சென்ற அந்த நீண்ட மேதின ஊர்வலம் அவனது மனக்கண் முன் வந்து நிற்கிறது.

அவனது குடும்பத்தின் வறுமைநிலை பாடசாலைப் படிப்புக்கு முடிவுகட்டிவிட சிறுவயதிலேயே அந்தக் கண்ணாடித் தொழிற்சாலையில் வேலைக்கமர்ந்தான். அவனுக்கும் அவனது நண்பன் ரவிக்கும் சீமெந்துத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் சிவலிங்கத்தின் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்ததினால் அவர்களது போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது.

அந்த வேளையில்தான் அந்த வருட மே தினம் வந்தது.

இன்று இருப்பதைப் போல தொழிலாளர்கள் தங்களது பிரச்சினைகளை மறந்து மேதினத்தில் மகிழ்ச்சியில் ஆழ, சினிமாத் தியேட்டர்களில் அரைச்சலார் என்ற நிலை அன்று இல்லை. தொழிற்சாலை முதலாளிகள் தான் சிரமப்பட்டு தேநீர் விருந்துகள், இசைக்கச்சேரிகளை நடத்த வேண்டியிருந்தது.

அந்தக் கண்ணாடித் தொழிற்சாலையிலும் அன்று காலையில் தொழிற்சாலை லொறியில் கிரிமலைக்குச் செல்வதற்கும், மாலையில் அப்பொழுது பிரபல்யமாயிருந்த இசைக் கோஷ்டியின் இசைக் கச்சேரிக்கும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. முதலாளி ஒரு தமிழ்பிமானி. எம். பி. யாக வருவதற்கும் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்.

உதயனும், ரவியும் தடை செய்யப்பட்ட அந்த மே தின ஊர்வலத்தில் தாங்கள் கலந்துகொள்வதென்று தீர்மானித்த குடன், தொழிற்சாலையில் அன்று நடைபெறும் கேளிக்கை நிகழ்ச்சிகளில் தொழிலாளர்களைப் பங்கு பற்ற வேண்டாமென்று தடுக்க முயன்றார்கள். முதலாளிவரை இந்த

விஷயம் எட்டிய போது மனேச்சர் மிகவும் ஆத்திரமடைந்தார். உதயனை நோக்கி அவர் வந்ததைக் கண்டதும் எல்லாத் தொழிலாளர்களது முகங்களும் அவனை நோக்கித் திரும்புகின்றது.

“உதயன்... என்ன ஏதோ கதைச்சுக்கொண்டு திரியிநீராம். நாளைக்கு இஞ்சை வராட்டி...இனிமேல் வேலை இல்லையெண்டு நினைச்சுக் கொள்ளும்”

கண்ணாடிக் குழம்புபட்டுப் பொத்தல் விழுந்த சேட்டுடன் குந்தியிருந்து மற்றவர்கள் ஊதிக் கொடுக்கும் கண்ணாடிக் குமிழ்களை அச்சுக்குள் ஏற்று இறுக்கிக் கொண்டிருந்த உதயன் அச்சை அப்படியே விட்டுவிட்டு எழும்பி நிமிர்கிறான்.

“மேதினத்தை எப்பிடிக் கொண்டாட வேணுமெண்டு எங்களுக்குத் தெரியும்...நாங்கள் நாளைக்கு வரமாட்டம்... வேணுமெண்டா...வேலையிலையிருந்து நிப்பாட்டிப் பாருங்கோ”

உதயன் சிறுவனாக இருந்தாலும் உறுதியுடன் நிமிர்ந்து நின்று பதில் சொன்ன விதம் அவன்மீது அவர்களுக்கு ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

“சரி நாளைக்குப் பார்ப்பம்”

மனேச்சருக்கும் அவனது பதிலில் இருந்த நியாயமும் உறுதியும் சிறிது தளர்வை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். சமாளித்துக்கொண்டு திரும்பிவிட்டார்.

* * *

அன்று மேதினம்.

அன்று காலையிலிருந்தே வானொலி அடிக்கடி அலறிக் கொண்டிருக்கிறது.

“இன்று மேதின ஊர்வலங்கள், கூட்டங்கள் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது...மீறுவோர் கடுமையாகத் தண்டிக்கப் படுவர்”

பத்திரிகைகளும் முன்பக்கத்தில் ‘அரசின் எச்சரிக்கை’, மேதின நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தடை என்ற செய்திகளை தடித்த எழுத்தில் பிரசுரித்திருந்தன.

வழமையான மாட்டுவண்டிகள், நாதல்வர மேளதாள ஊர்வலங்கள் நடைபெறவில்லை.

“முண்டு மணிக்கு பஸ்ராண்டுக்கு வாங்கோ...எப்பிட்யும் ஒரு மைல் தூரமாவது நாங்கள் ஊர்வலம் போகவேணும்”

இரவு சந்தித்த தோழர் சிவலிங்கம் உதயனிடம் உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

முதல் நாளிலிருந்தே ஊர்வலத்துக்குத் தலைமை தாங்குபவர்களைத் தேடி பொலிசார் அவைகின்றனர். ஊர்வலம் ஆரம்பமாகப்போகும் இடத்தையும் அறிய முயல்கின்றனர்.

உதயனும், ரவியும் இரண்டு மணிக்கே பஸ்ஸில் ஏறி அமர்கின்றனர். பஸ்ஸிலும் பலர் ஊர்வலத்தைப்பற்றிக் கதைக்கின்றனர். உதயன் அந்த முகங்களைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மௌனமாகிவிடுறான்.

“புரட்சிகர மேதின ஊர்வலம் — சுன்னாகம் சந்தையில் இருந்து ஆரம்பம்”

ஆஸ்பத்திரிச்சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருக்கும் சிவப்பு மையால் எழுதப்பட்ட பெரிய எழுத்துச் சுவரொட்டியை பஸ்ஸில் இருந்தவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கின்றனர்.

“ஊர்வலம் சுன்னாகத்திலை இருந்தாம் தொடங்குது”

“ஓ...அதுதான் சுன்னாகம் சந்தூதக்கை...றக்குகளும் ஜீப்புகளும் நிக்கு”

பஸ்ஸிலிருந்த இரு முதியவர்கள் தங்களது கருத்துக் களைப் பரிமாறிக்கொள்கின்றனர்.

“ஒருவேளை சிவலிங்கண்ணைக்குத் தெரியாதோ”

அவர்களின் உரையாடல் ரவிக்குச் சந்தேகத்தை கிளப்பு கிறது. மெதுவாகத்தான் கேட்கிறான்.

“உஸ்... உதிலை விசயம் இருக்கு...பேசாமை இரும்”

உதயன் குரலைத் தாழ்த்தி கண்களால் பின்புறம் ஜாடை காட்டியபடி மெதுவாகக் கூறுகிறான். ரவியும் நிலைமையைப் புரிந்தவனாக மௌனமாகிறான்.

பஸ்ராண்டில் அவர்கள் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கித் தெரு வுக்கு வந்ததும் அவர்களை உராய்த்துக் கொண்டு செல்கி றான் ஒரு இளைஞன்.

“சரியா நாலு ணிக்கு...வின்ஸர் தியேட்டர் சந்திக்கு வாங்கோ”

அவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்காமலே கையில் மடித்து வைத்திருந்த பத்திரிகையால் தனது வாயை மறைத்தபடி மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டு செல்லும் அவனைப் போலவே அவர்களும் தொடர்பில்லாதவர்கள் போல நடந்துகொள்கின்றனர்.

நேரம் மூன்றுமணி.

முனியப்பர் கோவிலடியை நோக்கி இருவரும் நடக்கின் றனர். வெள்ளை உடையில் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த ஒருவர் பின்பு மறைந்துவிடுகிறார்.

ஒரு மணித்தியாலத்தை கோவிலடியிலும் கோட்டை மதிலிலும் கழித்துவிட்டு குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கி அவர்கள் நடக்கின்றனர்.

ஜீப்புகளும் றக்குகளும் நகரைச் சுற்றி அடிக்கடி வலம் வருகின்றன.

அந்த வீதி வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. பூட்டிய கடையின் வெளிப்புறக் குந்துகளில் அங்குமிங்குமாகப் பலர் குந்தியிருக்கின்றனர். தெருவின் இருமருங்கிலுமுள்ள தியேட்டர் வாசல்களில் மட்டும் ஒரே ஜனக்கூட்டம் நிரம்பி வழிகிறது. ஒரு வேளை சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டதைப்போல் ஊர்வலத்துக்குத் தலைமை தாங்க எவருமில்லாமல் ஊர்வலம் நின்று விடுமோ என்ற ஐயம் உதயனிடம் எழுகிறது.

அந்தச் சந்தியை அவர்கள் நெருங்கியபோது பொலீஸ் ஜீப் ஒன்று வேகமாக வந்து நிற்கிறது.

“பொது மக்களுக்கு ஒரு அறிவிப்பு... துர்பாக்கி, குண்டுகள், கைக்குண்டுகள் போன்ற பயங்கர ஆயுதங்களுடன்... நகருக்குள் வந்திருக்கும் காடையர் கூட்டம் எந்த நேரமும் உங்கள் மீது நாக்குதல் தொடுக்கலாம்... அவர்களுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்க வேண்டாமென்று பொதுமக்களைக் கேட்டுக் கொள்ளோம்.”

ஜீப்பில் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கி அலறுகிறது. அவர்கள் பாவித்த அந்த வார்த்தைகள் உதயனை ஆத்திரப்படுத்தியது போலவே தியேட்டர் வாசலில் நின்றவர்களையும் ஆத்திரப்படுத்தியிருக்கவேண்டும். அவர்கள் ஆவேசத்துடன் ஜீப்பைச் சுற்றிவளைக்கின்றனர்.

‘மே தினம்... வாழ்க...’

தெருவைக் கடந்து அங்கு செல்லக் காலைவைத்த உதயன் இடியோசைபோன்ற கோஷத்தைக் கேட்டு ஆவலுடன் திரும்புகிறான். இரு தியேட்டர்களுக்கும் நடுவே உயர்ந்த பெருஞ் செங்கொடிகளின் காட்சி அவனைப் பில்லரிக்க வைக்கிறது. கொடிகளை உயர்த்தியபடி கோபா

வேஷத்துடன் குதித்து முன்னேறி வரும் அந்த வெகுஜனப் பேரலையைக் கண்டதும் தனித்து நின்ற போலீஸ் ஜீப் ஓடி மறைகிறது.

“அடக்கு முறைக்கு...அஞ்ச மாட்டோம்.”

மாலை நேரத்தின் மங்கிய வெய்யிலில் செங்கொடிகள் காற்றில் அசைந்து பள பளக்க...நகரை அதிரவைக்கும் கோஷங்களோடு ஊர்வலம் நீண்டு தொடர்கிறது. உதயமும், ரவியும் அதற்குள் சங்கமமாகிவிடுகின்றனர்.

அவனது ஊரிலிருந்து கிளி நொச்சிக்கு விவசாயம் செய்யச் சென்ற சற்குணம், சீவல் தொழிலாளி சண்முகம், லோகநாதன் மாஸ்ரர் இப்படி ஊரிலுள்ள பலரது முகங்களை ஊர்வலத்தில் கண்டதும் உதயன் மேலும் உற்சாகமடைகிறான்.

ஊர்வலம் பஸ்நிலையத்தைச் சென்றடைந்தபோது பெருந்தொகையான மக்கள் திரண்டு நின்று பார்த்து தங்களது ஆதரவைத் தெரிவிக்கின்றனர்.

அங்கிருந்து ஊர்வலம் முற்ற வெளியை நோக்கித் திரும்பியபோது வேகமாக வந்த போலீஸ் ஜீப்புகளும் றக்குகளும் சந்தியை வழிமறித்து நிற்கின்றன. ஊர்வலம் வேறுதொகையில் திரும்ப அவர்கள் ஏமாற்றமடைகின்றனர். அப்படி இருமுறை மறித்தும் ஏமாற்றமடைந்ததனால் ஆத்திரமடைந்த பொலீசார் ஊர்வலத்தை முந்திச் சென்று மறிப்பதற்கு முயல்கின்றனர். பொலீஸ் ஜீப் உறுமிக்கொண்டு முன்னே பாய்கிறது. அதற்கு ஈடுகொடுத்து ஊர்வலமும் வேகத்துடன் முன் செல்கிறது. தெருவெங்கும் புழுதி எழும்புகிறது.

ஊர்வலம் சத்திரச்சந்தி தாண்டி பொன்னம்மாமில்லடியை நெருங்கிவிட்டது. இன்னும் சிறிது தூரம் சென்றால் முற்றவெளி. அதில் வைத்து அவர்களைக்

கட்டுப்படுத்துவது சிரமம் என்பதை உணர்ந்த பொலீசார் வேகமாகச் செயற்படுகின்றனர்.

ஊர்வலத்தின் முன்னால் பாய்ந்து நின்ற ஜீப்புகள் றக்குகளிலிருந்து துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி குதித்திறங்கிய பொலீசார் பாதையின் குறுக்கே வேகமாக அணிவகுத்து நிற்கின்றனர்.

ஊர்வலத்தின் முன்னணியில் நின்ற தோழர்கள் வந்த வேகத்துடன் அவர்களையும் முட்டிப் பின்தள்ளுகின்றனர்.

பொலீஸ் அதிகாரி ஒரு பொலீஸ்காரரிடம் துப்பாக்கியை வாங்கி ஊர்வலத்தில் தலைமை தாங்கிவந்த தோழரின் நெஞ்சில் குறுக்கே வைத்து சிரமத்துடன் தள்ளுகிறார்.

“ஊர்வலம் செல்வது சட்ட விரோதம்...உடனடியாகக் கலைந்து செல்லவேண்டும்...இல்லாவிட்டால் சுடுவதற்கு உத்தரவிடுவேன்...”

“இது எங்கடை உரிமை...நாங்கள் ஊர்வலம் நடத்தியே திருவோம்”

உயர்த்திய செங்கொடியை தாழவிடாமல் கைகளில் பிடித்தபடி உறுதியாகச் சொல்கிறார் அவர்.

அவர்களது உறுதியைக் கண்ட பொலீசார் பலாத்காரத்தில் இறங்குகின்றனர். கண்ணீர்ப்புகைக்குண்டுகள் பலத்த ஓசையுடன் வெடிக்கின்றன. துப்பாக்கிப் பிடிகள். குண்டாந்தடிகள் ஊர்வலத்தில் சென்ற மக்களின் மீது விழுகின்றன. உடைகள் இரத்தத்தில் தோய்கின்றன. ஆத்திரம் கொண்ட ஜனக்கூட்டம் பொலீசாருடன் மோதுகிறது. கற்களும் கொடித் தடிகளும் ஆயுதங்களாக மாற அந்த இடமே யுத்தகளமாகிறது.

உதயனும் கண்ணீர்ப்புகை எரிவையும் தாங்கிக்கொண்டு ஒரு கல்லைத் தேடி எடுத்து குறிவைத்து எறிகிறான். குறி தவறவில்லை. முன்னணியில் நின்ற தோழர்கள் மோசமாகத் தாக்கப்படுவதைக் கண்டு கையில் தூக்கிய மறு கல்லோடு உதயன் முன் செல்கிறான்.

“தோழர் அங்கை போக வேண்டாம்...கூட்டம் நடக்கிற இடத்துக்குப் போங்கோ...”

அங்கே வந்த ஒரு இளைஞர் தடுத்தும் நிற்காமல் முன்னேறிய உதயனின் தலையில் பொலீசாரின் குண்டாந்தடி விழுகிறது. தலையிலிருந்து வழிந்த இரத்தம் உடையை நனைக்கிறது.

அவனைத் தடுத்த அதே தோழரே ஓடிவந்து அவன்மீது விழுந்த ஓரிரு அடிகளையும் தாங்கியபடி இழுத்துச் செல்கிறார்.

முன்னணியில் நின்ற தோழர்கள் கைது செய்யப்படுகின்றனர்.

தலையில் போட்ட கட்டுடன் நசரத்தின் ஒரு பகுதியில் நடந்த அந்த மேதினக் கூட்டத்திலும் கலந்துவிட்டு ஒரு போராளியின் உணர்வோடு உதயனும் ரவியும் வீடு திரும்புகின்றனர்.

* * *

அந்த சிவந்த பாதையில் பெற்ற உணர்வும், உறுதியும் சிறிதும் குலையாதவனாக, எங்கோ கேட்கும் துப்பாக்கியின் அலறல்கள் காதில் விழுந்தபோதும் உதயன் வெறிச்சோடி கிடக்கும் அவ்வீதிகளினூடாக நம்பிக்கையுடன் செல்கிறான்.

“தாயகம்”
மே, 1985

கல்

அந்தக் கலட்டி வெளியின் கனலாக எறிக்கும் வெய்யில் பார்வதியின் கண்களைக் கூசவைக்கிறது. புழுதிபடர்ந்த செம்பாட்டு நிலத்தில் பதியும் அவளது வெறுங்கால்கள் வெப்பம்தாங்காது அவளைக் கெந்தவைத்த போதும், தலையில் வைத்த மூடல் பெட்டியை ஒரு கையால் பிடித்த படி, கயிற்றிலே கட்டித் தொங்கும் அலுமினியப் பாணையிலுள்ள நீரை தழும்பி வழியாமல் மறுகையால் நிதானமாகப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்கிறாள்.

அவளது கணவன் சண்முகம் ஏனைய கல்லுடைக்கும் தொழிலாளர்களைப் போலவே வழமையாக காலையில் கிடைக்கும் ஏதாவது ஒரு உணவை மதிய வேளைக்காகவும் கட்டிக்கொண்டு சென்று விடுவான். இன்று அதிகாலையில் ஏதோ கூட்ட அலுவலகச் சென்றவன் அவசரத்தில் சாப்பாட்டையும் விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டான். வேலை செய்யும் இடத்தின் குறிப்பை அவனது பேச்சிலிருந்து அறிந்து வைத்திருந்த அவள் அவசர அவசரமாக சமையலை

முடித்துக்கொண்டு சோற்றுப் பெட்டியுடன் புறப்பட்டாள். நடந்து செல்லும் அவளாலேயே தாங்கமுடியாத அந்த உச்சிவெய்யிலில் காய்ந்து கருகியபடி நாள் முழுவதும் கல்லுடைக்கும் அவளது கணவன் சண்முகத்தையும் அவனைப் போன்ற தொழிலாளர்களையும் நினைத்தபோது அவர்கள் எவ்வளவு கடுமையான வேலையைச் செய்கிறார்கள் என்று அவள் பிரமிப்படைந்தாள்.

அவள்கூட அந்த ஊரிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவள் தான். இளவயதிலிருந்தே கற்களை உடைத்துச் சல்லிகளாக்கும் வேலையைச் செய்துவரும் அவளுக்கு அந்த வேலையின் கஷ்டங்களும் துன்பங்களும் புதிதல்ல. ஆனால் இன்று இந்தக் கிராமத்தில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களின் தாக்கம் ஏனைய தொழிலாளர்களோடு அவர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க அவளைத் தூண்டுகிறது.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் அவளைத் திருமணம் செய்வதற்கு முன் 'தேக அலுப்புக்காக' என்ற சாட்டில் தொடங்கிய மதுப் பழக்கம் குடும்பக் கஸ்டங்கள் கூடும்போது கூடிக்குறைந்து அவளுக்கு பெருந்தொல்லையாக அமைந்தது. இருந்தபோதும் சுற்றம் அயலுடன் அவன் பிரச்சனைகளுக்குப் போவதில்லை. தான் உண்டு தன் வீடுண்டு என்று இருந்துவிடுவான்.

இன்று இரவு பகலாக வாசிக சாலை, ஊர்ப்பொது வேலைகள் என்று ஓடித்திரிகிறான். ஆரம்பத்தில் இப்படியே சென்றால் அவன் குடும்பப் பொறுப்பு உணர்வுகளில் இருந்து விடுபட்டு விடுவானோ என்ற அச்சம் பார்வதிக்கு எழுந்தாலும், அவள் கண்முன்னால் கண்டு அனுபவித்து வரும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் கொடுமைகளுக்கெதிராக அவன் செயற்படுவதை உணர்ந்தபோது அவள் உற்சாக மடைந்தாள். போலித்தனமில்லாமல் நடைமுறை வாழ்வின் பிரதிபலிப்பாக வெளிவரும் அவனது வார்த்தைகளிலிருந்து

வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களை அவள் சிறிதளவாவது புரிந்து கொண்டாள்.

“என்ன கடுமையா யோசிக்கிறியள்”

காலையில் எழுந்து புத்தகமும் கையுமாக அவன் சிறிது நேரம் திண்ணையில் அமர்ந்தபோது பார்வதி கேட்டாள்.

“நான் மாட்டெண்ணவும் கேக்காமல் கூட்டத்திலை பேசப்போட்டிருக்கினம்... எனக்கெண்டா எப்பிடிப் பேசிற தெண்டு தெரியல்லை... நாங்கள் எழுதப்படிக்கக் கூடா தெண்டுதானே அப்பவே பள்ளிக்கூடக் கதவுகளைச் சாத்திப் போட்டாங்கள்... ஏதோ எங்கடை அப்பு ஆச்சியின்ரை ஆக்கினையாலை உந்தச் சவுக்கடிப் பள்ளிக் கூடத்திலை படிச்ச நாலெழுத்துத்தான்...”

ஏன் நீங்கள் தானே... இப்ப நல்லா பேப்பர் புத்தகங்கள் படிக்கிறியள்... நல்ல நிதானமா ஞாயம் நீதி கதைக்கிறியள்”

அவனை உற்சாகப் படுத்துவதற்காகக் கூறினாள் பார்வதி.

“பார்வதி நீ கூட எவ்வளவு மாறியிட்டா... எத்தினை நாள் குடிச்சப்போட்டு வந்து உன்னை அடிச்சிருப்பன்... இப்ப அதை நினைச்சா வெக்கமாக் கிடக்கு... கஸ்டங்களுக்கு காரணம் எங்கையோ கிடக்கு... எங்கையோ கொண்டுபோய் எங்கடை ஆவேசங்களைத் தீக்கிறம்”

அவளது மூன்று வருட வாழ்க்கையில் நாலெந்து தடவைகள் குடிபோதையில் இருக்கும்போது அவளை அடித்ததாக ஞாபகம்... இருந்தும் அவன் தவறாது படிக்கும் அந்தப் பத்திரிகையில் வந்த ‘பெண்விடுதலை’ பற்றிய கட்டுரையை கைவிளக்கின் ஒளியில் படித்துவிட்டு பார்வதியிடம் இப்படிச் சொன்னபோது அவன் மீது அவளுக்கு இருந்த அன்பும் மதிப்பும் மேலும் உயர்வதை உணர்ந்தாள்.

அதுபோன்ற கட்டுரைகள் செய்திகள் வரும்போது அவளையும் படிக்கும்படி அவன் தூண்டுவான். சிறுவயதில் படித்த எழுத்துக்களில் அனேகமானவற்றை பரிச்சயமில்லாமையால் அவள் மறந்திருந்தாள். தான்கூட ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான் என்று உற்சாகப்படுத்தி மிகவும் பொறுமையாக தெரியாத சொற்களை அவன் சொல்லிக் கொடுத்தான். அதனால் பார்வதியும் பத்திரிகை படிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள். அது அவளது உணர்வுகளை மேலும் வளர்த்திருந்தது.

மடத்தல்கள், பிக்கான்கள் கற்பாறைகளின்மீது மாறி மாறி ஓங்கிவிழும் ஒலிகள் அந்த அமைதியான வெளியில் அதிக தூரம்வரை கேட்கிறது. வேலை செய்யும் இடத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்ட உற்சாகத்தில் பார்வதி நடையின் வேகத்தை கூட்டுகிறாள். கற்கள் நொருக்கும்போது எழும் வெண்ணிறப் புழுதி சுற்றாடலிலுள்ள பற்றைகள் சிறிய பனைவடலிகள் எல்லாம் படிந்து பசிய நிறத்தை மறைத்து நிற்கிறது.

தொலைவில் பார்வதி வருவதைக்கண்டு விட்ட அவர்கள் தலைகளை நிமிர்த்திப் பார்த்துவிட்டு தங்களது வேலைகளைத் தொடர்கின்றனர். அகழ்ந்தெடுத்த கற்கள் ஒரு புறத்தில் மலையாகக் குவிந்து கிடக்கிறது. தலையிலிருந்து கால்வரை புழுதியால் மூடிய உடல்களில் இடையிடையே வீயர்வை வழிந்து கோடிட அவர்கள் கற்பாறைகளுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“பிள்ளை... உந்த தண்ணிச் சருவத்தைக் கொண்டாணை நாங்கள் இண்டைக்கு சண்ணு பட்டினி எண்டு நினைச்சம்”

பொன்னரப்பாவின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிரித்த படி தண்ணீர்ப் பானையையும் மூடலுக்குள் இருந்த பேணியையும் எடுத்து நீட்டுகிறாள் பார்வதி.

“இண்டைக்கு வெய்யில் அகோரமாக் கிடக்கு... மேல் வெக்கை கீழ் வெக்கையெல்லாம் சேந்து அவி அவியெண்டு அவிக்குது”

“வெடி வைச்சுப் பிரிக்கிற பாறைக் கண்டத்தை மனிசர் பிரிக்கிறதெண்டா”

தாகமேலீட்டால் ஆயுதங்களை அந்தந்த இடங்களிலேயே விட்டுவிட்டு ஒவ்வொருவரும் தங்களது முறைக்காக ஆவலுடன் காத்து நிற்கின்றனர்.

“பேந்தென்ன... ஒரேயடியாச் சாப்பாட்டை முடிச்சுக் கொண்டு தொடங்குவம்”

சண்முகத்தின் வார்த்தையுடன் பனைவடலிகளில் தொங்கிய சாப்பாட்டுப் பைகள் கீழிறங்குகின்றன. அந்தச் சிறிய வடலிகளின் நிழல்களின்கீழ் அங்குமிங்குமாக அமர்கின்றனர்.

“புட்டு நல்லாக் காஞ்சு போச்சு... ஏதாலும் நனைக்கக் கிடக்கே?”

தோட்டங் கொத்துதல், பாத்தி கட்டுதல் போன்ற கூலி வேலைகளுக்குச் செல்லும் தியாகு தோட்ட வேலைகள் குறைந்ததனால் கல்லுடைக்க வந்திருந்தான். அவன் தான் புட்டுப் பார்சலை தூக்கியபடி சண்முகத்துக்கு முன்னால் வந்து அமர்கிறான்.

சண்முகத்துக்குச் சாப்பாடு குழைத்துக் கொண்டிருந்த பார்வதி சிரித்தபடி மீன் குழம்பை ஊற்றி விடுகிறாள்.

“அக்கா... சோமண்ணை மீன் வித்துப்போட்டு வந்திட்டாரே?”

“ஓ... அவர் தான் கொண்டந்து தந்தவர்”

“துரையனுக்குச் செங்கமாரியாம்... நாலு நாளாப் படுத்த படுக்கேலை கிடக்கிறான்”

“உந்த மொங்கு மொங்கிப்போட்டு நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடாட்டி... செங்கமாரியென்ன என்னதான் வராது”

“ஓ... அவருக்கு அடிக்கடி உந்த வருத்தம் வருதுது... நான் ஆஸ்பத்திரியிலை காட்டச் சொன்னனான்... அவ ஏதோ தோஷமெண்டு பொங்கலுக்கு அடுக்குப் பண்ணுறா”

பார்வதியின் இந்தப் பதிலால் சண்முகம் உள்ளூர மகிழ்ச்சி அடைகிறான்.

அருகே சிறிது தூரத்தில் சில வெடிச் சத்தங்கள் கேக்கின்றன. கையில் வாங்கிய சோற்று உருண்டையுடன் சண்முகம் எழுந்து நின்று பார்க்கிறான். சற்று தொலைவி லுள்ள தெருவில் வந்து கொண்டிருந்த ஜீப்புகளும் றக்கு களும் திடீரென நிற்கின்றன. அதிலிருந்து குதித்த இராணுவத் தினர் பற்றை வெளிகளெல்லாம் துப்பாக்கியை ஏந்தியபடி ஓடுகின்றனர். கல்லேற்ற வந்த ராக்ரர் பதட்டத்தில் அருகி லுள்ள வேலியைப் பிரித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்று நிற்கிறது. துப்பாக்கியை நீட்டியபடி நாலைந்து இராணுவத் தினர் தங்களை நோக்கியும் ஓடிவருவதை அவன் அவதானிக் கிறான்.

“ஓருத்தரும் பதட்டப்படவேண்டாம்... அப்பிடியே இருங்கோ” வாய்க்குள் வைத்த சோற்றைமென்று கொண்டே சண்முகம் கூறுகிறான்.

அவர்கள் சாப்பிட்டபடியே அமர்ந்திருக்கின்றனர். கிடங்குகள் கல்லுக்குவியல்களைச் சுற்றி வந்த இராணுவத் தினர் சோற்றுக்குழையவைச் சாப்பிட்டபடி எழுந்து நின்ற சண்முகத்தை நெருங்குகின்றனர்.

“ஓய் என்ன வெடி... நீங்க வைச்சதா?”

“சீ... அந்தக் கரண்ட்கம்பிதான் வெடிச்சிருக்கும்”

கோபுரங்கள் போல தெருவோரமாக உயர்ந்து செல்லும் பிரதான மின்கம்பித் தொடரை சண்முகம் காட்டுகிறான். அவன் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே மின்வலுகூடி பலத்த ஓசையுடன் வெடிக்கிறது. காரணத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்ட திருப்தியுடன்... சண்முகத்தைப் பார்த்து ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு அவர்கள் ஓடுகின்றனர்.

“சைக்கிள் ரியூப் வெடிச்சாலே காணும்...ஆருக்குச் சூடு விழுமெண்டு தெரியாது”

வெறுப்புடன் கூறுகிறான் சுந்தரம்.

முன்பெல்லாம் தங்களை ஒடுக்கும் சாதி வெறியர்களுக்கே அஞ்சி ஒடுங்கி வாழ்ந்தவர்கள் அங்கு அலட்சியமாக நடந்து கொண்டதை பார்வதியைப் போலவே அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்தார்கள்.

“இண்டைக்குக் கூட்டமெல்லே... சண்ணுவும் பேசுறானாம்”

“ஓ... நேரத்துக்குப் போக வேணும்...பிடியுங்கோ ஒரு கை”

உற்சாகத்துடன் சொல்லிவிட்டு தருமு மடத்தலைத் தூக்கி கற்பாறையுடன் மோதுகிறான். காலையிலிருந்து முயற்சி செய்தும் அந்தப் பெரிய கற்பாறையை அகற்ற முடியவில்லை. அந்த ஆவேசத்தில் அடித்தாவது நொருக்கிவிட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் மூச்சைப் பிடித்தபடி மோதுகிறான். நொருங்கிய கல்லின் கூரிய சிராயொன்று வேகமாக பறந்து வந்து அவனது காலில் பதுகிறது. காலிற்படிந்திருந்த புழுதிப்படையை மீறி இரத்தம் வழிகிறது.

“சீ...இதுக்கை கிடந்து மாயேலாது. அணியங்களை எடுத்துக்கொண்டு நடவுங்கோ வீட்டை”

மடத்தலை எறிந்து விட்டு காலைப்பிடித்தபடி கற்குவியலின் மீது வந்து அமர்கிறான் தருமு.”

“என்ன தியாகு...உதுகும் எங்கடை நாட்டுப் பிரச் சனையள் மாதிரித்தான்... மோட்டுத்தனமா மொங்கி வேலை இல்லை... இருப்பை அறிஞ்சுதான் உடைக்க வேணும்”

சண்முகம் எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி அழுத்திக் கூறுகிறான்.

“ஓ... ராத்திரி அண்ணை சொன்னார்... மூடக் கிழவன்ரை கதை... உந்தக் கல்லை உடைக்கேலாட்டி மலையளை எப்பிடி உடைக்கப் போறம்”

மண்வெட்டியை எடுத்து கல்லின் அருகே உள்ள மண்ணை ஆழமாக கிளறியபடி கூறுகிறான் சுந்தரம். அந்தக் கல்லை உடைத்துவிட்டு வேலையை நிற்பாட்டுவது என்ற முடிவுடன் எல்லோரது கவனமும் அதன்மீது திரும்புகிறது. பார்வதியும் கற்களைக் கடகத்தில் பொறுக்கிக் கொட்டுவது போன்ற உதவிகளைச் செய்கிறாள்.

கல் முழுமையாக வெளியே தெரிகிறது. கல்லின் அமைப்பை அனைவரும் அவதானித்து முடிவுக்கு வந்தபின் ஆப்புக்களை வைத்து அடிக்கின்றனர். சண்முகம் மடத்தலைத் தூக்கி நிதானமாக அடிக்கிறான்.

‘தம்பி...சிம்பு பறக்குமடா கவனம்...’

கொந்தாலியால் கொத்திக் கொண்டிருந்த பொன்னப் புக்கிழவர் எச்சரிக்கிறார். முன்பு ஒருமுறை கண்ணுக்குள் சிம்பு பறந்ததினால் அவர் கண் பார்வையை இழந்த

அநுபவம் மற்றவர்களை அதிலிருந்து பாதுகாக்க அவரைத் தூண்டுகிறது.

நிதானமான மடத்தல் அடிகள் மாறி மாறி ஆப்புகளின் மேல் விழ...அகன்று நீண்டு கிடந்த அந்தப் பெரிய கல்லில் வெடிப்பு ஏற்படுகிறது. அனைவரது முகத்திலும் ஒரு மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் பளிச்சிடுகிறது. அவ்வாங்குகள் பிக்கான்கள் தொடர்ந்து அவற்றில் விழ...பகல் முழுவதும் அவர்களைக் களைப்படைய வைத்த அந்தக் கல் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைகிறது.

அவர்கள் தீர்மானித்தது போல கூட்டத்திற்குச் செல்வ தற்காக வேலையை முடித்துக் கொண்டு அந்தக் களைப் பிலும் ஒரு உற்சாகத்துடன் வீடு திரும்புகின்றனர்.

வரும் வழியில் அந்தச் செம்பாட்டு மண்ணில் பச்சைப் பசேலென்று வளர்ந்திருந்த வெங்காயம் மிளகாய்ச் செடிகள் காலையில் நீரிறைத்த குளிர்மையுடன் மாலை வெய்யிலில் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. சண்முகம் அதன் அழகை ஒருகணம் நின்று உற்றுப் பார்க்கிறான்.

“பார்வதி... பாத்தியா நாங்கள் கல்லுக் கிளறின நிலம்... பயிரும் பச்சையுமா... எவ்வளவு வடிவா இருக்கு...”

பார்வதி திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அந்தப் பயிர்களின் செழுமை அவளது கண்களுக்குக் கூட குளிர்மையாக இருக்கிறது. அவைகளெல்லாம் தங்களைப்போன்றவர்களது உழைப்பின் பயன்கள் என்று எண்ணும் போது உள்ளூர ஒரு மகிழ்ச்சி அவளுக்கு ஏற்பட்டாலும் தங்களது வறுமை நிறைந்த வாழ்வை எண்ணியபோது அந்தச் சமூக அமைப்பின் மீதே அவளுக்கு வெறுப்பு ஏற்படுகிறது.

மாலையின் மங்கிய ஒளியில் கூட்டம் ஆரம்பமாகிறது. அந்தக் கிராமத்தில் வாழும் பெண்கள், ஆண்கள்,

வயோதிபர், இளைஞர்கள் எல்லோருமே அந்த மைதானத்தில் கூடிவிட்டார்கள். அங்கு பேச எழுந்தவர்கள் அனைவரும் அவர்களது நாளாந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகள், குடியிருப்பு பிரச்சனைகளிலிருந்து சாதி, இன, மத ஒடுக்கு முறைகள் பற்றியே பேசுகின்றனர். அவர்களின் பேச்சுக்களால் உந்தப்பட்டு உறுதியுடன் எழுந்து நின்று சண்முகம் பேசுகிறான்...

தங்களுள் ஒருவனாக வளர்ந்து தங்களது பிரச்சனைகள் பற்றி அவன் பேச எழுந்ததும் அனைவரும் உற்சாகமடைகின்றனர்.

“தோழர்களே... உண்மையாக உடல் வருத்தி உழைப்பவர்களுக்கு இந்த நாட்டிலே என்ன இருக்கிறது...? தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அன்று தமது உயிர்களையே பலி கொடுத்து... காடுகளை வெட்டி தேயிலைச் செடியை நடட்டார்கள்... மலைகளைப் பிளந்து றோட்டுகள் போட்டார்கள்... ஆனால் நாட்டுக்காக உழைத்த அவர்களுக்கு இன்று வரை நல்ல வாழ்வு கிடைக்கவில்லை... நாடற்றவர்களாக துரத்தப்படுகிறார்கள்... நாங்களும் கலட்டி நிலங்களைக் கிளறி தோட்டங்கள் ஆக்குகிறோம்... கல்லுகளை உடைத்து வீடுகள் கட்ட தெருக்கள் போட உதவினோம்... ஆனால் எங்கள் வாழ்க்கை கொட்டிலிலும் குடிசைகளிலும் தொடர்கிறது...? அது மட்டுமா...? அந்தக் கொட்டில்களிலும் எங்களை வாழவிடாமல் குடியெழுப்ப இங்கே சதிகள் நடக்கிறது...”

சண்முகத்துக்கு ஆத்திரத்தில் தொண்டை இறுகுகிறது. அங்கு கூடி இருந்த அனைவரது முகங்களிலும் அதே ஆத்திர உணர்வு பளிச்சிடுகிறது. ஒரு கையை நிலத்தில் ஊன்றி காலை மடித்தபடி உட்கார்ந்திருந்த பார்வதி உணர்வு மேலீட்டால் நிமிர்ந்து உட்காருகிறாள். பேச்சுத் தொடர்கிறது.

“இந்த நிலை ஏன்? நாம் வெறுமனே நிலத்திலுள்ள கல்லைக் கிளறி நிலத்தைப் பண்படுத்தினால் மட்டும் போதுமா? நாட்டிலும் சமுதாயத்திலும் பெரும் பாறாங்கல்லுகள் மக்களின் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக இருக்கின்றன... அவைகளை நாம் உடைத்தெறிய வேண்டும்... அதற்காக நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையின் உண்மைகளைப் படிக்க வேண்டும்... எதிரிகளுக்கு எதிராக ஐக்கியப்படுத்தக்கூடிய அனைவரையும் நாம் ஐக்கியப்படுத்த வேண்டும்... எத்தகைய எதிரிகளையும் முறியடிக்கும் ஆற்றலுள்ள போராளிகளாக... நாம் ஒவ்வொருவரும் மாற வேண்டும்...”

அவன் கற்றறிந்த உண்மைகள் அவனது வாழ்க்கையின் அநுபவங்களுக்கூடாக பரீட்சிக்கப்பட்டு அவனது வாயிலிருந்து சமுதாய அமைப்பை மாற்றும் போர்க்குரலாக வெளிவருகிறது.

ஒரு புதிய உலகுக்கான அறைகூவலாக சண்முகத்தின் குரல் அந்தக் கிராமங்களின் மூலைமுடுக்குகளெல்லாம் ஒலிக்கிறது. ○

‘தாயகம்’

டிசம்பர், 1984

தெற்கு நோக்கி...

அவன் வீடு வந்து சேர்ந்து இரண்டு கிழமைகளுக்கு மேலாகி விட்டது. சுக நலம் விசாரிப்பவர்கள், புதினம் கேட்க வருபவர்கள் என்று ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டுக்கு வந்த கூட்டம் குறைந்திருந்தது. தனக்கு நேர்ந்த அந்தப் பயங்கரமான அநுபவங்களை ஆரம்பத்தில் ஓரிருவருக்குச் சொல்லும்போது அவனது மனதுக்கு அது ஆறுதலாக இருந்தது. மீண்டும் மீண்டும் ஒவ்வொருவருக்கும் சொல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டபோது அவன் அலுத்துக் கொண்டான். இரண்டு மாதத்துக்கு மேலாக சரியான உணவின்றி அவனது உடலும் நன்றாக இழைத்திருந்தது. இங்கு வந்தும் தொடரும் பட்டினிக் கோலங்களையும், படுகொலைகளையும் கண்களாற் கண்டதும் கடலலைபோல் அமைதியின்றி அவனது மனம் கொந்தளித்தது.

“மகாலிங்கண்ணை...இப்ப நீங்கள் எங்கண்டை நிலைப் பாட்டைப் புரிஞ்சுகொள்ளுவீங்கள் எண்டு நினைக்கிறன்”

“இனி இஞ்சை இருந்து ஒண்டுஞ் செய்யேலாது...
நாளைக்கு லைன் ‘போட்’ போகுது...நீங்களும் இந்தி
யாக்கு வாங்கோ”

அவனுக்குத் தெரிந்த அந்த இளைஞனும், அவனது
மைத்துனரும் இரவு சொன்ன அந்த வார்த்தைகளுக்கு எந்த
வித அபிப்பிராயமும் சொல்லாமல் அவன் மௌனமாகவே
இருந்தான். ஆனால் அந்த வார்த்தைகளும் அவனுக்கு
நேர்ந்துவிட்ட எதிர்பாராத பாதிப்புக்களும், அவனது மனப்
போராட்டத்தை மேலும் தூண்டி விட்டது.

அகதிகளாக அந்த வீட்டின் ஒருபகுதியில் குடியிருக்க
வந்தும் மூன்றுமாதமாகிவிட்டது. அவன் பிடிபட்ட நாளி
லிருந்து கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருந்த அந்தக் குடும்பம்
இரண்டு கிழமையாகத்தான் சிறிது கலகலப்பாக இருந்தது.
காலை தேனீருக்காக குழந்தைகள் அவளைச் சுற்றி
அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்குப் பால்மா இல்லையென்ற
மனத் தாங்கலை அவள் அவனிடம் இரவு வெளியிட்டிருந்
தாள். அவள் கொண்டுவந்து கொடுத்த தேனீரை நின்ற
நிலையிலேயே பருகிவிட்டு புறப்பட்டாள்,

“சிவஞானண்ணையிட்டைப்போனா காசு மாறி
யாங்கோ”

“நான் கடற்கரைப் பக்கம் போறன்”

கடற்கரையோரமாக நீண்டு செல்லும் அந்தப் பிரதான
வீதியில் அடிக்கடி நடந்த சம்பவங்களால் அந்தப்பகுதியே
பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. பழிவாங்கப்பட்ட பல உயிர்களில்
அவனது உறவினர்கள் பலரும், அழித்தொழிக்கப்பட்ட வீடு
களுள் அவனது வீடும் அடங்கியிருந்தது. தடுக்கப்பட்ட
வலயத்துள் அடங்கும் அந்த வீதியும் கடற்கரையும் வெறிச்
சோடிக் கிடக்கிறது. படகுகள் இரைந்து செல்லும் அலை
கடலும் வாகனங்கள் இரைந்து செல்லும் நீண்ட தெருவும்

மனித நடமாட்டமின்றி சோபைஇழந்து காட்சி அளிக்கிறது. நீரை நம்பி வாழும் மீன்களைப் போல கடலையே நம்பி வாழும் மக்கள் தொழில் செய்து வாழ முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இரவெல்லால் தீக்குண்டுகளைக் கக்கி முழக்கமிடும் கடற்படைப்பீரங்கிக் கப்பல் வெகு தொலைவில் கடலின் நடுவே அசையாது அமைதியாக நிற்கிறது. காவலுக் காக ஓடித்திரியும் ஓரிரு விசைப்படகுகளின் இரைச்சல் மட்டுமே தூரத்தில் மெதுவாகக் கேட்கிறது. கடற்கரை ஓரமாக கொளுத்தி எரிக்கப்பட்ட குடிசைகளால் அந்த கடற்கரையின் வெண்மணல் நிறம் மாறியிருந்தது. வெடி வைத்துத் தகர்க்கப்பட்ட வீடுகள், படகுகள், தளபாடங்களின் பகுதிகள் ஆங்காங்கு சிதறிக்கிடக்கின்றன. ஒரு மயானத்தில் தனியாக நடந்துசெல்லும் உணர்வுடன் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் அந்த வீதியில் அவன் நடந்தான்.

“தம்பி...இப்பத்தான் இஞ்சாலை போறாங்கள்...கெதியாப்போ மோனை”

இடிந்து கிடக்கும் தனது வீட்டின் இடிபாடுகளை அகற்றி உபயோகமானவற்றை எடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு கிழவர் அவனை எச்சரிக்கிறார்.

“அப்பு நீங்கள்தான் கவனம்...உதுக்கை நிண்டா அவங்கள் வாறதும் தெரியாது”

“நேரான அந்தப் பாதையில் தொலைவில் வரும் போதே எவரையும் கண்டு ஒதுங்கிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் பதட்டமின்றி நடந்தான்.

அவனது வீடு வெடிவைத்துத் தகர்க்கப்பட்ட மறுநாளே அதையும் பார்த்துவிட்டுத்தான் அவர்களிடம் பிடிபட்டான். ஆனால் அவன் அவர்களிடம் பெற்ற அநுபவங்களின் பின் இவைகளைப் பார்க்கும் போது

அவனிடம் மறைந்திருந்த அந்த பழைய உணர்வும் உறுதியும் மீண்டும் தளிர்விட்டு எழுவதை உணர்ந்தான்.

தீயால் எரிந்து கருகி இடிந்திருக்கும் அந்த வாசிகசாஸையையும் அதன் சூழலும்தான் சாதாரண கடந்தொழிவாளியாக இருந்த அவனை உற்றம், சுற்றம், ஊர், நாடு, உலகம் என்று சிந்திக்க வைத்தது. அந்தச் சுற்றாடலில் பசுஞ்சோலையாக காட்சியளித்து வாணைநோக்கி அழகாக உயர்ந்து நின்று காற்றினிலாடிய தென்னை மரங்கள் குண்டுகள்பட்டுக் காய்ந்து கருகி முறிந்து கிடக்கின்றன...அந்த மரநிழல்களின் மணற்பரப்பில் தோழர்களோடு பகலிலும் இரவின்நிலவிலும் கூடி அமர்ந்து முடிவுகள் எடுத்து இயங்கிய நாட்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன...ஓவ்வொரு இரவிலும் கரைதெரியாத அக் கடலின் நடுவே இடி மின்னல் மழை குளிர் எல்லாம் தாங்கி உடல் வருத்தி வலை இழுத்து தொழில் முடிந்து அவன் வரும்போது...அந்த அதிகாலையில் அவை அடித்து மெழுகிவிட்ட அந்த மணற்பரப்பில் கால்பதிக்கும் போதெல்லாம் தாயின் மடியில் காலை வைக்கும் குழந்தையைப்போல அந்த மண்ணின் பிடிப்பை அவன் உணர்ந்திருக்கிறான்.

இன்று அந்த மணற்பரப்பில் நடமாடும் சுதந்திரத்தையும் இழந்தவர்களாய் நின்றபோது...அதுவும் அந்த வடக்கு முனையிலிருந்து தெற்கு முனைவரை 'பயங்கரவாதி' என்ற பட்டப் பெயருடன் சிறைக்கைதிகளாக பூசா முகாமுக்குச் சென்று சித்திரவதைக்குள்ளாகித் திரும்பியவர்களுள் ஒருவனாக அவன் மாறிய பின்பு...இடைக்காலங்களில் சூழல்சளின் தாக்கங்களினால் சோர்வடைந்திருந்த உணர்வுகள் கடலலைபோல பொங்கி எழுந்தன. கடற்கரையில் நிலைகுத்தி நின்ற அவனது கண்களில் கண்ணீர் திரையிட்டது. தேகம் புல்லரித்தது. உறுதியான ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

‘அண்ணை உங்காலை போகலாமே’

“ஓ...உங்கலைதான் போனவங்களாம் பாத்துப் போம்”

பின்புறமாக சயிக்கிளில் மிக வேகமாக ஓடிவந்த ஒரு இளைஞன் அதே வேகத்தில் கேட்ட கேள்விகளுக்கு வேகமாகவே பதிலைக் கூறிவிட்டு நடக்கிறான் மகாலிங்கம்.

ஒழுங்கை முனைப்பில் அவனது மனைவி சரசு அவனது வரவுக்காகக் காத்திருக்கிறாள்.

“உங்களைத்தான் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன்... கோயிலடியிலை அரிசியும் பால்மாவும் குடுக்கினமாம்... போய் வாங்கியரட்டே”

“ஓம்...அதுக்கென்ன...பாதிக்கப்படுக்கை உதவிசெய்யிறதுதானே...இந்தியாவிலை போய் வாங்கலாம்...இஞ்சை வாங்கக்கூடாதே”

பிள்ளைகளுக்கு பால்மா வாங்கிவிடவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் நின்ற அவளுக்கு அவனது சம்மதம் மகிழ்ச்சியைத் தர கோவிலடியை நோக்கி விரைகிறாள்.

அந்தப் போராட்டங்களுக்கான கோஷங்களை முன் வைத்த வசதிபடைத்த பலர் இந்தியாவுக்கும் ஏனைய நாடுகளுக்கும் சென்று பாதுகாப்பாகவும் வசதியாகவும் வாழ்ந்தனர். சாதாரண உழைப்பாளி மக்களே தமது வாழ்வும் சாவும் இந்த மண்ணில்தான் என்ற முடிவோடு இருந்தனர். இரவு அவனது மைத்துனர் இந்தியாவுக்கு வரும்படி அழைத்தபோது அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த தாக்கங்களினால் பதில் சொல்ல முடியாதவனாக இருந்தான். இப்பொழுது அவனது முடிவை அவளுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகவே அதைப் பற்றி வலிந்து சொன்னான். நிற்குகேட்காமல் அவசரமாகச் சென்ற அவள்மீது அவன் இரக்கப்பட்டான்.

எழுபத்தேழுக் கலவரத்தில் தோழர்களோடு சேர்ந்து அந்தப் பகுதிகளில் ஆடைகளும் அரிசியும் சேர்த்து பல இடையூறுகளுக்கு மத்தியிலும் கிளிநொச்சி, வவுனியா போன்ற இடங்களுக்கு லொறியில் கொண்டு சென்றதை அவன் நினைவு கூர்கிறான்.

ஒரு கெவர்த்தடியைத் துப்பாக்கியாகப் பாவனை செய்து நீட்டியபடி அவனது முத்தமகன் இளையவனைக் கலைத்துச் சூட அவன் பயந்து ஓடுவனைப் போல கத்தியபடி ஓடிவந்து அங்கு வந்து கொண்டிருந்த மகாலிங்கத்தின் கால்களைப் பின்புறமாகக் கட்டிப்பிடிக்கிறான்.

“ரவி...கண்ணுக்கை குத்திக்கொள்ளாமல் விளையாடுங்கோ”

நாட்டின் நிலைமைகள் சின்னஞ்சிறுசுகளின் உணர்விலும் பிரதிபலிப்பதை உணர்ந்தவனாக அவர்களைக் கண்டிக்காமல் விட்டு விட்டு அவன் கோடிப்பக்கமாகச் செல்கிறான்.

கடற்கரையில் விரித்துக் காயப்போடப்பட்டிருந்த வலைகள் சில பாதி எரிந்தும் எரியாத நிலையில் இருந்தன. கோடியில் சுருட்டிப் போடப்பட்டிருந்த அவைகளை தூக்கி விரித்துப் பார்க்கிறான்.

“மகாலிங்கண்ணை”

படலையடியில் யாரோ கூப்பிடுவதைக் கேட்டு விரித்த வலையைப் போட்டுவிட்டு முன்புறம் வருகிறான்.

“உங்கடை வீட்டைக் காட்டச் சொன்னவர்...வாறன் அண்ணை”

“ஓ...ஓ...தோழர் வாங்கோ...நான் எதிர்பார்க்கேல்லை”

“கொஞ்ச அரிசியும் பால்மாவும் கொண்டு வந்தனாங்கள்”

சாதாரண கூலித்தொழிலாளியாக வாழ்க்கை நடத்தும் அந்தத் தோழர் பலவருடங்களுக்கு முன் இருந்த அதே உறுதியுடனும் உற்சாகத்துடனும் அந்த நெருக்கடியான சூழலிலும் செயற்படுவதைக் கண்டு அவன் உற்சாகமடைந்தான்.

“நீங்களா கொண்டுவந்தீர்கள்... மனிசிக்காரியும் அங்கைதான் போட்டா”

“ஓ...பொது ஸ்தாபனங்களோடை சேர்ந்து எங்கடை கடமையைச் செய்யிறம்...எப்பிடி பூஸா அநுபவங்கள்... எங்களுக்கு போனமுறை இஞ்சைவரேக்கைதான் தெரியும்... நாங்களும் வெளியிலை எடுக்கிறதுக்கு முயற்சி செய்தனாங்கள்...அதுக்கிடையிலை வந்திட்டியள்”

“இப்பதானே எல்லாம் சாதாரண விசயமாப் போச்சுத் தோழர்”

“உண்மைதான்...ஆனால் உங்களைப்போலை ஆக்களுக்கு இது புது அநுபவந்தானே”

“சரியாச் சொன்னீங்கள் தோழர்...முழு நாட்டிலையும் மாற்றம் வரவேணுமெண்டு இயங்கிற எங்களுக்கு அது புதிய அநுபவம்தான்”

தன்னைப் போலவே தனக்கு நேர்ந்த இன்மல்களை உணரக்கூடிய அவரிடம் தனது அநுபவங்களைச் சொல்லி விட வேண்டும் என்ற அவா அவரிடம் எழுகிறது.

“இஞ்சை பிரச்சனை நடந்த அடுத்தநாள்...ரவுணுக்கு வந்து தோழரையும் சந்திச்சிட்டுத்தான் வந்தான்... இடையிலை மறிச்சு வயதானவை ஒரு பக்கம் வயது குறைஞ்சவையை ஒரு பக்கமாக பிரிச்சுவிட்டாங்கள்.என்னை

முதலிலை வயதுபோனவையளோடைதான் விட்டவங்கள். ஒருத்தன் வந்து மேலும் கீழுமாப் பாத்திட்டு இழுத்து அங்காலை விட்டான்''

உழைப்பால் இறுகிப்பருத்த அவனது தோற்றம் போராளிகளின் தலைவர்கள் யாரையோ அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தியிருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு ஆவலுடன் அவன் கூறுவதைக் கேட்டார்.

''பேந்தென்ன பஸ்ஸிலை ஏத்திப் பலாலிக்குக் கொண்டு போனாங்கள். இரவுத் தங்கல் அங்கைதான். ஆரோ மூளை மாறாட்டத்திலை ஓட வெளிக்கிட்டவருக்கு குடும் விழுந்ததாம்''

''ஓ...நாங்களும் கேள் விப்பட்டனாங்கள்''

''என்னோடையும் ஒரு ஆமிக்காறன் நல்லா கதைச் சான்...பெரியவன் போலைதான் கிடந்தது...என்ன பதவியோ தெரியேல்லை...அடுத்தநாள் எப்பிடியும் விடு விக்கிறவன் என்று சொன்னான்...அடுத்தநாள் பார்த்தா பஸ்ககளை கொண்டந்து அடுக்கிப்போட்டு ஏறச் சொன்னாங்கள். கடைசி நேரத்திலைதான் வந்து அவன் அதுக்குப் பொறுப்பா நிண்டவனோட கதைச்சுப் பார்த்தான்...லிஸ்ற்றிலை பதிஞ்சாச்சாம் விடமாட்டினமாமெண்டு அரைகுறைத் தமிழிலை சொன்னான்''

''ஓ... அவங்களுக்கையும் நல்லவர்கள் இருக்கிறாங்கள்.

''ஓ...பின்னை எங்களை எங்க கொண்டுபோற எண்டும் தெரியாது...நாங்கள்தானே பூஸாவுக்கு முதலாக்கள்...குரு நகருக்குக் கொண்டு போறாங்கள் என்று பார்த்தா கோப்பாய்ச் சந்தியாலை கைதடிக்குத் திரும்புது... ஆனையிறவுதான் என்று யோசிக்க அவனும் 'பரியறை'த் திறந்துவிடுகிறான்...''

அவனது மனைவி அந்தத் தோழருக்குத் தேனீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள்.

“இடையிலை மாங்குளத்திலை இறக்கி ஆளுக்காள் அடிபட விட்டாங்கள்...சிலபேரை வாயால் சொல்ல முடியாத வேலையெல்லாம் செய்யச்சொன்னவங்களாம்...”

“சீ...அப்பிடி மோசமா நடத்தியிருக்கிறாங்கள்”

“ஓ...கேளுங்கோவன், இப்பிடியே வவுனியாவும் தாண்டி அன்ராசபுரத்துக்கு கொண்டு போட்டாங்கள்...அங்கையும் ஒரு இரவுத்தங்கல்...வீட்டை போய் சாப்பிடலாம் எண்ட நம்பிக்கையிலை பலாலியிலையும் சாப்பிடேல்லை...தண்ணி விடாயிலை தொண்டை நல்லா இறுகிப்போச்சு...அங்கை நிண்டவங்களை கேக்க...கக்கூசுக்குப் பக்கத்திலை இருந்த தொட்டியைக் காட்டினாங்கள்...அதுக்கை கூட அடியிலை ஊத்தையும் பாசியும் கலந்த கொஞ்சத் தண்ணிதான் என்ன செய்யிறது சாறத்தாலை வடிச்சுத் தொண்டையை நனைச்சதுதான்”

“நல்லாத்தான் அனுபவிச்சிருக்கிறியள்”

“ஓ...இப்ப சனங்கள் அநுபவிக்கிற கொடுமையளோடை ஒப்பிடேக்கை இதென்ன...அடுத்த நாளும் பஸ்சுக்கை ஏத்திப்போட்டு கையளை பின்னுக்கு கட்டி காலோடை பிணைச்சுப் போட்டு குனிஞ்சபடி இருக்க விட்டாங்கள்...நிமிந்தா தலையிலை அடி...இஞ்சை பாருங்கோ கயிறு வெட்டின அடையாளம் இன்னும் மாறேல்லை”

கைகளை அவருக்குக் காட்டுகிறாள்.

“வேள்விக்கு தலை குனியிற கிடாயள் மாதிரி... உயிரோடை திரும்பவும் எண்ட எண்ணமே இல்லாமைய் போச்சு...சிறையிலை நடந்தமாதிரி எந்த இடத்திலை

எண்டுதான் யோசிச்சன்...பேந்தும் எங்கையோ நேவிக்காம் பிலை நிண்டமாதிரிக் கிடந்திது...கொழும்புக்கு, பனா கொடைக்கு போகுமெண்டு பாத்தா மலையன் தெரியுது... மலை ஏத்தத்திலை ஏதோ டீசல் புளக்கெண்டு நிக்கேக்கை தான் சாதுவாச் சரிஞ்சு நிமிந்து பாத்தன். ஒன்பது பஸ்கள்... முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் காவல்...ஒரு ஊர்வலம் போறமாதிரி...பிரிவினைக்கு பதிலா எங்கடை நியாயமான உரிமையளுக்கு போராடவேணும் எண்டு நாங்கள் நடத்தின ஊர்வலங்கள் நினைப்பிலை வந்திது...”

மகாலிங்கத்தின் மனதில் பதிந்துவிட்ட அந்த ஊர்வலங்கள்...

இன்று வெறிச்சோடிக்கிடக்கும் அந்த வீதியில்...வாண்களிலும் லொறிகளின் மேலும் நிறைந்து வழிந்தபடி, கடற்கரைக் காற்றில் செங்கொடிகள் படபடக்க ஒரு யுத்த முனைக்குச் செல்லும் போர்ப்படைபோல இளைஞர்கள் அணிதிரண்டு நகரில் நடந்த ஊர்வலங்களில் கலந்துக் கொள்ளச் சென்ற காட்சிகள் அவனது நினைவில் வருகின்றன.

“உண்மையிலை தோழர் சாவைப்பற்றி இணைச்ச அந்த நேரத்திலைதான் ‘மனிதன் ஒரு தடவைதான் வாழ முடியும்...’ எண்டு ‘வீரம் விளைந்தது’ நாவலிலை வாற அந்தவரியை முழுமையா ஞாபகமில்லாட்டிலும் நினைச்சுப் பாத்தான்—எனக்குத் திருப்தி இல்லை...பாதிப்புகள் வரேக்கைதான் உண்மையளை உணருறம்”

இடைக்காலத்தில் தான் பொதுவேலைகளில் உற்சாகமிழந்திருந்தமைக்காக மகாலிங்கம் மனம் வருந்துகிறான்.

“பொய்யே ஆட்சிசெய்யிற இடத்திலை உண்மைக்கு தற்காலிகமா பின்னடைவு இருக்கத்தான் செய்யும்... ஆனால்

போராடாமல் உண்மையளை நிலை நிறுத்தமுடியாது தோழர்...’’

அந்தத் தோழரின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு நம்பிக்கையூட்டுகிறது.

இருவரது கதைகளிலும் சமூகமாற்றத்துக்காகப் போராடும் அவர்களது உணர்வுகள் மேலும் வலுவடைந்து உறுதியாக வெளிப்பட்டன. அந்த நாட்டைச் சுற்றியுள்ள அவனுக்குப் பரிச்சயமான கடலும் அந்த நாட்டைச் சுற்றியுள்ள கடல் சூழ்ந்த கிராமங்களும், அதன் நடுவே நீண்டு கிடக்கும் வயல் நிலங்களும். இருண்ட காடுகளும், ஆறுகளும், அருவிகளிலும், அவை ஊடறுத்துப் பாயும் பச்சைப்பசேலென்றிருக்கும் புல்வெளிகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் நிறைந்த அழகான மலைநாடும் வடக்கிலிருந்து தெற்குவரை நீண்டிருக்கும் அந்த அழகான தேசத்தையும் அதன் மக்களையும் அவர்கள் நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்டு பலகாலமாகி விட்டது. செங்கொடியின் ஆட்சியின் கீழ் சாதி, இன, மத, பேதமற்ற ஒரு அமைப்பை அந்த நாட்டில் உருவாக்க தமது வாழ்வை இழப்பதற்கும் அவர்கள் தயாராகி இருந்திருக்கிறார்கள்.

‘‘தோழர்.....பிரிட்டிஷ்கொடியும் அங்கையெங்கையோ பறந்திது.’’

‘‘ஓ அணைக்கட்டிலை பறந்திருக்கும்...அவையின்ரை உதவியிலைதான் கட்டுப்படுதாம்’’

‘‘எனக்கு...கையளும் பின்னாலை கட்டினபடி சாகப் போறமெண்ட முடிவோடை அந்தக் கொடியைப்பாக் கேக்கை...கெப்டிப் பொலாவை, வீரபுறனப்புவின்றை ஞாபகம் தான் வந்திது’’

‘‘ஓ அவையளையும் கையளைக் கட்டி அந்த மலைநாட்டிலைதான் வைச்சுச் சுட்டவங்கள்...உண்மேலை அவங்கடை

போராட்டங்களும் இன்னும் வெற்றி பெறேல்லை... அதாவை தான் இந்தப்பிரச்சனையளும் நீடிக்குது...''

''ஓ... பேந்து கதிர்காமப் பாதையாலை காலிக்கு கொண்டு போனாங்கள்...முன்னுக்கு ஸ்பீக்கரிலை யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து பயங்கரவாதியளைக் கொண்டுவாற மெண்டு பிரச்சாரம்...தெருநீளத்துக்கு ஒரே சனக்கூட்டம்... சனங்கள் பாவம் எவளவு காலத்துக்குத்தான் இவங்கள் காட்டுற வேடிக்கையளிலை ஏமாறப்போகுதோ...ஒரு புதுசா கட்டின பள்ளிக்கூடக் கட்டிடம் மாதிரி...நாங்கள் தான் கூட்டித் துப்பரவாக்கினம்...சிலபேர் நல்லாக் கொடுமைப் படுத்துறாங்கள்...சில நல்லவங்களும் இருக்கிறாங்கள்... கொண்டுபோன உடனையே தகவல்களைக் கேட்டிட்டு புறு புறுத்த அதிகாரியும் இருக்கிறான்...அவங்களைப்போலை ஆக்களாலைதான்நாள்ச் செண்டாதால் மனத்தென்போடையாவது என்னாலை வரமுடிஞ்சுது''

தெருப் படலையைத் திறந்து கொண்டு இரண்டு மூன்று புது முகங்கள் வருகின்றன.

''ரவுணிலை ஏதோ பிரச்சனையாம். கெதியாப் போக வேணும்''

தோழர் இருக்கையைவிட்டு எழுகிறார்.

''மனிசிக்காறி சமையலுக்கு அடுக்குப் பண்ணுறா போலை''

''அதுக்கென்ன தோழர் நாங்கள் அடிக்கடி வருவம் தானே...அது...இருக்கத் தோழர்...போர்க்களத்திலை நிண்டு உபதேசம் செய்யிறதிலை பிரயோசனமில்லை. பாதிப்பு களுக்கு எதிரா மக்களோடை நிண்டு நாங்களும் போராட வேணும்...உறுதிதியா இருங்கதோழர்...வாறன் தோழர்... அக்கா...வாறன்''

உணர்வோடு கூறிவிட்டு அந்தத் தோழர் வீடைபெறுகிறார். படலை வரை வந்து அவர்களை வழியனுப்பி விட்டு நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் நிறைந்த மனத்துடன் மீண்டும் கோடிப்பக்கம் சென்று அந்த வலையைத் தூக்கிக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வருகிறான்.

“என்ன மாதிரி இண்டைக்கு வாரியளோ...”

அவனது மைத்துனர் இந்தியா கொண்டு செல்வதற்காக தோளில் சுமந்துவந்த சாமான் பொதிகளை இறக்கி வைத்து விட்டுக் கேட்கிறார்.

“இல்லை மச்சான்...இவ்வளவு சனங்களும் இஞ்சை இருக்க நாங்கள் மட்டும் தப்பினாப் போதுமே...”

“உங்களுக்கு விருப்பமில்லாட்டி நில்லுங்கோ... உதென்ன...உதிலை ஏன் மினக்கெடுறா...உதை இனிப் பொத்தேலாது”

“உங்களோடை வராட்டி...இதைப் பொத்தித்தான் தீர வேணும்...கரையிலையாதல் போடலாம்”

மகாலிங்கம் உறுதியாகக் கூறிவிட்டு பொறுமையாக நிதானமாக அந்த வலையைப் பொத்தத் தொடங்கினான்.

‘தாயகம்’

மே, 1935.

வேலிகள்

யாழ் நகரின் அழகான பல கட்டிடங்கள் தொடர்ந்து நடந்த போராட்டங்களினால் இடியுண்டு, எரிந்து, அழிந்து அந்த நகரமே சோபையிழந்து காட்சியளித்தது. அந்த இடிபாடுகளுக்கும் இடையிலும், தெருவோரங்களிலும், சந்திகளிலும் “பயங்கரவாதிகள்” என்ற பட்டப்பெயரோடு சாதாரண பொதுமக்கள் சூடுபட்டு இறந்து கிடந்த அந்தக் கொடூரக் காட்சிகள் கூட இன்னும் மக்களது மனங்களை விட்டு அகலவில்லை. ‘போர்நிறுத்த’த்தின் பின் ஏற்பட்ட அந்தச் சிறிய அமைதியில் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது நிலைமைகளைச் சீர்செய்வதில் சுறுசுறுப் படைந்தனர். வாகனங்களின் இரைச்சலும், ஜன நடமாட்டமும் படிப்படியாகக் கூடி நகரம் மீண்டும் களைகட்டி நின்றது. முன்பெல்லாம் தொல்லையாகத் தெரியும் யாழ்நகரின், இன்ற சிற்றி ரயில்களின் இரைச்சல்கள் கூட மக்களின் காதுகளுக்கு பிடித்தமாக மாறி இருந்தது.

அவன் விற்பனையாளனாகப் பணிபுரியும் யாழ்நகரின் பிரபல்யமான அந்த நிறுவனத்தை அங்கு அருகே நடந்த

ஒரு சம்பவத்தைச் சாட்டாக வைத்து இராணுவத்தினர் தீவைத்துக் கொழுத்திவிட்டனர். எஞ்சியிருந்த நிறுவனத்தின் ஒரு பகுதியும் இருபது தடவைகளுக்கு மேல் துப்பாக்கி இளைஞர்களின் கொள்ளைகளுக்கு இலக்கானதால் முற்றாக முடிவிட வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது. இதனால் வேலை இழந்து போனவர்களில் அருளானந்தமும் ஒரு வனாக இருந்தான். குடும்பம் மனைவி குழந்தைகளுடன் மாதாமாதம் கிடைத்து வந்த ஊதியமே போதாதநிலையில், கடனோடும் வட்டியோடும் காலங் கழித்த அவனுக்கு வேலையே பறிபோனபோது... அதுவும் கடைச்சிப்பந்தியாக மட்டுமே இருந்து பழக்கப்பட்டுவிட்ட அவனது கைகால்களைக் கொண்டு புதிதாக எந்தத் தொழிலையும் தேடுவதில் செய்வதில் உள்ள சிரமங்களை அவன் உணர்ந்தபோது மிகவும் வேதனையடைந்தான். அவனைப் போன்ற ஒரு நிலையில்தான் 80 ஆம் ஆண்டு பொது வேலை நிறுத்தத்தில் இந்த அரசால் பழிவாங்கப்பட்ட ஊழியர்களில் பலபேர் ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள் என்பதை அவனால் உணரமுடிந்தது. ஆனால் அவனிடம் இருந்த கொள்கைப் பற்றும் மன உறுதியும் அத்தகைய முடிவுகளுக்கு அவனை வரவிடாமல் தடுத்து அரசுக்கெதிரான வர்க்கவெவராக்கியத்தையே அவனிடம் மேலும் வளர்த்து விட்டிருந்தது.

நகரத்தில் கூடும் ஜனங்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்ததும் தன்னைப்போல ஒரு சிலர் தான் அந்த இடைக்காலத்தில் பாதிக்கப்பட்டதாக அருள் நினைத்திருந்தான். தனது நெருங்கிய உறவினரிடம் கைமாற்று வாங்குவதாக ஒரு விவசாயக் கிராமத்துக்கு சென்று வெறுங்கையோடு திரும்பியபோதுதான் ஒவ்வொருவரது முகத்திலும் வெளித்தெரியும் பொருளாதார அவலங்களின் வெளிப்பாடுகளை அவனால் அடையாளங் காண முடிந்தது. தொடர்ச்சியான மருந்து, உர விலைகள், எண்ணெய் தட்டுப்பாடுகள், மழை

வெள்ள அழிவுகள், உற்பத்திப் பொருள்களுக்குச் சந்தை வசதியில்லாமை என்பவற்றால் அந்த விவசாயிகளின் நாளாந்த வாழ்வே பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அதை நேரில் கண்டபோது போர்க்காலத்தில் இயல்பாகவே ஏற்படக் கூடிய பாதிப்புகள், இழப்புகள். பட்டினிச்சாவுகளுக்கெதிராக எல்லோருமே விழிப்பாக இருக்கவேண்டும் என்பதை அவன் உணர்ந்தான். இருந்தபோதும் சில இயக்கங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்களின் தவறான நடவடிக்கைகளினால் ஏற்படும் உயிரிழப்புகளையும், பொருளழிவுகளையும், பாதிப்புகளையும் இயல்பானது என்று அவனால் கருத முடியவில்லை. அவனது கருத்தை உறுதிப்படுத்துவது போல கிராமப்புறங்களிலும், நகரங்களிலும் அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக மக்கள் விழிப்படைந்து, ஊர்வலங்களையும், உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களையும் பரவலாக நடத்தி வந்தனர். அத்தகைய நடவடிக்கைகள் அரசுக்கெதிரான அந்த இயக்கங்களைப் பலவீனப்படுத்திவிடும் என்று அருள் கருதியதினால் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளுக்கு எதிராக அப்படியான போராட்டங்களை நடத்துவதை அவன் விரும்பவில்லை.

ஆனால் வெவ்வேறு இடங்களில் நடைபெற்ற அத்தகைய போராட்டங்கள் அவர்களையும் பாதித்திருக்கவேண்டும். கனகவைப் போன்ற இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஊழியர்கள் வேலை இழக்கவேண்டியிருந்ததினால் அவர்களது உணர்வும் ஐக்கியமும் ஒரு பலமாக மாறியது. கொள்ளைகள், தீச்செயல்களுக்கு எதிராக உண்ணாவிரதம் ஊர்வலம் நடத்துவது என்ற முடிவுக்கும் அவர்கள் வந்து விட்டனர்.

அன்று வேலை முடிந்ததும் உதவி முகாமையாளர் ரவீந்திரன் அருளிடம் வந்தார்.

“அருள்... நாங்களும் சும்மா இருக்கேலாது... சத்தியாக்கிரகமாவது செய்யவேணும்.”

“என்ன, இயக்கங்களுக்கு எதிராகவோ?”

“சீ...நாங்கள் இயக்கங்களை எதிர்க்கேல்லை...அவையின்றை தவறான நடவடிக்கையளைத்தான் எதிர்க்கிறம்.”

“ஓ... கட்டாயம் உதுகளைக் கண்டிக்கத்தான் வேணும்...ஆனால் பகிரங்கமாச் செய்யேக்கை இயக்கங்களைப் பாதிக்குமெண்டுதான் நினைக்கிறன்.”

அவர்களது நடவடிக்கையால் பாதிக்கப்பட்ட பின்னும் அவர்கள் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்று எண்ணும் அருளின் அரசுக்கெதிரான அந்த உணர்வைக் கண்டு ரவீந்திரன் ஒரு கணம் வியப்படைந்தார்.

ஏன் சாதாரணமாக ஒன்றுமறியாதவர்கள் என்று கருதப்படும் மக்கள் கூட இளைஞர்கள் விடும் தவறுகளை, அவர்கள்தான் செய்தார்கள் என்ற உண்மையை அறிந்த பின்னும், “உது அவங்கள்தான் செய்து போட்டு பொடியங்களைச் சாட்டுறாங்கள்” என்று முடி மறைப்பதையும், அதை எவராவது உறுதிப்படுத்திவிட்டால் “நாங்கள் உப்பிடித்தான் கதைக்கவேணும்” என்று கூறி அவர்களைப் பாதுகாக்கும் அரசுக்கெதிரான மக்களின் அந்த உணர்வையும் கண்டு அவர் வியம்புற்றிருக்கிறார். ஆனால் அந்த மக்களின் உணர்வுகளை மதிக்காது அதை தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு தவறுகளைச் செய்யத் துணியும் சில இளைஞர்களின் நடத்தையால்... அதே மக்கள் பாதிக்கப்படும்போது... மக்கள் அதை எதிர்ப்பது சரியானது என்பதை அவர் உணர்ந்தார். தாங்கள் எடுத்த முடிவு தவறில்லை என்பதை மீண்டும் அவர் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

“தோழர்... பகிரங்கமாகக் கண்டிக்கிறது எனக்கும் விருப்பமில்லை...ஆனால் சம்பந்தப்பட்டவையை...தனிப்

படச் சந்திக்கிற ஒரு நடைமுறைப் பிரச்சனை இருக்கு... அதுக்காக... மக்கள் கண்டிக்காமை விடுறதாலையும்... பிழைகள் கூடி... மக்கள் பாதிக்கப்படுறதோடை மட்டுமில்லை...இயக்கங்களுக்கும் நிச்சயமாப் பாதிப்பு வரும்.”

“ஓ...சனங்களும் சும்மா... பின்னாலை நிண்டு உசார் குடுக்காமை இறங்கினாத்தான் போராட்டம் சரியான திக்கிலை போகும்.”

“நேரமாகுது... அவையோடையும் கதைச்சனான்... ஒருக்கா முடிவை அறிவிச்சுவிடுறீரே...”

“ஓ...ஓ... நான் கதைக்கிறன்”

அங்கு நின்று கதைத்த அந்தச் சொற்ப நேரத்தாமதத்தை ஈடுசெய்வது போல வேகமாக நடக்கும் ரவீந்திரனையே பார்த்தபடி நிற்கிறான் அருள். இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக இருவரும் ஒரே ஸ்தாபனத்தில் வேலை செய்து வருவதுடன் அரசியல் ரீதியாக அவர்களிடையே இருந்துவந்த நெருங்கிய உறவை அவர்கள் வெளிக்காட்டாமலே இருந்து வந்தனர்.

படித்துவிட்டு வேலை தேடி அலைந்த காலத்திலேயே அந்த நிறுவனத்தில் சாதாரண கிளார்க்காக வேலைக்குச் சேர்ந்த ரவீந்திரன் தனது ஒழுக்கம், நேர்மை செயற்றிறன் இவைகளால் உதவி முகாமையாளராகப் பதவி உயர்த்தப் பட்டபோது, அதை விரும்பாத பல மேல்தட்டு உத்தியோகத்தார்களின் புறுபுறுப்புக்களை அருள் தனது காதுகளாலேயே கேட்டிருக்கிறான். தான் ஒரு அரசியல் இயக்கத்தவன் என்று வெளிக்காட்டி ஆடம்பரம் எதுவும் செய்யாமலே அமைதியாக இருந்து உறுதியாகவும் உற்சாகமாகவும் செயற்படும் அவரது நடைமுறை அந்த இயக்கத்தின் மீதே அருளுக்கு நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தியிருந்தது.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு அமெரிக்க நாட்டை ஜனநாயகம் பூர்த்துக் குலுங்கும் சொர்க்க பூமியாக பல பேரும் கனவு கண்ட அந்த நாட்களிலேயே இந்தோ சீனத்தில் அமெரிக்க வெறியர்கள் செய்த படுகொலைகளுக்கெதிராக யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்த அமெரிக்க ஸ்தானிகருக்கெதிரான ஆர்ப்பாட்டத்திலும், பலஸ்தீன மண்ணை ஆக்கிரமித்த இஸ்ரேலிய சியோனிச வாதிகளுக்கெதிரான ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் முன்னின்று அவர் வடபகுதியில் நடந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களிலும் அந்த மக்களின் பக்கம் உறுதியாக நின்று அந்தக காலங்களை அவன் நினைத்துப் பார்க்கிறான். அருள்கூட அந்த இளம் வயதில் வறுமையும் அவரது நட்பும் கற்றுத்தந்த வர்க்கப் பாடத்தை இன்னும் மறக்கவில்லை. பாராளுமன்ற ஆட்சி மாற்றங்களாலல்ல ஆயுதப் போராட்டத்தால் ஏற்படும் ஓர் அடிப்படைச் சமூக மாற்றத்தின் மூலமே தங்களைப் போன்றவர்களின் துயர்களுக்கு விடிவு கிட்டும் என்று தனது தோழர்களுடன் சேர்ந்து நகரத்தின் தெருக்களெல்லாம் போஸ்டர்கள் ஒட்டிய காலத்தினை நினைத்துப் பார்க்கிறான். அப்பொழுது முதல் மக்களோடு சேர்ந்து போராடும் போராளிகளாகவே தம்மைக் கருதிக்கொண்ட அவர்கள் அத்தகைய போராளிகளுக்கு இருக்க வேண்டிய ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, மக்களை நேசிக்கும் உயர்ந்த பண்பு இவைகளைத் தாமும் கடைப்பிடிப்பதில் உறுதியாயிருந்து வந்தனர்.

கிராமங்களிலும்— நகரங்களிலும்—அந்த மண்ணிலேயே காலூன்றி அந்த மக்களிலேயே தங்கி நின்று—ஒன்றிணைந்து வேலை செய்யும் அவர்களிடம் எத்தனையோ முன்னுதாரணமான நடவடிக்கைகளை அவன் கண்டிருக்கிறான்.

அந்த நிறுவனம் இராணுவத்தினரால் தீவைக்கப்பட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும்போது கூட அந்த அரசியல்

கட்சியைச் சேர்ந்த இரு தோழர்கள் அந்தத் துப்பாக்கி முழக்கங்களுக்கிடையிலும்...அங்கு வந்து... அந்த நிறுவனத்தின் ஒரு பகுதியை எரிய விடாமல் பாதுகாப்பதில் காட்டிய தீரம்—ஐவாலை விட்டெரியும் தீப்பிளம்புகளுக்கு மத்தியில்—தொழிலாளர்களுடன் சேர்ந்து இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கும் கட்டிடங்களுக்கு மத்தியில்—மக்களின் பாவனைக்குரிய அந்தப் பொருட்களை மீட்பதில் தங்களது உயிரையும் உடலையும் மதியாது செயற்பட்ட அந்த காட்சியினை—அந்த உணர்வை இந்த இளைஞர்களும் பெறக் கூடாதா என்ற ஏக்கம் அருளிடம் அன்றே எழுந்திருந்தது.

மறுநாள் காலைத் தினசரியில் அவர்களது உண்ணா விரதச் செய்தி முன்பக்கத்தில் வந்திருந்தது. மக்களுடன் தொடர்புடைய 'பிரபலமான நிறுவனத்தின் ஊழியர்கள் எடுத்த முடிவுக்கு மக்களின் ஆதரவு இருந்தது. காலையில் கடைத்தெருவால் வரும்பொழுது பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தவர்களின் விமர்சனங்களிலிருந்து அருள் இதைத் தெரிந்து கொண்டான். இயக்கங்களைச் சேர்ந்த சில இளைஞர்கள் காலையில் அங்கு வந்தனர். ரவீந்திரன் அமர்ந்திருந்த அறையை நோக்கி நடந்தனர். அவர்கள் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டே சிநேக பூர்வமான முறையில் பேச ஆரம்பித்தனர். அந்த நிறுவனத்தின் ஊழியர்களும் உத்தியோகத்தர்களும் அறைக்குள் வந்து கூடினர்.

“எப்படியும் நீங்கள் உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிட வேணும்...இதுகளாலை இயக்கங்களைப் பற்றி மக்கள் தவறா நினைப்பினம்...”

ரவீந்திரன் பதவி உயர்த்தப்பட்டபோது புறுபுறுத்த உத்தியோகத்தர் சிலர் 'ஏன் தொல்லைகளுக்குள் அகப்

படுவான்' என்று அச்சத்தால் மௌனமாகிவிடுகின்றனர். ரவீந்திரன் தான் முன்னின்று பதிலளிக்கிறார்.

“நாங்களும் அதை உணருறம். ஆனால் பாதிக்கப் படுகிற தொழிலாளற்றை வாழ்க்கைப் பிரச்சினை இது—இதிலை நாங்கள் ஒண்டும் செய்யாமல் இருக்கேலாது”

“நீங்கள் இந்த நிறுவனத்தை இழுத்து மூடவேண்டாம்...கொள்ளை போன பொருட்களை நாங்கள் மீட்டுத் தர முயற்சிக்கிறம்.”

“அப்படியெண்டா அது நல்ல விஷயம்...உண்ணா விரதத்தை நாங்கள் ஒத்திப்போடுறம். அதுக்கிடையிலை நீங்கள் இதைச் செய்து தரவேணும்.”

“ஓ... அப்பிடி மீட்டுத் தராட்டி நீங்கள் உண்ணா விரதம் இருங்கோ”

“நாங்களும் ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் தான்... ஆயுதப் போராட்டத்தைத்தான் நாங்களும் நம்பிறம்... ஆனால் யுத்தத்திலை உணவு விநியோகத்தைத் தடுக்கிறது எதிரியள் செய்யிற வேலை...ஒரு வழியிலை மக்களுக்குத் தேவையான உணவு விநியோகத்தை பாது காக்கிற வேலையைத்தான் நாங்கள் செய்யவேணும்...”

“ஓ... நீங்கள் சொல்லுறது சரிதான்...”

ரவீந்திரனின் அந்த மெலிந்த உருவத்துக்குள் அடங்கியிருக்கும் துணிச்சலும் அறிவும் தன்னலமற்று மக்களை நேசிக்கும் அந்த உணர்வும் அங்கு கூடியிருந்தவர்களிடமும் பரவுகிறது.

“இந்த ஸ்தாபனம் தொடர்ந்து நடந்தால்தான் அரசாங்கத்திட்டை நஷ்டஈடு, இன்சூரன்ஸ் எதெண்டாலும் எடுக்கலாம்... அதுதான் போனாலும்—இந்த ஸ்தாபனத்தை

நம்பி... இஞ்சை வேலை செய்யிற ஒவ்வொரு தொழிலாளியளின்றை சூடும்பக் கஷ்டங்களும் எனக்குத் தெரியும்... அவையள் ஒவ்வொருவரும் ராஜினாமாக் கடித்ததோடை வரிசையா வந்து நிக்கேக்கை... சீ... எங்கையோ போராட வெளிக்கிட்டு எங்கையோ நிக்கிறம்...''

“உங்கடை நிலைமை எங்களுக்கு விளங்குது...எப்பிடியும் தொடர்ந்து நடத்திறதுக்கு நாங்கள் உதவி செய்யிறம்”

ரவீந்திரனின் வார்த்தைகள் அவர்களுக்கு நியாயமாகப் பட்டிருக்க வேண்டும். அமைதியாக விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியேறுகின்றனர்.

தங்களைப் போன்ற தொழிலாளர்களின் பாதிப்புக்களுக்கெதிராக துணிச்சலுடன் நிற்கும் ரவீந்திரனின் உணர்வு அருளுக்கும் ஏனைய தொழிலாளர்களுக்கும் மேலும் உற்சாகத்தைக் கொடுக்கிறது.

குறிக்கப்பட்ட நாட்கள் நகர்ந்தபின்னும் கொள்ளை போன பொருட்கள் திருப்பிக் கொடுபடவில்லை.

அன்றைய காலைத்தினசரியில் மீண்டும் உண்ணாவிரதம் பற்றிய செய்தி இடம்பெறுகிறது.

இராணுவத்தினரால் எரித்துத் தகர்க்கப்பட்ட அந்த நிறுவனத்தின் முன்னால் இளைஞர்களின் கொள்ளைகளினால் மூடப்பட்டு வேலை இழந்த தொழிலாளர்கள் சுலோக அட்டைகளுடன் அமர்ந்திருக்கின்றனர். ஜனநடமாட்டம் அதிகமுள்ள அந்தப் பிரதான வீதிகள் சந்திக்குமிடத்தில், சுலோக அட்டைகளுடன் பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் அமர்ந்திருந்த அந்தக் காட்சி... எல்லோரது மனங்களையும் ஈர்க்கிறது.

மதியவேளைக்குப் பின் உண்ணாவிரதத்தை முடித்துக் கொண்டு ஊர்வலம் புறப்படுகிறது...கோஷங்கள் முழங்குகிறது...

“மக்களின் உடமைகளில்...கை வையாதே!”

“விடுதலை இயக்கத்தில்...கொள்ளையர் கும்பலா?”

கொள்ளையடித்த பொருள்களை...திருப்பிக்கொடு”

யாழ்நகரின் வீதிகளின் இருமருங்கும் பெருந்தொகையான மக்கள் கூடிநின்றபார்க்க அதன் நடுவே தொழிலாளர்கள் உணர்ச்சிவசமாக கோஷங்களை எழுப்பியபடி முன்னேறுகின்றனர்.

ஊர்வலத்தின் முன்னால் ரவீந்திரனும், அருளும் உறுதியாகக் கோஷமெழுப்பியபடி செல்கின்றனர். எதிரிக்கு எதிராக மக்களை அணிதிரட்டுவதற்கு மட்டுமல்ல, போராட்டத்திசைகளை நேர்ப்படுத்திச் சீராக்கவும் அதுபோன்ற ஊர்வலங்கள் தொடர்கின்றன...மக்கள் மென்மேலும் விழிப்படைகின்றனர்.

‘தாயகம்’

ஆகஸ்ட், 1985

அகதி

ஒரு மாதத்துக்கு மேலாக யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அந்த அகதி முகாமில் முடங்கிக் கிடந்த விமலன் அங்கு தயாரிக்கப் படும் கண்ணாடிப் பைகளில் அடைத்த “மிக்சர்” பக்கற்றுக்களை உரப்பைகளில் போட்டுக் கொண்டு விற்பனைக்காகப் புறப்பட்டவர்களுள் தானும் ஒருவனானான்.

அகதி முகாமுக்கு அவன் வந்து சேர்ந்த நாட்களில் சமூக சேவை நிறுவனங்கள், பொது ஸ்தாபனங்கள்மூலம் அரிசி, மரக்கறி, உணவுவகைகள் வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்தது. திருகோணமலையில் நடந்த அழிவுகளைக் கேள்வியுற்ற மக்கள் அகதிகளுக்கு உதவுவதில் முன்னின்றனர். சமயலுக்குத் தேவையான விறகுகளைக் கொத்துவது முதல் தண்ணீர் நிரப்புவது போன்ற கடினமான வேலைகளைச் செய்வதில் விமலன் தனது மன உழைச்சல்களையும் கவலைகளையும் மறக்க முயற்சித்தான்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல முகாமுக்கு வரும் உதவிகள் குறைந்து வந்தன. அவர்களும் ஏதாவது முயற்சிகளில்

இறங்கினால் தான் வாழலாம் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டனர். ஆண்கள் வெளியில் ஏதாவது வேலைகள் கிடைத்தால் செய்யலாம் என்று முடிவெடுத்திருந்தனர். விமலன் அங்கு வந்து போவோர்களை விசாரித்துப் பார்த்ததில் அங்கு நிலவும் பதட்டநிலை காரணமாக அங்குள்ளவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புகளும் வருமானங்களும் குறைந்திருந்தது.

அறுவடை காலம் ஆகையால் அவனுக்குப் பரிச்சயமான விவசாய வேலைகள் பரந்தன், கிளிநொச்சிக்கு அப்பாலுள்ள விவசாயப் பிரதேசங்களில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டான். இருந்தும் அங்கு நடைபெறும் சம்பவங்களைக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் அங்கு செல்வது நல்லதல்ல என்று அங்குள்ளவர்கள் தடுத்தனர். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரும் அந்த அகதி முகாமுக்கு சற்று தொலைவிலுள்ள இராணுவ முகாமைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் இரவு நேரத்தில் நடந்த ஹெலிகப்டர் குடுகள், ஷெல் வெடிகள்... எங்குமே பாதுகாப்பு இல்லை என்ற உணர்வை அவனுக்கு ஏற்படுத்தி இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அவனது தந்தையார் வழியிலுள்ள உறவுக்காரர்கள் நன்றாகப் படித்து, வசதியாக இருப்பதாக சிறு வயதிலேயே கேள்விப்பட்டிருந்தான். தந்தையார் முன்னொரு தடவை யாழ்ப்பாணம் வந்த பொழுதே அவர்கள் அசட்டையாக நடந்து கொண்டதிலிருந்து... அந்த உறவை அவர்கள் முற்றாக மறந்து விட்டார்கள். குளக்கட்டு வேலைக்காக பன்குளத்துக்கு வந்த மேற்பார்வையாளர் தவராசா அவனுக்கு நன்கு பழக்கமானவர். முகவரி இல்லாமல் அவரை அவனால் அங்கு தேடிக்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

அந்த ஊரில் எந்த உறவுமே இல்லாத அவனுக்கு அகதிகள் முகாமும் அங்கு தொடங்கிய மிக்சர் வியாபாரமுமே கைகொடுத்தது.

பன்குளத்தின் வயல்வெளிகளில் கடுமையாக உழைப்பதைத் தவிர எந்தவித வேலைகளோ வியாபாரப் பழக்கங்களோ தெரியாத அவனுக்கு அந்தப் புதிய வேலை ஆரம்பத்தில் ஓரிரு நாட்கள் கஷ்டமாகவே இருந்தது. மிக்சர் பக்கற்றை எவரிடமாவது நீட்டி அதை அவர்கள் வாங்காமல் விட்டபோது அதற்காக அவன் வெட்கமும், வேதனையும் அடைந்தான். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அந்த ஏமாற்றங்களை சகித்துக்கொள்ள அவன் பழகிக் கொண்டான்.

கேற்றையோ, தெருப் படலையோ திறந்து மிக்சர் பையை நீட்டியபடி... “அகதி முகாமில் இருந்து வருகிறோம்” என்று சொல்ல வேண்டும். வசதி இருந்தால் வாங்காமல் விடுபவர்கள் கிடையாது. சில வசதி படைத்த பெரிய வீடுகளில் மிக்சர் பையை வாங்காமலே காசைக் கொடுக்கும் போது அவனுக்கு ஒருமாதிரியாக இருக்கும். எண்ணெய்ப் பலகாரம் எல்லோருக்கும் பிடிக்காது என்று எண்ணிக் கொள்வான்.

பல வகையானமனிதர்களை, பல்வேறு வகையான வாழ்க்கைத் தரத்தையுடைய மக்களைச் சந்திக்கும் அந்தப் புதியவேலையில் படிப்படியாக அவனுக்குப் பிடிப்பு ஏற்பட்டது. ஆட்களே இல்லாமல் நிமிர்ந்து நிற்கும் பெரிய வசதியான வீடுகளைக் காணும்போது அகதிமுகாமில் அவர்கள் படும் நெருக்கடிகள் அவனது நினைவுக்கு வரும்.

பாவனையற்றிருந்த பழைய பெரிய வீடுகளைத்தான் அகதி முகாமாக மாற்றியிருந்தார்கள். அகதி என்ற பதத்துக்குள் அடங்கிவிட்ட ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோருமே அந்தக்குறுகிய இடத்துக்குள் உண்பது, குளிப்பது, உறங்குவது, காலைக்கடன் கழிப்பது எல்லாமே கஷ்ட நிலைதான்...இரவு படுக்கப் போகும் போது

குமாரண்ணர் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனுக்கு நினைவில் வந்தது.

“ஹிம்! என்றை தம்பியும் ஜேர்மனியிலை அகதி முகாமிலை தான் இருக்கிறாள், என்ன வசதியான படுக்கை, சாப்பாடு, சம்பளம்; படங்கூட அனுப்பின வன்; என்ன இருந்தாலும் வெள்ளைக்காறன் வெள்ளைக் காறன் தான்”

“எப்ப போனவர்?”

“பிரச்சினையள் வரேக்கு முன்னமே போட்டான்”

“எப்பிடிப் போனவர்”

“ஓ... பன்குளம் காட்டுக்கை இருந்த உனக்கு என்ன தெரியும். காசிருந்தா நீயும் போகலாம்... பாஸ்போட் எடுத்து ரிக்கற் புக்பண்ணினாச் சரி”

தனக்கு அங்கு கிடைக்கும் போர்வை வசதிகளைக் கூட முகாமிலுள்ள சிறுவர்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் கொடுத்து விட்டு பனிக்குளிரையும் நுளம்புக் கடிகளையும் தாங்கிக் கொள்ளும் அவனது மனதில் சொகுசான வாழ்வு பற்றிய கனவுகள் எழுந்ததே இல்லை.

ஆனால் அவன் காதலித்து மணம் முடித்த இளம் மனைவி பிரேமாவையும் “ம்மா” என்ற சொல்லைத் தவிர எதையுமே அறியாத அவனது அன்புக்குழந்தை யையும் பிரிந்து வாழும் அந்த மனவேதனை, அதுவும் அவன் வாழும் சூழலில் அந்தச் துன்பச்சுமைகளை எவரிடம் சொல்லி ஆறமுடியாத ஒரு நிலையில் இரவின் தனிமையில் அவனது கண்கள் குளமாகி விடுவதை அவன் தடுக்க முயற் சித்தும் அவனால் முடியாமல் இருந்தது.

பன்குளத்து வயல்வெளிகள், காடுகள், குளக்கரைகளில் தான் அவனது முப்பத்திரண்டு வருட வாழ்க்கைபின் பெரும்

பகுதி கழித்திருந்தது. திருகோணமலையில் வெள்ளையர்கள் தளம் வைத்திருந்த காலத்திலேயே அவனது தந்தையருடன் ஒன்றாக வேலை செய்த அந்தச் சிங்களக் குடும்பமும் வெள்ளையர்கள் சென்ற பின்னர் பன்குளத்தில் அருகருகே குடியேறினர். ஒருவரது மொழியை ஒருவர் கற்றுக்கொண்டதால் இரு குடும்பங்களுக்குமிடையே மொழிப் பிரச்சினையே எழவில்லை, இதன் மூலம்தான் அந்தக் குடும்பத்தின் ஒரே மகளான பிரேமாவதியும், ஒரே மகனான சுனிலும் விமலனுக்கு மிக நெருங்கியவர்களானார்கள்.

எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தும் உழைப்பையே வாழ்வாகக் கொண்டிருந்த அவன் இப்படி மோசமான நிலைமைகள் வரும் என்பதை சிறிதும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சுனில் கூட ஏதோ புரட்சிகர இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டு பண்ணைகள் வைத்திருக்கும் சிங்களப் பெரும் முதலாளிகளுடன் இடையிடையே மோதல்களில் இறங்கினான். விமலனையும் தன்னுடன் இணைப்பதற்கு அவன் எவ்வளவோ பிரயத்தனப்பட்டான். இவையெல்லாம் அன்றைய சூழலில் அவசியம் இல்லாதவையாகவே விமலனுக்குப் பட்டது. அவன் விவசாயத்திலும் வேட்டையாடுவதிலுமே பொழுதைக் கழித்து வந்தான்.

இத்தகைய நிலையில்தான்... திருகோணமலையிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் நடந்த சம்பவங்கள் அவனையும் அவனது குடும்பத்தினரையும் பாதிக்கத்தொடங்கியது. மூன்று பிள்ளைகளுக்கு தந்தையான விமலனது தமையனார் இராணுவத்தினரால் சுடப்பட்டு இறந்தார். முப்பது வருடங்களுக்குமேல் காடுவெட்டிப் பண்படுத்திக் குடியிருந்த வீடுகள் நிலங்களைவிட்டு வெளியேற வேண்டிய நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. பதினைந்து நாட்களுக்கு மேல் சிங்களக் குடும்பங்கள் அவர்களைப் பாதுகாத்தது. இறுதியில் பாதுகாப்பளித்த அவர்களே பாதுகாப்பிழந்து அகதிக

ளாகப் போனபோதுதான் அவனது வாழ்க்கையில் அந்தத் துயரச்சம்பவம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

தனது மனைவி குழந்தைகளுடன் ஒரே முகாமுக்கு நம்பிக்கையோடு செல்ல முடியாத ஒரு தூர்ப்பாக்கிய நிலையில் அவர்கள் பிரிய நேரிட்டபோது அவனது மனைவி பிரேமாதாய் தந்தையர் முன்னிலையிலேயே கட்டி அணைத்தபடி ஓலமிட்டுக் கதறிய அந்தக் காட்சி அங்கு நின்ற அனைவரிடமும் கண்ணீரையும் அழுகையும் வரவழைத்தது. எதிலும் உறுதியாக நிற்கும் சுனிலினது கண்களிலும் கண்ணீர் திரையிட்டு நின்றது.

“மச்சான்... சிறிபாதவுக்கு போட்டுவரேக்கை ஹற்றன் ஸ்ரேஷ்னிலை கேட்ட எஸ்ரேற் தொழிலாளியின்ரை அதே அழுகைச்சுரல்தான் இஞ்சையும் கேக்குது. நாங்கள் பேசாமலிருந்தால் நாடு முழுக்க இதுதான் கேக்கும் மச்சான்... நிலைமையள் நிச்சயம் மாறும், நிச்சயமா நாங்கள் சந்திப்பம்”

விமலனது கைகளை உறுதியாகப் பிடித்தபடி சுனில் சிங்களத்தில் சொன்ன அந்த வார்த்தைகளின் ஆழத்தை அவன் புரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் ஒரு நம்பிக்கையோடு தனது குழந்தையை தூக்கி முத்தம் கொடுத்துவிட்டு திருகோணமலை அகதி முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சுனில் நினைவூட்டிய அந்த ஹற்றன் சம்பவத்தை அவன் மனதில் அசைப் போட்டுப் பார்த்தான். அந்த சம்பவத்திற்காக மட்டுமல்ல விமலனுக்கும் பிரேமாவதிக்கும் ஏற்பட்ட காதலுக்கும் அடித்தளமாக அந்த சிவனொளிபாத யாத்திரைப்பயணமே அமைந்தது. சிறுபாதயாத்திரைக்கு அந்த சிங்கள குடும்பத்தினர் அவனை அழைத்த போது அவர்களின் வற்புறுத்தலுக்காகவே அவன் சென்றான் அந்த மலைப்பாதையில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் புகையிரதத்தின் கதவுகளோடு நின்றபடி இயற்கை அழகு

கொஞ்சம் மலைச்சாரல்களில் பாய்ந்து விழும் நீர் வீழ்ச்சிகளை, ஊற்றெடுக்கும் அருவிகளை, பெருகி ஓடும் நதிகளை ஆழ்ந்து அகன்று கிடக்கும் பள்ளத்தாக்குகளையும் தேயிலை தோட்டங்களையும் கண்டு மனம் பூரித்தான். அவனைப்போலவே அந்த இயற்கை அழகினை இரசித்த பிரேமாவின் அன்பு கலந்த வார்த்தைகளும் உபசரிப்புகளும் இருவரின் இதயங்களுக்குமிடையே ஓர் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. சிவனொளி பாதமலை உச்சியில் தங்கியிருந்து கடும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது வெள்ளிப்பாளமாக மின்னிய முகில்கூட்டங்களையும் காலைச் சூரியோதயத்தின் அழகுக் காட்சியையும் கண்டு இரசித்து விட்டுதான் அவர்கள் திரும்பினர்.

ஹற்றன் ஸ்ரேஷ்ணில் புகையிரதம் நின்றபோதுதான் அங்கு கூடியிருந்தவர்களின் அழகை ஒலி அவர்களை திகிலடைய வைத்தது. சனீலும் விமலனும் யாருக்காவது எதுவும் நடந்திருக்கலாம் என்ற உணர்வில் புகையிரதப் பெட்டியிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கினார்கள்.

இந்தியாவிற்குச் செல்லும் அகதிகளை வழி அனுப்ப வந்தவர்களே இப்படி கத்தி அழுகிறார்கள் என்பது பின்னர் அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது.

“வெள்ளைக்கார தொரைமாரு அவங்க சம்பாதிக்கிற துக்கு கொணந்து சேத்தாங்க... எத்தினை சந்ததீங்க இப்படிக் கண்ணீர் விடறாங்க...” மீண்டும் இருவரும் பெட்டியில் ஏறியபோது அங்கிருந்த பெரியவர் பெருமூச்சுடன் கூறினார். “இந்தியாதானே போறாங்க... இதுக்கு ஏன் இப்படி அழுவான்?”

சனில் தனது சந்தேகத்தை தீர்ப்பதற்காகக் கேட்டான்.

“அங்க போயும் என்னங்க! வாற கடதாசியைப் பாத்தா இங்கிட்டு இருக்கிறது பரவாயில்லைங்க”

அந்த ஸ்ரேசனை விட்டு நெடும் தூரம் வரும்வரை அவர்கள் அந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து மீளவே இல்லை. மகிழ்ச்சிகரமான அந்தப் பயணத்தின் துன்பகரமான அந்த நிகழ்ச்சியும் அவர்களது மனதைவிட்டு இன்னும் மறையவில்லை.

சூனில் சொன்னது போல இன்று தாங்களும் அந்தக் கதிக்கே உள்ளாகி இருப்பதை விமலனனால் உணர முடிந்தது.

திருகோணமலை அகதி முகாமில் இருந்தால் வாய்ப்பு ஏற்பட்டால் பிரேமாவையும் குழந்தையையும் சந்திக்கலாம் என்ற உணர்வில்தான் அங்கு இருக்க விரும்பினான். ஆனால் அங்கு அடிக்கடி வந்து இராணுவத்தினர் அகதிகளை துன்புறுத்துவதும் கைதுசெய்வதும் நடந்தவண்ணம் இருந்தது. போராளிகளை ஒத்த தோற்றமுடைய விமலன அங்கு இருப்பது அவனுக்கு ஆபத்தை கொடுக்குமென்று அந்த முகாமில் உள்ளவர்களே அவனை வற்புறுத்தி யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பி வைத்தனர். கடல் மார்க்கமாக முல்லைத்தீவுக்கு வந்து பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இந்த அகதி முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தான். இன்றுவரை தனது குடும்பங்களைப்பற்றிய உண்மையான விபரங்களை பெரும்பாலும் கூறாது தவிர்த்துக் கொண்டான். ஆனால் ஒரு கிழமைக்கு முன் மிக்சர் வியாபாரத்துக்குச் சென்ற போது தன்மீது மிகவும் அக்கறையாகவும் அன்பாகவும் நடந்து கொண்ட தன்னைப் போன்ற அந்தக் கிராமத்து விவசாயிடம் அவன் மனம் திறந்து அனைத்தையும் சொன்னான்.

அன்று வியாபாரம் கொஞ்சம் மந்தமாக இருந்தபோது புதிய புதிய இடங்களைப் பார்வையிட வேண்டுமென்ற அவாவும் அவனிடம் எழுந்திருந்தது. அந்த வீதியால் வந்த

ஒரு இளைஞனின் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டு நகருக்கு வெளியே கிராமங்களை நோக்கிச் செல்லும் அத்தெருவால் வெகுதூரம் வரை சென்று இறங்கினான். செம்மண் தரையில் பச்சைப் பசேல் என பயிர் வகைகள் வளர்ந்திருந்த தோட்டங்களைப் பார்த்தபடி தார்ச்சூட்டையும், தலையில் படும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது நடந்தான். பன்குளத்தில் அவன் விதைத்த காலபோக நெல் கூட எவ்வளவு அழகாக—பசுமையாக இலைவிரித்து நின்றது. கதிர் முட்டி நன்றாக விளையுமென்று எதிர்பார்த்த அவனது நினைவுகள் கனவாகியதை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டபடி பனைமரங்கள் கூடலாக வளர்ந்திருக்க அந்த தெருவோரத்திலிருந்த ஒழுங்கையால் திரும்பினான்.

பனை ஓலைகளால் அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த வேலிகள் கறையான் அரித்து கயிறுகள் அறுந்ததினால் விழுந்ததும் விழாததுமாக அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. படலையே இல்லாமல் திறந்து கிடந்த அப்பாதைக்கூடாக விமலன் சென்றான். அந்தச் சிறிய முற்றத்தில் கிணற்று நீரால் செழித்திருந்த இரண்டு மூன்று வாழையடிகள்—செவ்வந்திகள்—செம்பருத்திப் பூக்களைப் பார்த்தபடி பனை ஓலைகளால் வேயப்பட்ட அந்தச் சிறிய வீட்டை நிமிர்ந்து பார்த்தான். திண்ணையில் வைத்து கணவனுக்கு மனைவி உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். மதிய வேளை சாப்பாட்டு நேரம் என்பதை அவனது வயிறும் அவனுக்கு உணர்த்தியது. எப்படியும் பையைக் காலிபண்ணிவிட்டுத் திரும்பி விடவேண்டும் என்ற உணர்வில் ஒரு பக்கற்றை எடுத்து நீட்டுகிறான்.

“அகதி முகாமிலை இருந்து வாறம்”

அவனது வாய் பழகிப்போய்விட்ட அந்த வார்த்தையை உணர்வின்றிச் சொல்கிறது.

வாய்க்குள் உணவை வைத்து மென்றபடியே கணவன் முகபாவனையால் காட்ட, மனைவி எழுந்து வந்து தட்டிக்கு மேல் போடப்பட்டிருந்த செம்பாட்டுக் காவி ஏறிய வெள்ளைச்சேட்டை எடுத்து சில்லறைகளைக் கணக்குப் பார்க்கிறாள்.

“எவளவு காசு?” அவள்தான் கேட்கிறாள்.

“இரண்டரை ரூபா”

“அடுத்தமுறை வரேக்கை வாரும்”

திரும்பவும் கையிலுள்ள சில்லறைகளைப் பார்த்தபடி ஏமாற்றத்துடன் அவள் சொல்லும்போது, தங்களது விளையாட்டையும் நிறுத்திவிட்டு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தைகளின் முகத்திலும் அதே ஏமாற்றத்தை அவதானிக்கிறான்.

“எவ்வளவு காசு இருக்கு?” என்று கேட்டு கொடுத்து விடலாமா என்று ஒரு எண்ணம் எழுந்தாலும் மறு வினாடியே இல்லை என்றவுடன் திரும்பிவிடும் அந்தப் பழக்கதோஷம் அவனிடம் வந்துவிடுகிறது. கையிலுள்ள பைக்கெற்றை பையில் போட்டுக்கொண்டு இரண்டொரு வீடுகளுக்குச் சென்றிருப்பான்.

“வீட்டை ஒருக்கா வந்திட்டுப்போம்”

கழுவிய கையும் காயாமல் வேகமாக நடந்துவந்த அவளது கணவன், விமலனது பதிலுக்குக் காத்திருக்காமலே அவனது கையை இறுகப் பிடித்தபடி மறு கையை முதுகில் வைத்து அணைத்து தள்ளியபடி வீட்டை நோக்கிக் கூட்டிச் சென்றான்.

“ஏன்...என்னத்துக்கு?”

முன்பின் தெரியாத அந்த இடத்தில் ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்று விமலன் அஞ்சினான்.

“ஏன் என்னத்துக்கு எண்ட பேச்சு பேந்து...இப்ப நடவும் வீட்டை”

விமலன் அவனிடமிருந்து விடுபட முயற்சிப்பதற்கிடையில் படலைவரை அவனைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகிறான்.

“தம்பி...உந்தக் கத்தியைக் கொண்டுவாடா”

ஏதோ விபரீதம்தான் நடக்கப்போகிறது என்ற முடிவுக்கு வந்த விமலனுக்கு முற்றத்தில் நின்ற ஒரு வாழை மரத்தின் இலையை அவன் வளைத்துப் பிடித்த போது தான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு வெளிவந்தது.

“தம்பி...அங்கை போய் இரும்...ராசம் கைகழுவத் தண்ணியைக் குடு”

“அண்ணை உங்களுக்கு ஏன் சிரமம்”

“இண்டைக்கு சாப்பிட்டுட்டுத்தான் போகவேணும்...காசு மனிசரிட்டை எந்த நேரமும் இருக்குமே”

இப்படிச் சொன்னபின்னும் மறுக்க மனமின்றி உரப்பையைத் திண்ணையில் வைத்தான். மிக்சர் பக்கெற்றுக்களில் இரண்டை எடுத்து அந்தச் சிறுவர்களிடம் கொடுத்தான். செம்பாட்டுப் புழுதி தனது சேட்டில் படிவதையும் பொருட்படுத்தாமல் அந்தச் சிறுவனைத் தூக்கியபோது அவனது குழந்தையின் நினைவு அவனுக்கு வந்தது.

வீட்டைவிட்டு வந்த பின் தனது வீட்டில் உண்பது போன்ற உணர்வுடன் வயிறார உண்டான். அவனது குடும்ப நிலைமைகளைப் பற்றி கேட்டபோது அவர்களிடம்

எதையும் அவனால் மறைக்க முடியவில்லை. அவனது கதையை கேட்டு அவர்கள் அவனுக்காக வருத்தம் பட்டார்கள்.

“நாங்கள் குத்தகைக்குத் தான் தோட்டம் செய்யிறம்... இப்ப கொஞ்சக் காலமா மாறி மாறி ஒரே அழிவாத்தான் கிடக்கு”

மண்ணையே நம்பிப் பிழைக்கும் இருவரும் தமது மன உழைச்சல்களைப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

விமலன் என்றைக்கும் இல்லாத ஒரு மனத்திருப்தியுடன் அகதி என்ற உணர்வை மறந்தவனாக விடைபெறும் போது அவன் வழியனுப்பி வைத்தான்.

அவன் அந்தக் கிராமத்துக்குச் சென்று இரண்டு கிழமைகளாகிவிட்டது. போய் வந்த மறுநாளே அந்தக் கிராமத்தை சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் குண்டு வீச்சு நடந்ததாக பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருந்தது. அந்தக் குடும்பத்துக்கும் ஏதாவது நடந்திருக்குமோ என்ற ஏக்கத்துடன் அவர்களைப் போய்ப் பார்க்கவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தான். முகாடும் வேலைகளுடன் வசதியீனங்களும் சேர்ந்து நாட்களை நகர்த்திவிட்டன. இன்று எப்படியும் செல்வது என்ற முடிவுடன் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டான். அந்தக் குழந்தைகளுக்காக மறந்துவிடாமல் ஒரு பிஸ்கற் சரையையும் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு மினிவானில் தொற்றி ஏறிக்கொண்டான். தோட்டவெளிகளையும் பனைமரங்களையும் குறிப்பாகவைத்து மினிவானில் இருந்து இறங்கியதும் இடிந்து கிடந்த தெருவோரத்து மதிற்சுவர்களும், முறிந்து காய்ந்து கிடக்கும் அரசமரக் கொப்புகளும் அங்கு ஏதோ அனர்த்தங்கள் நடந்திருப்பதை அவனுக்கு உணர்த்தியது. ஒழுங்கையில் இறங்கி வேகமாக நடந்தான். அந்த வீடு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. தண்ணீர் இல்லாமல்

அங்கு நின்ற வாழை, செவ்வந்தி, செம்பருத்திப் பூங்கன்றுகள் எல்லாமே வாடிவதங்கி நின்றன. முற்றமெங்கும் பன்னாடைகளும் சருகுகளும் பரவிக் கிடந்தன. அருகிலுள்ள காணியில் உயர்ந்து நின்ற வைரப்பணைகளில் ஒன்று பாதியுடன் முறிந்து சரிந்து கிடந்தது.

அந்தக் குழந்தைகளுக்காக வாங்கிவந்த கையிலிருந்த பிஸ்கற் சரையை அவன் திருப்பிப் பார்த்தான்.

“ஆரைத்தம்பி பாக்கிறா...எல்லாரும் கலட்டிக்கை பள்ளிக்குடத்திலை போய் இருக்கினம்...பாத்தியே தம்பி பனைமரத்தை...குழந்தை குஞ்சுகளையும் வைச்சுக்கொண்டு மனிசர் இஞ்சை இருக்கேலுமே...குறுக்காலை போனவங்கள் ஓரிடமும் இருக்க விடுறாங்களில்லை”

இரண்டு கோழிக்குஞ்சுகளை பறந்துவிடாமல் மார்போடு இறுக அணைத்தபடி அந்த ஒழுங்கையால் வந்த வயோதிபர் விரக்தியுடன் கூறிவிட்டுச் செல்கிறார்.

“ஓரிடமும் இருக்க விடுறாங்களில்லை” என்ற அந்த வயோதிபரின் இறுதி வார்த்தைகளை எல்லா மக்களுமே ஒன்றுசேர்ந்து விமலனின் காதுக்குள் உரத்துக் கத்துவது போன்ற பிரமை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“இனியும் நாங்கள் பேசாமல் இருந்தால் எல்லா இடமும் இதே அழகுரல்தான் கேட்கும்” என்ற சனிலின் வார்த்தைகள் அவனது நினைவில் வந்தன.

அவனது கைகளுக்குப் பரிட்சயமான—அவன் பாதுகாப்பாக பன்னாத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த அவனது இரட்டைக்குழல் துப்பாக்கியை அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

இனியும் நான் அகதியில்லை என்ற உணர்வோடு உறுதியாக நடந்தான். ○

தாயகம்

பெப்ரவரி, 1986.

நாய்களோ...

இரவின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு எங்கோ வெகு தொலைவில் இடியோசையுடன் விழுந்து கொண்டிருந்த பீரங்கி ஷெல் குண்டுகள் அவனது வீட்டு அயற்புறங்களிலும் விழத் தொடங்கி விட்டன. வீட்டுக்குள் நுழையாமல் வாசலோடு நிற்கும் அவனது வீட்டு நாயும் வெடிச்சத்தங்களுக்கு அஞ்சி அங்குமிங்கும் ஓடி ஊளையிட்டு விட்டு ஆற்றாமல் வீட்டுக்குள் நுளைந்து ஒரு மூலையில் நடுங்கிக் கொண்டு குந்தியது. வழமையாக “அடிக்” என்று அதட்டி வெளியேற்றும் பரமு பாதி இருளையும் ஓட்டாத அந்த குட்டி விளக்கின் ஒளியில் தனது அதட்டலை எதிர்நோக்குவது போல் அடிக்கடி அவனைப் பார்க்கும் அந்த நாயை அவன் இரக்க உணர்வுடன் பார்த்தான். அடுத்த மூலையில் பயங்கலந்த பார்வையுடன் தூங்காமல் இருக்கும் இருபிள்ளைகளையும் அணைத்துக்கொண்டு வாசலையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கும் தனது மனைவியையும் பார்த்து விட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் சத்தங்கள் வரும் திசையை நோக்கி காதுகளைத் திருப்பினான்.

வறிய குடும்பத்தில் பிறந்தும் தனது அயராது முயற்சியில் கல்வி கற்று இன்று யாழ்ப்பாணக்கச்சேரியில் ஒரு எழுது வினைஞனாகக் கடமையாற்றும் பரமானந்தம் சக ஊழியர்களால் 'பரம்' என்று அன்பாக அழைக்கப்படுவான். பாடசாலை நாட்களிலிருந்து அவனிடம் இருந்த புத்தகங்கள் படிப்பது, சமூகப்பணிகளில் ஈடுபடுவது போன்ற நல்ல பழக்கங்கள் இன்றுவரை அவனிடம் வளர்ந்து வந்தது. தொழிலாளர் பிரச்சினைகளிலும் அவனை முன்நிற்க வைத்தது. இதனால் சமூகப்பிரச்சினைகளை தெளிவாகவும், முன்னோக்கியும் பார்க்கத் தெரிந்திருந்த அவனுக்கு இன்றைய யுத்த நிலைமைகள் கூட பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவன் எதிர்பார்த்தது தான். தன்னைப்போல வறுமையால் வாடும் மக்கள் அனைவருக்கும் விடுதலை வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை அவன் ஏற்றுக் கொண்ட போதே தனது தேசத்தை அடையாளம் காணவும் அதனை நேசிக்கவும் கற்றுக் கொண்டான். தேசமெங்கும் வீசிய வகுப்புவாத அலைகளுக்குள் அவனைப் போன்றவர்களின் குரல்கள் அமுங்கிப்போயிருந்தன. நடந்து கொண்டிருக்கும் கொடுமைகளைக்கண்டு மனம் குமைவதைத் தவிர எதையுமே செய்யமுடியாத நிலையில் அவன் இருந்தான்.

“கோயிலடிக்குப் போவமே”

உறக்கத்துக்கு செல்லும் வரை எதையாவது செய்து குழப்பிப் பிள்ளைகள் என்று பெயரெடுத்த தனது இரு பிள்ளைகளும் அஞ்சி ஒடுங்கி தன்னை அணைத்தபடி இருப்பதைக் கண்டு பொறுக்க முடியாத நிலையில் அவனது மனைவி கேட்கிறாள்.

“அங்காலிப் பக்கம்தான் விழுகுது போல கிடக்கு”

“அப்ப பள்ளிக்கூடத்துக்காதல் போவோம்.....
பிள்ளையள் பயப்பிடுது”

‘‘போகலாம் தான்...ஆனா அம்மாவை என்ன செய்யிறது’’

பரமுவின் இந்தக் கேள்வியுடன் அவர்களிடையே மீண்டும் அமைதி. அயலில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அன்று மாலையிலேயே கோவில்களுக்கோ பள்ளிக்கூடங்களுக்கோ சென்றிருந்தனர். அவர்கள் அந்தப்பயங்கர சூழலிலும் தனிப் பதற்கு பரமுவின் தாயாரின் உடல்நிலைதான் காரணம். எழுந்து நடக்கமுடியாத அளவிற்கு நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த அவளை போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லாமல் எங்கும் கொண்டு செல்லமுடியாத நிலையில் அவர்கள் தவித்தனர்.

‘‘அம்மா...ஆச்சிதானே அம்மா முதல் சாகிறது...’’

ஆறுவயது நிரம்பிய அவளது மகனின் பிஞ்சு மனத்தின் சூழல் பதிவுகள் ஒழிவு மறைவின்றி வெளிவருகிறது.

‘‘ஈ அப்படிச் சொல்லக் கூடாது.’’

மகனின் வார்த்தைகளால் பதட்டமடைந்த தாயார் அவசரமாக அவளது வாயை பொத்தியபடி கூறுகிறாள்.

சிறிது நேர இடைவெளிக்குப்பின் வீடே அதிர்ந்து வீழ்வது போல் பலத்த சத்தத்துடன் ஒரு ஷெல் அயல் வீட்டில் வீழ்கிறது. ‘‘அம்மா’’ என்று அலறியபடி குழந்தைகள் தாயாரை அணைத்துக் கொள்கின்றன. அவன் கூட தனது உடலை கதவின் உட்புறம் இழுத்துக் கொள்கிறான்.

‘‘ஐயோ... என்னைப் பாராமை...இந்தக் குஞ்சுகளோடே எங்கையாவது ஓடித்தப்பங்கோ மோனையள்... நான் இதிலை கிடப்பன்’’

எண்ணையின்றி அணையப்போகும் கைவிளக்கின் ஒளியில் அந்தப் பழைய கட்டிலில் படுத்திருந்த படியே தலையை உயர்த்திக் கூறிவிட்டு மீண்டும் சாய்கிறாள் பரமுவின் தாயார்.

“ஓ... இனியும் குழந்தையளை இஞ்சை வைச்சிருக்க ஏலாது ராணி வெளிக்கிடும். உங்களைக் கொண்டுபோய் விட்டிட்டு நான் வாறன்”

“வயது போனவையை ஒண்டும் செய்யாங்கள்... சாப்பாடு குடுத்து வைச்சிருப்பாங்கள்”

மனைவியின் இந்த வார்த்தைகளை மன ஆறுதலாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளாகவே கருதிய பரமு... கட்டியிருந்த ஆடுமாடுகளை அவிழ்த்து விட்டிட்டு வந்தான். ஷெல்லுக்கு ஓரளவு பாதுகாப்பான இடத்தில் தாயாரை கட்டிலோடு தூக்கி வைத்தான். இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக தயாரித்த உணவை மறுநாள் தேவைக்காக கட்டிலுக்கருகே பாதுகாப்பாக மூடிவைத்த பரமுவின் மனைவி தண்ணீர் போன்ற இதர பொருட்களையும் கட்டிலுக்கருகே எடுத்து வைத்தாள்.

மனைவியையும் குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுவிட்டு வந்துவிடவேண்டும் என்ற முடிவுடன் பரமு சயிக்கிளில் ஏறி அமர்கிறான். வயதிற சிறிய பெண்பிள்ளையான வித்தியாவை கான்டிலில் இருத்தியபடி மனைவி அமர்கிறாள். கபிலன் பின்பக்கத்தில் ஏறி பரமுவை கட்டிப் பிடித்தபடி இருக்கிறான். அவனது நாயும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து செல்கிறது.

மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட அந்தக் கும்மிருட்டில் மனித நடமாட்டமில்லாத வீதிகளுக்கூடாக இரண்டு மைல் தொலைவிலுள்ள பாடசாலையை அடைகின்றனர். வெள்ளைச் சீலையில் அகதிமுகாம் என்று ஹிந்தியிலும், ஆங்கிலத்திலும் பெரிதாக எழுதப்பட்டிருந்த எழுத்துக்கள் அந்த இருளிலும் கண்ணுக்கு தெரிகின்றன. அந்தப் பெரிய கட்டிடங்களில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில மெழுகுவர்த்திகள் மட்டும் எரிகின்றன,

“ அண்ணை பாதையாலை போங்கோ ”

கேற்றுக்கு அருகேயிருந்த கட்டிடத்தில் பீடியை புகைத் துக் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞன் கூறிய வார்த்தையின் பொருளை பரமுவால் உடனடியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பாதையோரங்களில் இருந்து வீசிய மணங்கள் மூக்கைத் துளைத்த போதுதான் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் எச்சரித்தான்.

அகதிகள் இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு உறக்கத்துக்கு செல்லும் வழமையான நேரம். ஆனால் அன்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஷெல் சத்தங்கள் அவர்களையும் விழிக்க வைத்திருந்தது. பாய்கள் சீலைகளை விரித்துப் படுப்பதற்கு இடம்பிடித்துக் கொண்டு பலர் குந்தி இருக்கின்றனர். சிலர் எழுந்து நடமாடுகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது பாதுகாப்பைப்பற்றி உணரநேர்ந்ததால் இடத்துக்கான சண்டை அவர்களிடையே மூழ்கிறது. ஓரளவுக்காவது பாதுகாப்புள்ள இரண்டுமாடிக் கட்டிடத்தின் கீழ் உள்ள பகுதியை ஏதோ ஒரு வகையில் செல்வாக்குள்ளசிலர் குடும்பத்துக்கு ஒவ்வொரு வகுப்பறையாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். எஞ்சிய ஓட்டுக் கூரைகளின்கீழ் உள்ள கட்டிடங்களில்தான் பெருந்தொகையான அகதிகள் கூடி இருக்கின்றனர். நியாயம் கேட்கச்சென்ற ஒரு சிலரால் அங்கு பிரச்சினை எழுகிறது. வாய்ச்சண்டை வலுவடைய சனத்திரள் அங்கு கூடுகிறது. மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் ஓரிடத்தில் அமர்த்திவிட்டு பரமுவும் அங்கு செல்கிறான்.

பாடசாலை மைதானத்தில் எந்த நாயை எது கடிப்பது என்ற முடிவில்லாமலே அகதிகளோடு வந்த நாய்கள் அனைத்தும் கட்டி புழுதி மேலெழ மாறி மாறி கடிபடுகின்றன.

“ஏனப்பா சண்டை பிடிக்கிறியள்—இஞ்சை எல்லா இடமும் பாதுகாப்பான இடம்தான். கப்ரினோடை கதைச் சிருக்கினமாம் போய் அவரவரிடத்தை இருங்கோ.”

அகதி முகாம் பொறுப்பாளர் ஒருவரின் உரத்த குரலுடன் கூட்டம் கலைகிறது. சமூகத்தில் எல்லா நிலைகளிலும் மக்கள் விழிப்படையாதவரை நியாயமும், நியாயம் கேட்பவர்களின் குரல்களும் அடக்கப்படும் என்பதைக் கண்டு பழகியிருந்த பரமுவுக்கு அது வியப்பைத் தராதபோதும் பெருந்தொகையான மக்கள் தன்னுணர்வின்றி எவற்றுக்கும் தலையசைப்பவர்களாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அவன் மனம் வருந்தினான். அந்தப் பாதுகாப்பாற்ற கட்டிடத்திலும் நுளைவாயிலில் தான் ஒரு சிறிய இடம் பரமுவுக்கு கிடைத்தது. போர்வையை விரித்து மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் படுக்க வைத்துவிட்டு பிள்ளைகள் உறங்கும்வரை வாசலைப் பார்த்தபடி குந்தி இருந்தான். அவனது நாயும் வாசலோரமாக வந்து மண்ணில் படுத்துக் கொள்கிறது. தாயாரை தனிமையில் விட்டு வந்த உணர்வு உறுத்துகிறது. மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம் என்று அவன் எழுந்த போதுதான் அந்தக் கட்டிடத்தின் மீது ஷெல்கள் அடுத்தடுத்து வீழ்கின்றன. அவலக்குரல்கள் வாளைப் பிளக்கிறது. எரிந்த ஓரிரு மெழுகுவர்த்தி களையும் அச்சத்தால் பதறி ஓடியவர்கள் அணைத்துவிட பெண்கள், குழந்தைகள், வயோதிபர்கள் எல்லோரும் இடிபட்டு, மிதிபட்டு இரத்தக்காயங்களுடன் கட்டிடத்துக்கு வெளியே வந்து விழுபவர்களும், மைதானத்தை நோக்கி சிதறி ஓடுபவர்களாகவும் அவதியுறுகின்றனர். வாசலோரமாகவே படுத்திருந்ததால் உறங்கிக்கிடந்த பிள்ளைகளை இழுத்து அணைத்தபடி பரமு வெளியே வந்து பாதுகாப்பான இடத்தில் படுத்துக்கொண்டான்.

“சிதறி ஓடாமல் பாதுகாப்பா விழுந்துபடுங்கோ.”

அந்த அவலக் குரல்களின் மத்தியில்-பரமு-உரத்துக் கத்துகிறான். அச்சத்தால் செய்வதறியாது திகைத்து நின்ற பலரை பாதுகாப்பான இடங்களில் படுக்கவைக்கிறான்.

வேடி மருந்தின் புகை மணம் எங்கும் பரவுகிறது.

மீண்டும் பல ஷெல்கள் தொடர்ந்து வீழ்கின்றன. மீண்டும் அவலக்குரல்கள் உயர்கின்றன. சிறிது நேர அமைதியின் பின் எல்லோரும் எழுந்து இரண்டு மாடிக் கட்டிடத்தை நோக்கி ஓடுகின்றனர். அனுமதி கேட்காமலே சனத்திரள் கட்டிடத்துக்குள் நுளைந்து நிற்கிறது. கட்டிடத்தின் மேல் மாடியில் இருந்த இளைஞர்கள் காயப்பட்டவர்களுக்கு தம்மாலான மருத்துவ உதவிகளைச் செய்கின்றனர்.

இரவு முழுவதும் எவருமே கால் நீட்டி உறங்க இடமற்றவர்களாக அந்த மழைக்காலக் குளிரிலும் வியர்வை சிந்தியபடி நெருங்கி அமர்ந்திருக்கின்றனர். தொடர்ந்தும் கட்டிடத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் குண்டுகள் இடையிடையே விழுந்தபடி இருக்கின்றன.

இடையிடையே சிலர் தம் மன உழைச்சல்களை அக்கம் பக்கம் பார்த்து மிக அவதானமாக தாழ்ந்த குரலில் கொட்டித்தீர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அதைத்தவிர ஷெல் விழுந்த அமளிக்குள் உறவினரைப் பிரிந்தவர்கள் இருண்ட அறைகள் ஒவ்வொன்றுக்கு முன்னாலும் நின்று கொண்டு பெயர்களைக் கூப்பிடும் சத்தமும் காயமடைந்தவர்களின் முனகல்களும் மிஞ்சி நிற்கின்றன.

“மாமி என்னபாடோ தெரியாது.”

தனக்கருகே இருக்கும் பரமுவுக்கு கேட்கக் கூடியதாக மெதுவாக கூறுகிறாள் அவனது மனைவி.

“அந்தப்பக்கம் சத்தங்கள் இப்ப கேக்கேல்லை. உங்களை இந்த நிலைமையிலை விட்டுவிட்டு எப்பிடிப் போறது? விடியப்போய்ப் பாப்பம்.

அவளைச் சமாதானப்படுத்த அப்படிக் கூறியபோதும் தாயாரின் நிலைக்காக மிக வருந்தினான். வறுமையான சூழலிலும் தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய தாயாரை தனிமையில் தவிக்க விட்டுவிட்டு எதுவுமே செய்யமுடியாத வனாய் அஞ்சி ஓடுங்கி கைகட்டி இருக்க வேண்டிய தனது நிலையை நினைத்த போது அவனது கண்களில் கண்ணீர் பனித்தது. அந்த இருளில் விழித்திருக்கும் அகதிகள் தாம் கண்டுவந்த கேள்வியுற்ற சம்பவங்களை தமக்குள் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். பங்கருக்குள் வைத்து குடும்பத்தோடு புதைத்த சம்பவங்கள், கற்பழிப்பு, தீ, வாள்வெட்டுக்கள் போன்ற கொடுமைகளைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற போது எல்லோருமே அந்த யுத்தநிலைமைகளை தாங்கிப் பழக்கப்படும் ஒரு நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதை பரமு உணர்ந்தான். தனது தாயாருக்கு மட்டுமல்ல எந்த உயிருக்குமே உத்தரவாதமில்லாத ஒரு நிலைக்கு முழு மக்களும் தள்ளப்படுவதை அறிந்தான்.

அதிகாலையில் நிலம் வெளித்ததும் வீட்டுக்குப் போய் முகம் கால் கழுவலாம் என்ற முடிவுடன் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வந்து மனைவி பிள்ளைகளையும்...ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டான். எங்கோ படுத்திருந்த அவனது நாயும் ஓடி வந்து வாலை ஆட்டிவிட்டு அவனைப் பின் தொடர்ந்தது. தெருவில் சனநடமாட்டம் இல்லாதது அச்சமுட்டுவதாக இருந்தது. எதிரேவந்த ஒரு வயோதிபரும் அடிக்கடி பின் புறம் பார்த்தபடி ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருந்தார்.

“தம்பி தம்பி எங்கை போறியள்?”

பரமுவின் சயிக்கிளை தூரத்தில் வரும் பொழுதே கைகாட்டி கத்தி மறிக்கிறார். பதற்றத்துடன் மூச்சிரைக்கின்ற முதியவர்முன் சயிக்கிளை நிறுத்திக் காலையூன்றுகிறான் பரமு.

“நாங்கள் வீட்டை போகவேணும்...ஏன் பெரியவர் உங்காலை போகேலாதே.”

“ஐயோ...உங்காலை போகேலாது தம்பி...தம்பி உங்களை மாதிரி பாக்கப்போன பெடியளை அங்கை சுட்டுப் போட்டிருக்கு... பத்தையள் வளவுகள் எல்லாம் அவங்கள் தான் நிக்கிறாங்கள்...தம்பி...இதிலை நிக்காமை எங்கையாதல் ஒடித் தப்புங்கோ.”

அதே பரபரப்புடன்...முதியவர்...தனது நடையைத் தொடர்கிறார். பரமு காலையூன்றியபடி எங்கு செல்வது என்று அறியாதவனாக நிற்கிறான்.

“உங்கை—போகவேண்டாம்...திரும்புங்கோ...”

“அம்மாவை நினைக்கத்தான்...மனவருத்தமாக்கிடக்கு”

“அவவை ஒண்டுஞ் செய்யாங்கள்”

“ஓ இதிலை நிண்டு என்ன செய்யிறது பள்ளிக்கூடமும் பாதுகாப்பில்லை. நல்லூருக்குப் போறதெண்டாலும் அவங்களைக் கண்டுதான் போகவேணும். வேலணைக்குத்தான் போவம்”

சயிக்கிள் வேறு பாதையை நோக்கி திரும்பி விரைகிறது. பரமுவின் நாயும் இளைக்க இளைக்க பின்னால் ஒடி வருகிறது...சிறிது தூரம் சென்றதும் தெரு நாய்கள் பல அதனைச் சூழ்ந்து கடிக்க அவைகளை விலக்கிவிட்டு அது ஒடி வர முயல்கிறது. அவைகள் விடவில்லை. அதைச் சூழ்ந்து கடிக்கின்றன.

“ஐயோ...இந்த நாய் படுகிறபாடு...நாங்கள்...”

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட பரமுவின் மனைவி சயிக்கிளில் இருந்தப்படியே விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கி இதுவரை அவள் மனதுக்குள் அடக்கி வைத்திருந்த வேதனைகள் விக்கலும் கண்ணீருமாக வெடித்துச் சிதறுகிறது. குழந்தைகள் ஏதும் அறியாதவர்களாக திகைத்தபடி தாயின் முகத்தைப் பார்க்கின்றனர்.

“ராணி அழாதையும். தெருவில்லை நிண்டு ஒப்பாரி வைக்கிறதே? எங்களுக்கு மட்டுமே இது; ஊரோடை ஒத்ததுதானே”

பரமு சயிக்கிளை நிற்பாட்டி மற்ற நாய்களிடமிருந்து தனதுநாயை மீட்டு வீட்டுக்குச் செல்லும் பாதை வழியாகக் கலைத்துவிடுகிறான்.

“வீட்டுக்குப் போச்சுதெண்டா அம்மாவுக்கு உதவியா இருக்கும்...ராணி இப்படியான நேரத்திலைதான் நாங்கள் உறுதியா இருக்க வேணும்...நாங்கள் கலங்கினால் பிள்ளையளும் கலங்கிப்போகும்” கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு பரமுவின் மனைவி சயிக்கிளில் ஏற, பயணம் தொடர்கிறது.

“83 பேர் படுகொலை”

அந்தச்சந்தியில் பேப்பர் விற்கும் பையனின் குரல் உரத்துக் கேட்கிறது. நாளாந்தம் பத்திரிகை பார்க்கும் பழக்கமுடைய அவன் ஆவலுடன் சயிக்கிளில் நின்றபடியே கால்களை ஊன்றி பேப்பரை வாங்கி தலைப்புகளைப் பார்த்து விட்டு மடித்து பைக்குள் வைக்கிறான். அவனது நண்பன் அற்றெண்டன் ஆறுமுகத்தின் நினைவு அவனுக்கு வருகிறது.

சந்திதாண்டியதும் நீண்டு கிடக்கும் மனித நடமாட்டமற்ற அந்தப் பெருவெளியைத் தாண்டியே தோணித்துறைக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. காலவரையறையற்ற ஊரடங்

குச் சட்டம் இரண்டாவது மாதமாகி அமுலில் இருந்த போதும் “உங்காலை போகலாமே” என்ற கேள்வியை மாறி மாறிக் கேட்டபடி மக்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த வெளியிலும் ஓரிருவர் நடமாடிக் கொண்டிருந்தது பரமுவுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. தெருவிலும் வெளிகளிலும் தெரிந்த டாங்கிகள் நகர்ந்த ஆழமான தடங்கள் அந்தப் வயல் பகுதியிலும் இராணுவம் வந்து போயிருப்பதை தெரியப்படுத்தியது.

தூரத்தே தெருவோரத்தில் நாய்கள் தின்று கொண்டிருப்பது மனித உடலைத்தான் என்பதை கண்டுகொண்டான். அதைத் தாண்டியே அவர்கள் செல்ல வேண்டியிருந்ததால் எப்படி குழந்தைகளின் பார்வையைத் திருப்புவது என்ற எண்ணத்துடன் எதிர் பக்கத்தில் இருந்த வயல் வெளியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். மாரி மழை நீரின் குளிர்மையுடன் நிமிர்ந்து வளர்ந்திருந்த பச்சை இளம் நெற்பயிர்கள் கம்பளம் போல காட்சியளிக்கிறது. அதனிடையே அச்சமற்று உடா வும் அழகான வெள்ளைக் கொக்குகள்.

“வித்தி அங்காய் அதிலை தெரியிறது என்ன பறவை சொல்லும் பாப்பம்”

“கொக்கு”

அவன் எதிர்பார்த்ததை விட விரைவாகவே அவனது சிறிய மகள் பதில் சொல்கிறாள். அதற்கிடையில் அந்த இடத்தைத் தாண்டிவிடவேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான். அது முடியவில்லை.

“இஞ்சை பாருங்கோ”

மணையின் திகைத்த குரலோடு குழந்தைகளின் பார்வையும் அங்கு திரும்பி விட்டது.

“சுதந்திரத்தின்ரை பெறுமதியை உணராத நாட்டிலை மனிசன்ரை; நிலை இதுதான்”

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட ஆத்திரத்தில் பரமுவின் வாயிலிருந்து வெளிவந்த அந்த வார்த்தைகள் காற்றோடு காற்றாக கலக்கின்றன. சயிக்கிள் அந்த வெளியில் மெளனத்துடன் விரைகிறது.

“அங்காரப்பா ஹெலி வருகுது”

“நடக்கிறது நடக்கட்டும் பயப்படாமை இரும்”

“அது இந்தியன் கெலி சுடாதப்பா”

பின்புறமாக அவளைக்கட்டி அணைத்தபடி அமர்ந்திருக்கும் அவனது மகன் கூறிய வார்த்தைகள் கண்டு பிடிப்பல்ல... சனங்கள் அடிக்கடி கூறக் கேட்டதுதான். ஹெலி வேறு திசையைநோக்கிச் செல்ல அவர்களிடையே எழுந்த பதற்றம் தணிகிறது.

சயிக்கிள் துறையை நெருங்குகிறது. தோணிகள் துறையில் கட்டப்பட்டு சனநடமாட்டமின்றி துறை வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.

“அங்காலை போகவா...ஹெலிக்காரன் இப்பான் சுட்டுப்போட்டுப் போறான்...பொழுதுசாய வாங்கோ... பார்த்துப்போவம்”

ஓலைக் கொட்டிலுக்குள் இருந்து தலையை நீட்டியபடி கூறிய ஒரு ஓட்டி மீண்டும் தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொள்கிறான். அந்த இடத்தில் நிற்பது பாதுகாப்பில்லை என்பதை அவனது நடத்தையும் பேச்சும் தெளிவுபடுத்துகிறது. சற்று தொலைவிலுள்ள கோயிலை நோக்கி அவர்கள் செல்கின்றனர். அவர்களைப்போலவே தோணிக் காகக் காத்திருப்பவர் பலர் அங்குகூடி இருக்கின்றனர்.

மதியவேளை ஆகிவிட்டது; பசி...எல்லோருக்கும் பழகி விட்டது. குழந்தைகளுக்காக அருகிலுள்ள கடைகளில்லாம்தேடி அலைந்தும் இரண்டு கச்சான் அல்வாத்துண்டுகள் மட்டுமே கிடைத்தது. அதை அவர்கள் மென்று கொண்டிருக்கும்போதே அங்கு நின்ற இரு சிறுவர்கள் வாசற்படியில் யாரோ பக்தர்கள் வைத்து வணங்கிய செம்பருத்திப் பூக்களை எடுத்துப் பசியினால் மெல்லுகின்றனர்.

“ஏய்...சாமிக்கு வைச்சதை தொடக்கூடாது...”

கோயிலுக்குப் பொறுப்பானவர்...அவர்களை முதுகில் அடித்து விரட்டியபடி அதட்டுகிறார். அந்தக் குழந்தைகள்... அச்சத்துடன் விலகிநின்று பரிதாபமாகப் பார்க்கின்றன.

“என்னய்யா...இந்தநேரத்திலையும் இப்பிடி நிக்கிறியள்”

அந்தக் காட்சியைக் கண்டு மனம் நொந்தவனாக பரமுதான் கேட்கிறான்.

“இல்லைத்தம்பி. உதுகள் எப்பவும் இப்பிடித்தான்”

“உதுகள்” என்ற வார்த்தையில் இருந்த தொனிப்பொருளை பரமு உணர்ந்து கொண்டான். ஒருபெருமூச்சுடன் அவரது முகத்தைப் பார்க்க விரும்பாதவனாய் மறுபக்கம் திரும்புகிறான்.

மாலைமங்கி இருள் கவிகிறது. அக்கரைக்குச் செல்ல இருந்த அனைவரும் தோணித்துறைக்குச் செல்கின்றனர். அங்கு அவர்களின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த ஓட்டிகள்... இராணுவம் ரோந்து வரக்கூடும் என்று கூறி அவர்களை துரிதப்படுத்தி தோணியில் ஏற்றுகின்றனர். பரமுவும் சயிக்கிளை ஓட்டியுடன் சேர்ந்து தூக்கித்தோணியில் வழமாக

சரித்து வைத்துவிட்டு ஏறுகிறான். மறுகரையில் கரிய இருளைத்தவிர ஒரு மின்மினியின் வெளிச்சம் கூட தென்படவில்லை.

“அங்காலை ஹெலி சுட்டு இருபத்தாறு பேர் சரியாம்”

கடைசியாக வந்து ஏறிய பயணி சொல்லிய அந்தச் செய்தி அனைவரையும் திகைக்க வைக்கிறது.

“மெய்யே தம்பி...ஆர் ஆரெண்டு தெரியுமே”

“ஆரெண்டு தெரியாது...பெண்புரசுகள்...குழந்தைகள் எல்லாத்தான்”

எல்லோரும் தோணியில் வந்து போகும் தத்தமது உறவினர்கள் ஊரவர்களை நினைத்துக் கொள்கின்றனர்.

“ஓரே இருளாக் கிடக்கு எப்பிடி துறையிலை...கொண்டு போய் விடுவாய்”

அந்த கரையிலும் சில இடங்களில் இராணுவம் நிலை கொண்டிருந்ததால்...அந்தப் பயணி அச்சத்துடன் தான் அப்படிக்கேட்கிறார்.

“என்ன பயப்பிடுறியளா. நீங்க கால்வைச்ச இறங்கிற இடத்தையே அரக்காமல் கொண்டு போய் விடுறனே... அந்தா தெரியுது ஒரு பெரியவெள்ளி. அதையும் அணியத்தையும் நேர்ப்பிடிச்சத் தாங்க சரியாக் கொண்டு போய் விடும்”

அவர்களின் உரையாடலைக் கேட்ட பரமுவுக்கு கண்முன்னால் காணும் அவலங்களிலும் அடிமைத் தனங்களிலும் மிருந்து மக்கள் தம்மை விடுவித்துக்கொள்ள உறுதியான ஒரு தோணியும் விவேகமுள்ள ஓட்டியும் தேவை என்று அவன் அடிக்கடி கூறுவது ஞாபகம் வந்தது. ஏன் என்று கேட்கும்

உணர்வில்லாமல், ஏன் என்று கேட்க எவருமில்லாமல் அவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டார்கள்.

ஒட்டி கூறியது போல் சிறிதும் பிசகாமல் தோணி துறையை அடைகிறது. ஹெலியால் சுடப்பட்டு பிரிந்து போய் இருக்கும் படகுகள் அங்குமிங்கும் கவிழ்ந்து கிடக்கின்றன. இருபத்தாறு உயிர்களின் இரத்தம் காயாத அந்த மண்ணில்... அந்த இருளில் இறங்கி அக்கரை செல்கின்றனர்.

பரமு மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் பாதுகாப்பாக அங்கு விட்டுவிட்டு தாயாரைப் பார்ப்பதற்காக இரண்டு மூன்று நாட்களாக அலைந்தான். அவனது வீட்டைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலும் மிக மோசமான தாக்குதல்கள் நடந்து கொண்டிருந்தது. மிக ஆபத்தான குறுக்கு ஒழுங்குகளைக் கூடாகவும்சென்றும்...அங்கு போகமுடியவில்லை. நான்காம் நாள் முகாம்களில் உள்ளவர்கள் வீடு திரும்பலாம் என்ற அறிவித்தலுடன் மனைவி பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் கேள்வியுற்ற சம்பவங்களிலிருந்து தனது தாயாருக்கும் எதுவும் நடந்திருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்த பரமு தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு வழிவழியே மற்ற இடங்களில் நடந்த சம்பவங்களை மனைவிக்கும் கூறி அவளையும் (தயார்)ப்படுத்திக் கொண்டு வந்தான்.

குறிப்பிட்ட தூரத்துக்கு அப்பால் சைக்கிள்களை நிறுத்தி விட்டு கைகளை உயர்த்தியபடியே செல்ல வேண்டி இருந்தது. பிள்ளைகள் இருவரையும் ஆளுக்கொருவராக தூக்கியபடி அவசியமான இடங்களில் ஒரு கையை உயர்த்திக் கொண்டு செல்கின்றனர். எங்கு பார்த்தாலும் இராணுவத்தினரின் தலைகளே தெரிகின்றன. அவர்களால் நொருக்கப்பட்ட சைக்கிள்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. தெருவெங்கும் முறிந்த மின்சாரக் கம்பங்களும் இடிந்து கிடக்கும் மதில்

களும், ஷெல்லால் சேதமுற்ற வீடுகளும் இடையிடையே அரைகுறையாக எரிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களின் தசைகளும் எலும்புக்கூடுகளுமே காட்சியளிக்கின்றன. எங்கு சென்றாலும் பிணவாடை மூக்கைத் துளைக்கிறது.

அவர்கள் அகதிகளாக தங்கியிருந்த பாடசாலையின் இரண்டு மாடிக்கட்டிடம் இடிந்து கிடக்கிறது. பரமு தனது மனைவிக்கு அந்த மைதானத்தை சுட்டிக் காட்டியபடி மெதுவாக ஏதோ சொன்னான். அச்சத்துடன் ஒரு இடுகாட்டை நோக்குவது போல அந்த மைதானத்தை அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

வீடு நெருங்கி விட்டது. மதில்களுக்கு மேலாக தலையை நீட்டிய இராணுவத்தினர் ஏதோ கேட்கின்றனர். தனது வீட்டைப் பார்க்க போவதாக பரமு ஆங்கிலத்தில் கூறியதும் தலையை அசைக்கின்றனர்.

சீமெந்தாலான சுவரின் ஒருபகுதி மட்டும் எஞ்சிநிற்க வீடே எரிந்து சாம்பலாகக் காட்சியளிக்கிறது.

“ஐயோ, எங்கடை வீடு.”

பரமுவின்... மனைவி உரக்கக் கத்தியபடி... அழு கிறாள்... எரிந்து கருகி தாறுமாறாக விழுந்து கிடக்கும் மரந்தடிகளை விலக்கி வீட்டின் முன்புறம் செல்கிறாள்... அவன் அருமையாகச் சேர்த்த புத்தகங்கள் இருந்த அலுமாரி இருந்த இடமே தெரியாமல்...சாம்பலாய்க் கிடக்கிறது. ஆவலுடன் உள்நுழைந்து தாயார் படுத்திருந்த இடத்தைப் பார்க்கிறாள் பரமு...

அரைகுறையாக எரிந்து கருகியபடி மண்டை ஓடும் எலும்புகளும் அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடக்கின்றன.

பரமுவின் கண்கள்...ஆத்திரத்தால் அகல விரிய அதில் கண்ணீர் பனிக்கிறது. உடலெங்கும் மயிர்க்கூச்செறிய ஆவேசத்துடன் கேற்றரடி மதில்பக்கம் பார்க்கிறான்.

“ஐயோ மாமியையும் சுட்டெரிச்சுப் போட்டாங்களோ”

பின் தொடர்ந்து வந்த பரமுவின் மனைவி தலையில் கை வைத்துக் கத்துகிறாள்,

“ராணி யுத்த களத்திலை ஒப்பாரி வைச்சுப் பிரயோசன மில்லை... நாங்கள் யுத்தம் செய்யேல்லை; ஆனால் யுத்தத்தை நோக்கித்தான் இழுக்கப்படுறம்” பரமு தன் மனைவியைத் தேற்றிக்கொண்டு உறுதியாகச் சொல்கிறான்.

“அப்பா இஞ்சை எங்கடை நாய் செத்துக்கிடக்கு”

பாதி உருகிப்போய்க் கிடந்த தனது விளையாட்டுத் துப்பாக்கியை தேடி கையில் எடுத்தபடியே பரமுவின் மகன் கத்துகிறான். எல்லோரது முகங்களும் அங்கு திரும்புகின்றன.

○

‘தாயகம்’
மார்ச், 1988.

பிரம்படி

வாளை நோக்கி உயர்ந்து பருத்து வளர்ந்திருந்த மலை வேம்பு, மருது, மகிழ் மரங்களுக்கு மேலாக உயர்ந்து தெரியும் கோபுரத்துடன் அந்தப் பரந்த வெளியில் அமைந்திருந்த அம்மன் கோவிலின் பெரிய மண்டபங்கள், வீதிகளில் திருவிழாக்காலங்களில் மட்டுமே ஜனத்திரள் நிரம்பி வழியும். இன்று அதிகாலையில் இருந்து வழமைக்கு மாறாக அந்தப் பகுதியில் நடந்துகொண்டிருந்த அசம்பாவிதங்களினால் ஆலயத்தைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் அங்கு கூடிவிட்டனர். அயற்புறங்களில் கண்மூடித்தனமாக ஏவப்படும் ஷெல்களுக்கு அஞ்சி சமையல் சாப்பாடுகளையும் மறந்து பசியோடும் பட்டினியோடும் மக்கள் அஞ்சி ஒடுங்கி இருந்தார்கள். அந்த ஊர் இளைஞர்கள் சிலர் ஒன்றுசேர்ந்து ஷெல் அடிகளுக்கு மத்தியிலும் பேக்கரிகளைத் தாமே திறந்து தம்மால் இயன்ற உணவு வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தார்கள்.

“பாணும் தேத்தண்ணியும் இருக்கு, தேவையான ஆக்
கள் வந்து வாங்குங்கோ”. கோவில் கொடிக்கம்பத்துக்கு
அருகில் எரிந்து கொண்டிருந்த ஆளளவு உயர்ந்த குத்து
விளக்குகளுக்கு அருகே தாம் கொண்டுவந்த பாண் பெட்டி
களையும் தேனீர்க்கிடாரத்தையும் வைத்துவிட்டு அந்த
இளைஞர்களில் ஒருவன் உரத்துக் கத்துகிறான். அந்தக்
கோவில் மண்டபம் முழுவதும் நிறைந்திருந்த ஜனக்கூட்டத்
தின் இரைச்சல்களுக்கு மத்தியிலும் முத்துச்சாமியருக்குப்
பழக்கப்பட்ட அந்தக்குரல் சிவநாதனுடையதுதான்
என்பதை அவர் நிச்சயித்துக்கொண்டபோது அச்சமும் பர
பரப்பும் நிறைந்த அந்தச் சூழலிலும் அவரிடம் ஒருநம்பிக்கை
பிறக்கிறது. கோபுர வாசலின் உட்புறத்தில் ஒருபக்கத்தில்
தன் மனைவியோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர் சிவ
நாதனைச் சந்திக்கும் ஆவலுடன் எழுந்து சனங்களை விலக்
கிக் கொண்டு கொடிக்கம்பத்தடியை நோக்கிநடக்கிறார்.

முத்துச்சாமியருக்கு அந்தக் கோவிலும் சூழலும்
பழக்கப்பட்ட ஒன்று. வெள்ளை வேட்டியும், நரைத்து
வெள்ளையாகிவிட்ட தலையும், நெற்றியில் திருநீறும்,
அவரது சாந்தமான பார்வையும் மிக அன்பாகவும் அமைதி
யாகவும் பேசும் சுபாவமும் கோயிற் குருக்கள் முதல் அந்தச்
சூழலில் உள்ள அனைவருக்குமே ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தி
யிருந்தது. காலையும் மாலையும் தோய்ந்து குளித்து ஆலய
தரிசனம் செய்ய வரும் அவர் விசேஷ தினங்களில் மட்டும்
அர்ச்சனைத் தட்டத்துடன் மனைவியையும் அழைத்து
வருவார். ஐம்பது வயதை நெருங்கும் இத்தகைய சுபாவங்
களுடைய முத்துச்சாமியருக்கும் சிவநாதனுக்கும் இடையே
இன்றுவரை அந்த நட்பு நீடிப்பது விசித்திரமானதுதான்.
முத்துச்சாமியர் மத ஒழுங்குகளை தவறாது பின்பற்றும்
ஒரு இறை பக்தர். ஒரு காந்தீயவாதி. பகவத் கீதையையும்,
“பகவான் ஜேணல்” போன்ற நூல்களையுமே ஓயாது
படிப்பவர். சிவநாதனோ மத நம்பிக்கையற்றவன். சமூகப்

பிரச்சினைகளுக்கு விஞ்ஞான ரீதியில் தீர்வு காணவேண்டும் என்று கருதும் ஒரு துடிதுடிப்புள்ள இளைஞன். இருவருக்கும் மனித நேயத்தைப் பேணுவது என்பதில்தான் ஒற்றுமை இருந்தது. இருவரும் சந்திக்கும்போது மிக மோசமாகத் தர்க்கித்துக் கொண்டாலும் ஒருவர் சுகத்தை ஒருவர் விசாரித்துக் கொண்டு அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்வர்.

ஆங்கிலத்தில் புலமைமிக்க முத்துச்சாமியர் அரசாங்க ஊழியர்கள், சிங்களம் கற்கவேண்டும் என்ற சட்டம் வந்த போது, தான் வகித்த உயர் பதவியையே உதறிதள்ளிவிட்டு வந்தவர். இளம் வயதினரான தனது மகளையும் மகனையும் நாட்டின் நிலைமையை மனதிற்கொண்டு லண்டனுக்கு அனுப்பிவைத்திருந்தார். சும்மா இருந்தே சாப்பிடக்கூடிய அளவிற்கு பூர்வீகச் சொத்துக்கள் இருந்தபோதும் பொழுது போக்கிற்காக தனியார் கொம்பனியில் அவர் மனேச்சராகப் பணிபுரிந்தபோதுதான் தொழிலாளியாக அங்கு வேலை செய்த சிவநாதனுடன் அவருக்கு நட்பு ஏற்பட்டது. அவனிடமிருந்த, மற்றவர்களை மதித்து நேசிக்கின்ற உயர்ந்த பண்பும் சமூக அவலங்களைக் கண்டு கொதித்தெழும் மனப்போக்கும் அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் விவேகானந்தரைப்போல அவனது உணர்வுகளும் வேதாந்த எல்லைக்குள் நின்றுவிட வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

இறுதியாக முத்துச்சாமியர் வீட்டில்தான் இருவரும் சந்தித்தனர். அவரது மனைவி எங்கோ சென்றிருந்ததால் அவனை வரவேற்றுப் பிளாஸ்க்கில் இருந்த வெந்நீரில் தேனீர் போட்டுக் கொடுத்து உரையாடிக்கொண்டிருந்த போதுதான் இந்திய மிராஜ் விமானங்கள் இலங்கையின் எல்லைக்குள் அத்துமீறிப் பிரவேசித்ததைப் பற்றிய பிரச்சினை எழுந்தது.

“அவசியமெண்டா உணவுப் பொதிகளைச் சமாதானமா பேசிக் கொண்டுவந்து குடுத்திருக்கலாம்...உது

எங்கடை நாட்டின்ரை இறைமையை மீறின அத்துமீறல் தான்” சிவநாதன் ஆத்திரத்துடன் கூறினான்.

“இறைமை என்ன இறைமை. உந்த முட்டாள்களுக்கு உப்பிடித்தான் பாடம் படிப்பிக்கவேணும்.”

சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தபடி அமைதியாக ஆனால் வெறுப்பால் முகத்தைச் சுருக்கியபடி கூறினார் முத்துச் சாமியர்.

“என்னையா ஒரு அநியாயத்தைச் சரியா எதிர்க்கத் துணிவில்லாமல் இன்னொரு அநியாயத்தை நியாயப் படுத்தறியளே.”

சிவநாதனின் இந்த வார்த்தைகளால் முத்துச்சாமியர் ஒருகணம் திகைத்தாலும் மறுகணம் தனது பிடிவாதப் போக்கைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்கிறார்.

“புத்தியுள்ளவனோடை பேசலாம், உப்பிடி முட்டாள் சனங்களோடை முட்டாள்தனமாய்த்தான் நடக்க வேணும்.”

சிவநாதனுக்கு அவருடைய வார்த்தைகள் மேலும் ஆத்திரத்தைக் கொடுக்கிறது.

“ஐயா காந்தியையும் கீதையையும் தூக்கிற நீங்களே ஆட்சியிலை இருக்கிறவை செய்யிற அநியாயத்துக்காண்டி ஒரு இனத்தையே முட்டாளினமா நினைச்சா சாதாரண சனங்கள் எப்படி நினைக்கும்?”

அவனது பேச்சில் இருந்த நியாயம் அவரது மனச் சாட்சியை உறுத்தியபோதும் அதைப் பொருட்படுத்தாமலே முத்துச்சாமியர் சொல்கிறார்.

“நீர் என்ன சொன்னாலும் இந்த விசயத்திலை இந்தியா செய்தது சரியெண்டுதான் நினைக்கிறன்.”

“ஓமையா கருத்துச் சுதந்திரம் எல்லாருக்கும் இருக்கு...ஆனால் உங்களைப் போல படிச்சவையே உப்பிடிக்கருத்துக்களை இன்னும் வைச்சிருந்தா இந்த நாட்டின்ரை எதிர்காலத்தை நினைக்கவே பயமாயிருக்கு.”

“சரி சரி உதுகளை விட்டிட்டு நீர் பிழைக்கிற வழியைப் பாரும்...இப்ப எப்படி வேலையள் வருமானங்கள்.” வழமையாக விவாதங்கள் குடுபிடிக்கும்போது முத்துச் சாமியர் அவனுக்குக் கூறும் அறிவுரையையே அன்றும் கூறினார்.

“என்னத்தை உழைச்சு என்ன...இப்படியே போனால் ஒருத்தரும் பிழைக்கேலாதய்யா... சரி வாறன்...”

அண்டைக்குடி போனவன்தான். அதன் பின்பு ஒருவரை யொருவர் சந்திக்கவேயில்லை. இன்று அவனது குரலைக் கட்டதும் அவனைக் கண்டு பேசவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் கொடித்தம்பத்தடியை அடைந்து அவனைத் தேடுகிறார்.

“பாணும் தேத்தண்ணியும்...”

கொடித்தம்பத்தடியில் கேட்ட குரல் மேற்கு வீதி, வடக்கு வீதிப் பக்கமாகக் கேட்கிறது. பின் தொடர்ந்து செல்ல முயன்றவர் எப்படியும் சுற்றிக்கொண்டு கொடித்தம்பத்தடிக்கு வருவான் என்ற நம்பிக்கையோடு மீண்டும் திரும்பிவந்து அவனுக்காகக் காத்து நிற்கிறார். பாணும் தேனீரும் வாங்குவதற்காக மக்கள் அங்கு கூடி நெரிபடுகின்றனர்.

“ஓழுங்கா ஒவ்வொருத்தரா வாங்குங்கோ”

“பேக்கரியிலை பாண் போடுப்படுது. முடிஞ்சுபோ மெண்டு அவசரப்படாமை ஆறுதலாக வாங்குங்கோ.”

இரண்டாவது குரல் சிவநாதனுடையதுதான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட முத்துச்சாமியர் குரல் வந்த திசையில் சென்று அவனைக் கண்டு விடுகிறார். பாண்வழங்கும் வேலையில் கவனமான இருந்த அவனைக் குழப்பக்கூடாது என்று சிறிது நேரம் பொறுமையாகக் காத்து நின்ற அவர் பொறுமை இழந்தவராய் அவனது தோளில் தட்டியபடி “சிவநாதன்” என்கிறார். தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்த அவன் வியப்புடன், “ஐயா நீங்களே...நான் உங்களைப் பார்த்து வீட்டை போனனான். அங்காலை கிண்டுக் கொலிஜ் பக்கம் போயிருப்பியள் எண்டு நினைச்சன்...இந்தாங்கோ பாண்...தேத்தண்ணிக்கு ஏதாலும் இயத்துக் கிடந்தா கொண்டாங்கோ.”

“நான் உம்மோடை கதைக்க வேணுமேண்டுதான் வந்தனான். நீர் பிஸியா இருக்கிறீர் உம்மைக் குழப்பக் கூடாது...என்னத்தைக் கதைக்கிறது. எல்லாம் படுமோசமாய் போச்சு...நீர் பாணைக் குடும். நான் பேந்து சந்திக்கிறன்.”

பாணைக் கையில் பெற்றுக்கொண்டு சிவநாதனைக் கண்டு தன் மன உழைச்சல்களை ஓரிரு வார்த்தைகளிலாவது சொல்லிய மனத்திருப்தியுடன் திரும்புகிறார் முத்துச்சாமியர். கடைசியாக அவனைச் சந்தித்தபோது அவனுடன் வாக்குவாதப்பட்ட பிரச்சினைகளைப் பற்றி நேற்று இரவு வரை அவர் மறந்திருந்தார்.

சிவநாதனின் அன்றைய விவாதங்கள் வெளிப்படையாக அவர் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும்—அவரது மனதை நன்றாகப் பாதித்திருந்தது. இதுவரை பின்தங்கிய கிராமங்களில் பின்தங்கியமக்களிடம் அவர்கள் ஏற்படுத்தி வந்த மாற்றத்தைப் பற்றியே அறிந்திருந்த அவருக்கு—தேசத்தைப்பற்றி அவன் பேசிய வார்த்தைகள் திகைப்பைத் தந்தன. ஒரு சாதாரண தொழிலாளியான அவன் எவளவு உறுதியாகவும்

தெளிவாகவும் விஷயங்களை பார்க்கிறான் என்று அவர் வியப்படைந்தார். நேற்று இரவு நடந்த அந்தச் சம்பவம் அவரது நம்பிக்கை களைச் சிதறடித்தது. தன்னைவிட வயதில் சிறியவனானாலும் சமூக உணர்வுமிக்க சிவநாதனின் வாதங்களில் நியாயமிருப்பதாக அவர் உணர்ந்தார்.

அந்தப் பெரிய கிராமத்தின் ஒருபகுதிதான் பிரம்படி. தென்னை, பனை, பலா, இலுப்பை, வேம்பு என்று எல்லா மரங்களும் ஆங்காங்கு அடர்ந்து உயர்ந்து சோலைகளாக வளர்ந்திருக்கும் அந்தப் பகுதி இயற்கை அரண்களைப் போல அழகாகக் காட்சி தரும். அதன் ஒரு எல்லையில் தான் முத்துச்சாமியரின் வீடு அமைந்திருந்தது. அன்று மாலை அவர் கேள்விப்பட்ட சில சம்பவங்களுடன் அந்தப் பகுதியில் போராளிகளின் நடமாட்டத்தையும் அவதானித்த போது ஏதோ அனர்த்தங்கள் நடக்கப் போவதாக நினைத்துக் கொண்டே உறங்கப்போனார். நள்ளிரவு நேரம் திடீரென வந்த இரண்டு ஹெலிகப்ளர்கள் அண்மையிலுள்ள யாழ்-பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீட வளாகத்தைச் சுற்றி சரமாரியாகச் சுடத் தொடங்கின. திடுக்குற்று எழுந்த முத்துச்சாமியரும் மனைவியும் வீட்டுக்கு வெளியே ஓடி பாதுகாப்பான இடத்தில் நிற்குகொண்டே நிலைமைகளை அவதானித்தனர். ஹெலியிலிருந்து நெருப்புக் கோடுகளாக நிலத்தை நோக்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்தன. எவர் தலையில் வீழ்கிறதோ என்று அவர் அங்கலாய்த்த மறுகணம் பேரிரைச்சலுடன் கீழே இருந்த மரம் செடிகளை தனது காற்றின் அழுக்கத்தால் ஆட்டி அசைத்தபடி சென்ற இரண்டு ஹெலிகப்ளர்கள் வளாக மைதானத்தில் பதிந்து இராணுவத்தினரை அங்கு இறக்கியது. துப்பாக்கிச் சூடுகள் பல திசைகளிலுமிருந்து மைதானத்தில் இறக்கப்பட்ட இராணுவத்தினரை நோக்கிப் பறந்தன. பதிலுக்கு அங்கிருந்தும் சரமாரியாக சூடுகள் வந்தன. இவை போதாதென்று பல மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள இராணுவ

முகாம்களிலிருந்து அந்தப் பகுதியை நோக்கி ஷெல்கள் வந்து வீழ்ந்தன. இவற்றை அவதானித்துக் கொண்டு தங்களது உயிரை பாதுகாப்பது எப்படி என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த போதுதான் அயல் வீட்டுக்காரர்கள் அவரது வீட்டின் பின்புறமாக ஏறிக்குதித்து ஓடிவந்தனர்.

“அண்ணை பிரம்படிக் கை ஆமி வந்திட்டிடுது. அங்காலை வீட்டுக்காறரையெல்லாம் பணயமாய் பிடிச்சு வைச்சிருக்கிறாங்கள்.” “இஞ்சை இருக்கக் கூடாது வாங்கோ கோயிலடிக்குப் போவம்.”

படுக்கை விரிப்பையும் சுடுதண்ணீர்ப் போத்தலையும் கூடைக்குள் வைத்துக்கொண்டு அதிகாலை இருளோடு அவர்கள் கோவிலடிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். காலையில் அங்கு கூட்டம் குறைவாகவே இருந்தது. மதிய வேளைக்குச் சற்று முன்னர்தான் பல்கலைக்கழக வளாக மைதானத்தில் இறக்கப்பட்ட இராணுவத்தினரை மேல்மாடியில் ஏறிநின்று இடைவிடாது தாக்கிய போராளிகள் அவர்களில் இருபத் தொன்பது பேரைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டனர். பிரம்படிக்குள் சென்ற இராணுவத்தினர் மட்டும் தமது நோக்கம் நிறைவேறாத போதும் வீடுகளுக்குள் புகுந்து மக்களைப் பணயமாக வைத்துக்கொண்டு சுட்டுக்கொண்டு இருந்தனர். போராளிகளும் அவர்களைச் சுற்றி வளைத்து இருந்தனர். புதினம் பார்க்கச் சென்ற சிலர் இது போன்ற செய்திகளைக் கோயிலடியில் இருந்தவர்களுக்கு வந்து சொல்கின்றனர்.

இரவாகியும் பிரம்படிப் பக்கத்தில் துப்பாக்கிச் சூடுகளும் ஷெல்லடிகளும் கேட்டபடியே இருக்கின்றன. முத்துச்சாமி யர் வாங்கிக்கொண்டு வந்த பாணை மனைவியுடன் பங்கிட்டுச் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் சிவநாதனைச் சந்திப் பதற்காக வெளிமண்டபப் பக்கம் சென்றார். அங்குக் கூடி நின்றவர்கள் பரபரப்படைந்தவர்களாய் தேர்முட்டியடிப் பக்கம் பார்த்துப் பார்த்து தங்களுக்குள் கூடி குசுகுசுத்தபடி

நிற்கின்றனர். முத்துச்சாமியரும் தனது பார்வையைத் தேர் முட்டியடிப்பக்கம் செலுத்துகின்றார். உரப்பைகளால் சுற்றப்பட்டிருந்த ஆயுதங்களை எடுத்து 'மகசீன்களை மாட்டிக்கொண்டு போராளிகள் அங்கு தாக்குதலுக்குத் தயாராக நிற்கின்றனர். பிரம்படியில் சுற்றிவளைக்கப்பட்டிருந்த இராணுவத்தினரை மீட்க 'செயின் புளொக்' கோடு இராணுவத்தினர் வருவதாகவும், அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக இவர்கள் தயாராக நிற்பதாகவும் அங்கு நின்றவர்கள் தமக்குள் பேசிக் கொண்டனர்.

மற்றவர்களைப் போலவே, அந்த இடத்தில் தாக்குதல் நடைபெற்றால் கோவிலில் உள்ள பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோரும் பாதிக்கப்படுவர் என்பதை முத்துச்சாமியரும் உணர்கிறார். யார் அவர்களுடன் சென்று கதைப்பதென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தபோதுதான் சிலநாதனும் சில பெரியவர்களும் போய் அவர்களுடன் கதைக்கின்றனர். அங்குள்ள நிலைமைகளை உணர்ந்தவர்களாக மீண்டும் ஆயுதங்களை உரப்பைகளில் வைத்து மறைத்துக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு அவர்கள் நகர்கின்றனர். அந்த ஜனக்கூட்டம் ஒரு தாக்குதலில் இருந்து தப்பிய உணர்வுடன் மூச்சு விடுகிறது.

தொலைவில் அடிவானத்தில் இடையிடையே தெரிந்த மின்னல் கீற்றுகளும் தூரத்தே கேட்ட இடிமுழக்கங்களும் நெருங்கிநெருங்கி வந்து பலத்த காற்றோடு மழையாகப் பெய்து கொட்டுகிறது. உயரமான வெளிமண்டபத்தாழ்வாரம் ஊடாக அடித்த தூவானம் அங்கிருந்தவர்களை நனைத்துவிட்டது. இதுவரை அந்த மண்டபமே தஞ்சமென்று இருந்தவர்களில் ஒருபகுதியினர் படுக்கை விரிப்புகளையும் சுருட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குள் நுளைகின்றனர். ஒரு சிலர் மட்டும் தயக்கத்துடன் வெளியே நிற்கின்றனர்.

“இப்ப அது இது பாக்கேலாது, எல்லாரும் உள்ளே போங்க... படுக்க இடமில்லாட்டி குந்திக் கொண்டாதல் இருங்கோ”

“ஓ... கூட்டிக் கழுவி பிராயச்சித்தம் செய்துதானே இனிப் பூசை தொடங்கிறது”...

அங்கு நின்ற பெரியவர் சொல்ல ஐயரும் அதனை ஆமோதிக்கின்றார். அனைவரும் உள்ளே செல்கின்றனர். கதவு பூட்டப்படுகிறது. நள்ளிரவாகியும் குழந்தைகளைத் தவிர பெரியவர்கள் எல்லோரும் குந்தி இருந்து கொண்டு விழித்தபடி இருக்கின்றனர்.

தூரத்தே கேட்டுக் கொண்டிருந்த பீரங்கி, துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் நேரம் செல்லச் செல்ல அருகருகே கேட்டு அந்த இரவில் அவர்களுக்கு அச்சத்தை ஊட்டுகிறது. திடீரென சத்தங்கள் காதைத் துளைக்கின்றன. ‘செயின் புளொக்’ தான் ஆலயத்தின் முன்னால் உள்ள ரெயில் பாதையால் வருகிறது. அங்குள்ளவர்கள் யாவரும் இதனை அனுமானித்துக் கொண்டதால் அச்சத்தால் விழிகள் பிதுங்க கடவுளைப் பிரார்த்திக்கின்றனர். ஆலய வெளிமண்டபத்தை நோக்கி படபடவென்று பல சூடுகளைத் தீர்த்துவிட்டு, பதிலுக்கு சூடுகள் வராததால் பிரம்படியை நோக்கி அது செல்கின்றது. நீண்ட நேரமாக அங்கு சூட்டுச் சத்தங்களும் பீரங்கி வேட்டுக்களும் கேட்கின்றன. கோவிலடிக்கு வராத உறவினர்களை எண்ணி அங்குள்ளவர்கள் வேதனை அடைகிறார்கள். அதிகாலையானதும் இராணுவத்தினரை மீட்டுக்கொண்டு அதே ரெயில் பாதையால் ‘செயின் புளொக்’ மீண்டும் வருகிறது.

காலைச் சூரியனின் வெளிச்சம்கூட கோயில் மண்டபங்களுக்கு ஊடாக உள்ளே தெரிகின்றது. வெடி ஓசைகளுக்கு அஞ்சி சேவல்கள் கூவாத, குருவிகளும் பறவைகளும் குரல் எழுப்பாத அந்தக் காலைநேரம் அவர்களுக்கு ஒருவித அச்சத்தை ஊட்டுகிறது. கோயில் மூலஸ்தானம் முதல் விக்கிரக அறைகள் யாவும் திறக்கப்பட்டு குழந்தைகளையும்

பெண்களையும் அங்கே நின்றவர்கள் பாதுகாப்பாக உள்ளே விட்டுக் கதவை சாத்துகின்றனர்.

முத்துச்சாமியரையும் மனைவியையும் சிவநாதன் பாதுகாப்பான ஓர் இடத்தில் கொண்டு போய் படுக்க வைக்கிறான். எல்லோரும் காதுகளைப் பொத்தியபடி படுத்துக்கிடக்கின்றனர். இம்முறை கோவிலின் பின்புறம் இருந்தும் 'செயின் புளொக்' கை நோக்கி சூடுகள் செல்ல அந்த இடத்தில் சிறிது நேரம் தொடர்ந்து துப்பாக்கிச் சூடுகளும் பீரங்கி முழக்கங்களும் காதைத்துளைக்கின்றன. "செயின் புளொக்" சுட்டுக்கொண்டே மீண்டும் நகர்கிறது. மரணத்தின் விளிம்பில் இருந்து தப்பிய உணர்வோடு எல்லோரும் மற்றவர்களது நலன்களை விசாரிக்கின்றனர். ஒரு சிலருக்கே சூட்டுக் காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அவர்களை இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட சைக்கிள்களில் ஏற்றியபடி அருகிலுள்ள மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு செல்கின்றனர்.

விடிந்துவிட்டதால் சனநடமாட்டத்தை அவதானித்து பெண்களையும் குழந்தைகளையும் கோவிலில் விட்டுவிட்டு ஆண்கள் மட்டும் தமது வீடுகளைப் பார்க்கச் செல்கின்றனர். முத்துச்சாமியரும் சிவநாதனின் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டார். சிவநாதனின் தாய் தந்தையர் கோவிலிலேயே இருந்தனர். சைக்கிளில் போகும்போதே தனது வீட்டுப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான். ஷெல் விழுந்ததற்கான அடையாளம் எதுவும் அங்கே தெரியவில்லை. பிரம்படியில் என்ன நடந்தது என்பதை அறியும் ஆவலில் சைக்கிளை வேகமாகச் செலுத்துகிறான்.

"நான் இப்படி வருமெண்டு கொஞ்சமும் நினைக்கேல்லை,

எத்தினையோ மகான்கள் பிறந்தநாடு" ...

"எத்தினை மகான்கள் பிறந்தாலும் ஆட்சியிலை இருக்கிற வர்க்கம்தானே எல்லாத்தையும் தீர்மானிக்கிறது."

வழமையாக சிவநாதனின் வர்க்க வாதங்களுக்கு மறுமொழி சொல்லி, எல்லாம் ஆண்டவன் வகுத்தவழி என்று வலியுறுத்தி நிற்கும் முத்துச்சாமியர் குழலின் தாக்கத்தால் வாயடைத்தபடி சைக்கிளில் அமர்ந்திருக்கிறார்.

கண்ணி வெடிகளைத் தவிர்ப்பதற்காக ரெயில்பாதைக்கு ஊடாகவே செயின் புளொக் சென்று வந்திருக்கின்றது. ரெயில்பாதையை விட்டு அது திரும்பும்போது தண்டவாள இரும்பை தாறுமாறாக வளைத்திருக்கும் காட்சியை அங்கே கூடிநின்றவர்கள் அச்சத்துடன் பார்க்கின்றனர்.

“ உதென்ன... அங்கை போய்ப் பாருங்கோ அறுவார் செய்திருக்கிற வேலையை”

பிரம்படியில் இருந்துவந்த வயோதிபர் ஒருவர் ஆத்திரத்துடன் கூறிக்கொண்டு செல்கிறார். ஆவலுடன் செயின் புளொக்கின் சுவட்டைப் பின்பற்றி பிரம்படியை நோக்கிச் சைக்கிளைச் செலுத்துகிறான் சிவநாதன். போகும் வழியெங்கும் மதில்கள் உடைந்தும், வீடுகள் இடிந்தும் மரங்கள் முறிந்தும் அங்குமிங்குமாகக் கிடக்கின்றன. உயர்ந்த மரங்களும் சோலைகளும் நிறைந்து அழகாகக் காட்சிதரும் அந்தப் பகுதி சோபை இழந்து காட்சி தருகின்றது.

அவலக் குரல்கள் அங்குமிங்குமாக ஒழுங்கைகளிலும் வீடுகளிலும் கேட்கின்றன. இரவு பெய்த மழையில் ஈரமான அந்த மண்ணில் புதைந்த “செயின் புளொக்” கின் ஒன்றை அடிப்பள்ளத்தின் கீழ் மிதிபட்டு, இழுபட்டு புதைந்து கிடக்கும் பிரேதங்கள்...கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்து பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விகற்க வந்த இரண்டு மாணவர்களின் உடல்களும் அங்கு நெரிந்து கிடக்கின்றன. சிவநாதனுக்கே அங்கு கண்ட காட்சிகளால் உடலெங்கும்

மயிர்க்கூச்செறிகிறது. முத்துச்சாமியர் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு 'சிவனே' என்று வாய் மட்டும் முணுமுணுக்க முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறார். அப்பால் ஒரு சுருட்டுத் தொழிலாளியின் மகன் அவனது குடிசையோடு வைத்து சுட்டு எரிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அப்பொழுதுதான் அங்கு வந்த அவனது தாயார் தனக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்த ஒரே ஒரு மகனை இழந்த துயரத்தில் ஒப்பாரி வைத்து கத்துவது அங்குள்ளவர்களின் இதயத்தைப் பிழிகின்றது. ஒரு வயோதிபரின் உடல் முள்வேலியில் தலைகீழாகத் தொங்குகின்றது. உயிரைப் பாதுகாக்க முட்கம்பியைக் கடந்து ஓடும்போது அவர் சுடப்பட்டிருக்க வேண்டும், உறவினர்கள் எவரும் வராததால் அப்படியே தொங்கும் அந்தப் பரிதாபமான காட்சியைக் காணச் சகிக்காத சிவநாதன் அங்கு நின்ற இளைஞர்களின் உதவியுடன் கம்பியில் தொங்கிய முதியவரின் உடலை விடுவித்துக் கீழே கிடத்து கின்றான். பணயக் கைதிகளாக வைத்திருந்த பொது மக்களின் பிரேதங்கள் அந்தப் பகுதியில் ஒவ்வொரு வீட்டினுள்ளும் அங்குமிங்கும் அலங்கோலமாகச் சிதறிக் கிடக்கின்றன. கற்பழிக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட பெண்களின் அவலக் கதைகளை கூடிநின்றவர்கள் கூறுகின்றனர். கண்களில் நீர் திரளக் காதுகளைப் பொத்திக் கொள்கிறார் முத்துச்சாமியர்.

“சிவநாதன்! எனக்கு ஒரு மாதிரிக் கிடக்கு, வாரும் வீட்டை போவம்.”

மற்ற உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல், மாமிச உணவை உட்கொள்ளாமல், இத்தகைய கொலை பாதகச் செயல்களையே அடியோடு வெறுத்து வாழும் வேதாந்தியான அவருக்கு அந்த வயதான காலத்தில் ஏதாவது தாக்கம் ஏற்படக்கூடும் என்ற உணர்வுடன் சிவநாதன் அவரை அவரது வீட்டை நோக்கி கூட்டிச் செல்கின்றான்.

அந்தப் பகுதியில் அநேகமாக எந்த வீடும் 'ஷெல்' அடிக்குத் தப்பவில்லை. அவரது வீட்டுத் தெருப்புறமதிலும் 'செயின் புளொக்' கால் இடிக்கப்பட்டு உட்புறமாக விழுத்தப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அவரது வீடும் 'ஷெல்' அடியால் கூரை பிரிந்து சுவர்கள் இடிந்து பாதிக்கு மேல் தகர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. தண்ணீர்க் குழாயடியில் அவர் நடட தேன்கதலி வாழை, குலைபோட்டு முற்றிப் பார்ப்பதற்கு அழகாயிருந்தது. அடுத்த வாரம் பழுத்துவிடும்... அர்ச்சனைக்குக் கொண்டு போகலாம் என்று அவர் நினைத்திருந்த அந்த வாழைக்குலை ஷெல்லின் சிதைவுகள் பட்டுச் சிதறி... வாழை இலைகள் கூட தும்பு தும்பாகக் கிழிந்து போய்க்கிடக்கிறது...

“ஊரோடை ஒத்ததுதான் எங்களுக்கும், கனகரும் பிள்ளைகளும் கூட்டிக்கொண்டு போகாட்டி நாங்களும் இதுக்கை நெரிஞ்சிருப்பம்.”

சற்றுநேரம் விறைத்து நின்றவர் அங்கு நடந்த அழிவுகளையும், இழப்புகளையும் பார்த்துக்கொண்டு வந்த உணர்வுடன் அமைதியாகக் கூறுகிறார்.

“ஹோல்” சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த விவேகானந்தர், பரமஹம்சரின் படங்கள் சுவரோடு இடிந்து வீழ்ந்து, வீட்டின் கூரை பெயர்ந்து இருந்ததால் இரவு பெய்த மழையில் நனைந்து இற்றுப்போய் கிழிந்து கிடக்கின்றது. காந்தியின் படம் மட்டும் பாதி இடிந்த சுவரின் ஒரு பகுதியில் இன்னும் விழாமல் நனையாமல் அப்படியே உயிர்ப்புடன் ஒரு கம்பியில் அறுந்து தொங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. இடிபாடுகளுக்குள் சென்று அந்தப் படத்தை அவர் கையில் எடுக்கிறார்.

“காந்தியின்ரை படம் மட்டும் உடையேல்லை.” படத்தைப் பார்த்தபடி எந்தவித உணர்வுமில்லாமல் ஒரு செய்தியாளனைப் போல அமைதியாகச் சொல்கிறார்” முத்துச்சாமியர்.

“ஓம்...ஆனால்...காந்தியின்ரை கைத்தடி நழுவிவிழுந்து எங்களைக் காயப்படுத்திப் போட்டுது.”

உடைந்த கண்ணாடித் துண்டொன்றை கையில் வைத்து அதன் கூரான முனையை நிதானமாக விரல்களால் தடவிய படி அந்தஇடிந்த வீட்டையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு கூறுகிறான் சிவநாதன்.

அவனது வார்த்தைகள் ஆயிரம் பிரம்படிகளாக அவரது இதயத்தில் பட அதிர்ச்சியுடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றார் அவர்.

ஜனவரி, 1988

நல்லநாள்

அந்த அறைக்குள் ஜன்னலோரமாக வைக்கப்பட்டிருந்த புதிய 'ட்ரெஸ்ஸிங் ரேபினு'க்கு முன்னால் அவள் அமர்ந்து இரண்டு மணி தியாலங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. அவளைச் சூழ நின்று அவளை அலங்கரித்தவர்களெல்லாம் விலகிச் செல்ல அவளது பள்ளித்தோழி பாமா மட்டும் அருகே இருந்த கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாள். வேதாவோடு படித்த நாட்களிலிருந்து அவளது சுகதுக்கங்களிலெல்லாம் தவறாது கலந்துகொள்பவள் அவள். அவளது திருமணத்துக்கும் ஏழில் செவ்வாயும், சீதனப் பிரச்சினைகளும் தடையாக இருந்தன. எவ்வளவு அழகாக இருந்தவள் எலும்புந் தோலுமாய் இளைத்துப் போயிருந்தாள். அவள் தன்மனதில் பட்டடையெல்லாம் வேதாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். வேதா அவைகளைக் காதில் கேட்டதும் கேளாதது மாக அடிக்கடி 'ம்' போட்டவளாக தனது போக்கில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆளளவு உயர்ந்திருக்கும் அந்தக் கண்ணாடிக் கூடாகத் தெரியும் திருமணப் பந்தல் அலங்காரங்கள் மட்டுமல்ல

அந்த ஜன்னலுக் கூடாகத் தெரியும் வீட்டுக் கோடிப் புறத்தில் நிற்கும் தென்னை, வாழை, மாமரங்கள் கூட இன்று புதுப்பொலிவு பெற்று அவளுக்கு அழகாகத் தெரிந்தன. காரில் வந்து சென்ற, அந்தப் பகுதியிலேயே தலையலங்காரத்துக்குப் பெயர்பெற்ற ஒரு பெண்மணியின் நீண்ட நேரப் பிரயத்தனத்துக்குப் பின் வேதா திருமண ஆடை அலங்காரங்களுடன் என்றைக்குமே இல்லாத அழகுத் தோற்றத்தைப் பெற்றிருந்தாள். வெளிநாட்டுப் 'சென்'ரின் நறுமணம் அந்த அறையையும் மீறி வெளிச்சென்றது.

உதடுகளுக்குச் சாயம், கண்களுக்கு மை, உச்சியிலிருந்து நெற்றியில் தொங்கும் நெற்றிப்பட்டம், தலையின் இரு பக்கங்களிலும் செருகியிருக்கும் சந்திர, சூரியப்பிறைகளும் மூக்கில் துளைபோடாவிட்டாலும் ஏதோ ஒருவகையில் மாட்டப்பட்டு மூக்கில் மின்னும் விலாக்கு, இடையை இறுக்கும் ஒட்டியாணம், கழுத்திலே அட்டியல், சங்கிலி, கைகளில் காப்புகள், மோதிரங்கள் எல்லாம் அவளது மேனியெங்கும் மின்னின. முதுகுப் புறமாக பின்னங்கால் வரை நீண்டு தொடும் தலைமுடி, அதை மறைத்து தலையில் உருண்டு நிலம்நோக்கி நீண்டு செல்லும் பல்வண்ண மலர்களாலான சடைநாகம், அதை மார்புக்கு மேலாக எடுத்து மடியில் விட்டபடி ஒரு சிலையைப்போல் ஸ்ரூலில் அமர்ந்திருந்தாள் வேதா.

வாழ்நாளில் அவளது அழகை அவளே ரசிப்பதற்கு கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட விரும்பாதவள்போல பத்மாவின் கதைகளுக்கு 'ம்' போட்டபடி இடையிடையே கண்ணாடியில் தன்னை உற்றுப் பார்த்தாள். இப்படி ஒரு வாழ்வை தனக்கும் தனக்கு பின்னால் இருக்கும் இரு சகோதரிகளுக்கும் தருவதற்காக திருமண வயதை எட்டியும் தங்களுக்காக வெளிநாட்டில் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் தமையனாரை நினைத்ததும் அவளது கண்களில் நீர்

பணித்தது. அந்த நல்லநாளின் காட்சிகளை அவன் அருகிலிருந்து காணாத குறையை ஓரளவிற்காவது தீர்க்கும் நோக்குடனேயே வீடியோ எடுப்பதற்கும் அவன் ஒப்புக் கொண்டான். இன்று காலையில் வீடியோப் படப் பிடிப்பாளர் அவள் வீட்டு முற்றத்தில் நட்டுவளர்த்த நோஜா, மல்லிகை, பலவண்ண எக்ஸ்சோராக்கள் எல்லா வற்றையும் படம் பிடித்ததையும், தன் திருமணக் காட்சிகளோடு மூன்று வருடங்களாகக் காணாத தாய், தந்தையர், தங்கையர், உறவினர்களை எப்படி அண்ணா ஆவலுடன் பார்ப்பார் என்று அவள் எண்ணியபோது அவளது கண்களில் நீர்வழிந்தது. கைக்குட்டையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“வேதா...ஏன் அழுகிறீர் தூரத்துக் கலியாணம் ரைம்முக்கு நடவாது...அவைக்கும் என்ன இட்ட இடைஞ்சலோ”

அவள் கண்கலங்கியதை தவறாகக் கணிப்பிட்டு பத்மா கூறியிருந்தாலும் அதன் பின்புதான் வேதாவின் நினைவுகள் நேரமாவதற்கான காரணத்தைத் தேடி விரிந்தன. முதல் முறையாக கையிலிருந்த புதிய மணிகூட்டைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். பதினொரு மணியைத் தாண்டியிருந்தது பதினொன்றிருபதுக்கு நாள். சாத்திர விதிமுறைகளில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்ட தந்தையார் எல்லாப் பஞ்சாங்கங்களையும் பார்த்துக் குறித்து திருமண அழைப்பிதழ்க் காட்டிலும் அடித்திருந்தார். பத்மா மட்டும் அறைக்குள் இருந்ததால் கூச்சப்படாமல் எழுந்து கதவு வெளிகளுக்கூடாக பந்தலைப் பார்த்தாள். பலவண்ண ஆடைகள், பலவிதமான தலையலங்காரங்கள், கொண்டைப்பூக்களுடன், நெற்றியில் குங்குமம், சந்தனப் பொட்டுக்களுடன் உற்றார் உறவினர், அயலவர் எல்லோரும் பந்தலில் நிறைந்து விட்டனர். திருமணப் பதிவாளர், சட்டத்தரணி எல்லோரும் புத்தகங்கள் பைல்களுடன் வந்து அமர்ந்திருந்தனர்.

நாதஸ்வர இசையும், மேளவாத்தியங்களும் 'பொக்ஸ்' சக் கூடாகப் பந்தலை ஆக்கிரமித்தன. திருமணச் சடங்கின் தேவைக்காக மாமரத்தடியில் கட்டப்பட்டிருந்த பசுக்கன்றின் 'ம்மா' என்ற சத்தம் மட்டும் அதையும் மீறி இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஐயர் ஹோமம் வளர்ப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து விட்டு சம்மாணம் கட்டியபடி மணவறைக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்தார். அடுப்படியில் இருந்த பெரிய அம்மியை சாக்கில் வைத்து இருவர் தூக்கி வந்து ஐயர் காட்டிய இடத்தில் வைக்கின்றனர். கிணற்றடியில் சிலர் வாழை இலைக் கட்டுக்களை அவிழ்த்து கழுவி அடுக்குகின்றனர்.

வேதாவின் பார்வை கேற்றடிப் பக்கம் செல்கிறது. அங்கும் பலர் கூடி தெருவையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர். கையிலிருந்த மணிக்கூட்டில் நேரத்தை மீண்டும் பார்க்கிறாள்.

“பிள்ளை... பாலன்ரை மோட்டச்சயிக்கிளிலை கொப்பர் பாத்துப்போறார்...நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை... போயிரு பிள்ளை”

மாமியாரின் வார்த்தைகளோடு மீண்டும் ஸ்ரூலில் அமர்ந்தாள் வேதா.

“செக்கிங் காத்தான் இருக்கும்... எண்டாலும் நிஜிஸ் ரேசனை முடிச்சுக் கொண்டு கலியாணத்தை வச்சிருக்கலாம்”

“அவையள்தான் இடமும் தூரம்... ஏன் ரெண்டு செலவு எண்டு ஒண்டா வைச்சவை”

பத்மாவுக்கு பதில் சொல்லிவிட்டு வேதா மெளனமாகிறாள். காலையில் மாப்பிளைத் தோழனாக சென்ற

அவளது இளைய தம்பிக்கு வேட்டியைக் கட்டிவிடுவதா, சர்வாணியைப் போட்டு விடுவதா என்று குழப்பமடைந்து தந்தையாரின் சொற்படி வேட்டியையே கட்டிவிட்டனர். றிஜிஸ்ரேசன் முடிஞ்சிருந்தால் கதைத்துப்பேசி எல்லா வற்றையும் ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கலாம் என்று அவள் மனம் நொந்தாள்.

எந்த அதிகாலையிலும் இராணுவத்தினர் ஊரடங்கு உத்தரவைத் தரலாம் என்ற அச்சத்தோடுதான் எல்லோரும் வாழவேண்டி இருந்தது. ஆனாலும் எத்தனையோ தடைகளைத் தாண்டியே திருமணங்கள் நடைபெறுவதை உணர்ந்த வேதாவின் மனம் அந்த ஊகத்தால் மட்டும் ஆறுதலடையவில்லை.

பெண் பார்க்க வந்த நாளை அவள் மனம் அசை போடுகிறது.

அதற்கு முன்னும் பல தடவைகள் பலர்முன் அவள் போய் நாணத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறாள். வெளிநாட்டு மாப்பிளைகள் சிலர் நிறம் காணாது என்றனர். சிலருக்குச் சீ தனம், சிலருக்கு வேறு பிரச்சினைகள், அப்படி ஒன்றாகத்தான் இருக்குமோ என்ற உணர்வுடன் எதிரே போய் அமரும்போது ஒருமுறை பார்த்த பார்வைதான்; திரும்பி வரும் பொழுது ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபோதும் அவன் அவளது தந்தையாருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு தனியார் கொம்பனியில் எழுதுவினைஞனாக வேலை பார்த்தான். ரவுசர் சேட் அணிந்திருந்தாலும் ஆடம்பரமற்ற எளிமையான தோற்றம். அவளது தந்தையார் தருவதாகச் சொன்னவைகளுக்கு மேலாக எதுவுமே கேட்கவில்லை. “எவ்வளவு படிச்சிருக்கிறா” என்று மட்டும் கேட்டான். தந்தையார் சொல்வதற்கு தடுமாறியபோது ‘ஓ எல்’ என்று மாலா முந்திக் கொண்டாள்.

“ஓ... அது போதும்” என்று அவன் சொன்ன வார்த்தைகளோடு தனது திருமணம் முற்றாகி விட்டதாக வேதா மகிழ்ந்தாள்.

இருவருடைய தந்தையரும் நாட்குறித்து திருமண ஒழுங்குகளைச் செய்தனர். இப்படி நல்லவர்கள் தங்களை ஏமாற்றுவார்களா என்று அவளால் எண்ண முடியவில்லை.

“நேரம் தெரியாத பட்டிக்காடுகள்...பிள்ளையளெல்லாம் பகிடி பண்ணப் போகுதுங்கள்”

பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் அவளது தங்கை மாலா சக மாணவிகள் முன் தான் அவமானப்படுவதாக உணர்ந்து வேதாவிடம் முறையிட்டுச் செல்கிறாள்.

வேதா அதைக் காதிற் போட்டுக்கொள்ளாமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

அவளது திருமணம் முற்றாவதற்கு ஒரு கிழமைக்கு முன் ஒரு புறோக்கர் வந்தார். பூதக்கண்ணாடி, டயறி, குறிப்புப் புத்தகங்களுடன் ரவுசரும் அணிந்து இளமையாகவே தோற்றமளித்தார். அவளது பெயரின் ஆங்கில எழுத்துக்களைக் கேட்டுவிட்டு பாலர் வகுப்புச் சிறுவனைப்போல வாய்விட்டு ஏதோ எண்ணினார். “ஒரு எழுத்தை மாத்தி எழுதினால் உச்சந்தான்” என்று ஏதோ மகத்தான கண்டு பிடிப்பைக் கண்டுபிடித்தவர் போலக் கூறியதை மாலா ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளுக்கு எண் சாத்திரத்தில் நம்பிக்கையிருந்தது.

“பிறப்புப் பதிவுக் கந்தோரிலை இவர் இருந்தா கனபேற்றை பிரச்சினையள் தீர்ந்துபோம்” என மாலாவின் காதுக்குள் சொல்ல வாயெடுத்த வேதா அவளோடு வாக்குவாதப்பட வேண்டும் என்பதற்காக அதனைத் தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

அந்தப் புறோக்கர்தான் அவளது சாதகக் குறிப்புகள், வீட்டு முகவரி எல்லாவற்றையும் தனது குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதி விட்டு, பேனாவை எழுதுவதற்கு தயார் நிலையில் வைத்திருந்தபடி “நீங்கள்... வெள்ளாளர் தானே” என்று கேட்டார்.

மகளின் திருமணத்தை ஒப்பேற்ற வந்திருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையோடு புறோக்கரின் முன்னால் வந்தமர்ந்த அவளது தந்தையார் திகைத்து விட்டார். அதைப் புரிந்து கொண்டவர் போல “அப்ப மிக்ஸ்டர்” என்று கேட்டதும் தங்கை மாலா “ஓ...ஓ” என்று இழுத்தாள்.

“மிக்ஸ்ட் எண்டர்.....”

அப்பட்டமாகவே ஒரு சாதிப் பெயரைச் சொல்லி அவர் கேட்க எல்லோரும் எதுவும் பேசமுடியாமல் மௌனமாக இருந்த வெறுக்கதக்க அந்த நிலையை வேதா நினைத்துப்பார்த்தாள்.

மாலாவின் சிநேகிதி ஒருத்தி சென்ற மாதம் தற்கொலை செய்தது அவளது ஞாபகத்தில் வந்தது. பள்ளியில் அவளோடு படித்த மாணவனை மணம் முடிக்க சாதி தடையாக இருந்தபோதுதான் அவள் அந்த முடிவுக்கு வந்தாள்.

வேலி அடைக்க, தேங்காய் பிடுங்க வருபவர்களை சாதிப் பெயர் சொல்லி தாயார் குறிப்பிடும்போது வேதா அடிக்கடி கண்டிப்பாள்.

சமீபத்தில் பத்திரிகையில் பார்த்த திருமண விளம்பரம் அவளுக்கு வியப்பைத் தந்தது. லண்டனிலுள்ள இரு கலாநிதிகள் தமது சகோதரிக்கு உயர்குடிச் சைவ வேளாள குலத்தைச் சேர்ந்த மாப்பிளை தேவை என்று போட்டிருந்தார்கள்.

முசத்துக்கு முன்னால் நாகரிகமாக மறைக்கப்படும் சாதி உணர்வுகள் முதுகுக்குப் பின்னால் எவ்வளவு அநாகரீகமாக வெறிபிடித்து நிற்கின்றன என்பதை அவள் உணர்ந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளை அண்ணை எல்லாராலும் மதிக்கப்படும் ஒருவர். ஊர்ப்பொது விசயங்களில் முன்னிற்பவர். அவர் கொண்டுவந்த சம்மந்தம் என்பதும், அவரே மாப்பிளை அழைப்பதற்குச் சென்றிருக்கிறார் என்று நினைத்தபோது அது அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

மோட்டார்ச் சயிக்கிளின் இரைச்சல் கேட்டதும் வேதாகதவடியில் நின்று கேற்பக்கம் பார்க்கிறாள். அவர்களைப் பார்த்து வரச் சென்ற அவளது தந்தையாரும் பாலனும் வந்திறங்குகின்றனர். அங்கு நின்றவர்கள் அவர்களைச் சூழ்கின்றனர்.

“அக்கா... செக்கிங் தானாம் கலியாண வீட்டுக்குப் பந்தல் சோடிச்சுப் போட்டு அவற்றை சினேதர்மார்... எல்லாம் இளம் பெடியளாம் பந்தலுக்கை படுத்திருக்க காலமை வந்து இவரோடை சேர்த்து எல்லாரையும் கூட்டிக் கொண்டு போட்டாங்களாம்... இனி தலையாட்டிக்கு முன்னாலை விடுறாங்களோ விசாரிச்சுத்தான் விடுவாங்களோ தெரியாதாம்”

மாலா செய்தியைக் கேட்டு வந்து சொல்கிறாள்.

அந்தச் செய்தியுடன் திருமண வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் மனவருத்தத்துடன் விடை பெறுகிறார்கள்.

“மாப்பிளை வந்தாப்பிறகு கூப்பிடுங்கோ... இண்டைக்கு ராவுவரை நாளிருக்கு... ஒரு பொதுநாளாப்பாத்து தாலியைக் கட்டிடுவம்”

ஐயர் வைத்த கும்பத்தை எடுக்க மனமில்லாதவராக சமாளித்தபடி பூநூலைச் சரிசெய்து கொண்டு சயிக்கிளில் ஏறுகிறார்.

மங்களமாக மகிழ்ச்சி நிறைந்து காணப்பட்ட அந்த திருமண வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டும் மிஞ்சி நிற்கின்றனர். கழுவி அடுக்கிவைத்த வாழை இலைகள் அப்படியே குழம்பாமல் கிடக்கின்றன.

வேதாவுக்கு இதுவரை அலங்காரப் பொருட்களாகத் தெரிந்த அணிகலன்கள் அவசியமற்ற சமைகளாகத் தெரிந்தன. ஒட்டியாணம், விலாக்கு இவைகளைக் கழற்றி வைத்து விட்டு நெற்றிப் பட்டத்தை கழற்ற முயன்றாள்.

“வேதா இதென்னடி... நம்பிக்கையோடை இரடி... செக்கிங் முடிஞ்சாதல் மாப்பிளை வருவார்தானே”

வேதாவின் தாயாருக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வந்த பத்மா அவளது கையைப் பிடித்தபடி கூறினாள்.

“என்னுடைய கல்யாணம்... இப்பிட்யா நடக்க வேணும்”

பத்மாவின் தோளைப்பிடித்தபடி வேதா விக்கலெடுத்து அழுகிறாள்.

“உனக்கு மட்டுமே வேதா... ஊர் முழுக்க பிரச்சினை தானே”

வேதாவை தேற்றிக் கட்டிலில் அமர்த்துகிறாள் பத்மா.

வேதாவின் மனதில் பல மாதங்களுக்கு முன் அவள் கண்டு மறந்த காட்சிகள் பல நினைவுக்கு வருகின்றன. அவளது வீடும் குண்டடிபட்டு அம்மைத் தழும்புகள் போல சுவர்களெல்லாம் குழிவிழுந்துதான் இருந்தன. திருமணத்துக் காக பூச்சுப்பூசி பெயின்றும் அடித்திருந்தார்கள்.

பக்கத்து வீட்டு பார்வதிஅத்தை சின்ன வயதிலிருந்தே அவள்மீது பாசமாக இருந்தவள். அவள் இன்று திருமண வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவளது இளைய மகன் குமார் இறந்து ஒரு மாதம் ஆகவில்லை. 'வேதக்கா... வேதாக்கா என்று அழைத்தபடி வேலிச் கடப்புக்குள்ளால் அடிக்கடி ஓடி வருவான். அவளுக்காக சந்தை, கடைகளுக்கும் போய்வருவான். எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த அவன் பலமாதங்களுக்கு முன் வீட்டை விட்டு வெளியே போயிருந்தான். எப்போதாவது இடையிடையே வந்து போய்க் கொண்டிருந்தவன் இறந்துவிட்டதாக அவனது நண்பர்கள் மூலம் செய்தி வந்தது. அவனது உடலைக்கூட காணவில்லை.

அவளது துயரத்தோடு அவனது பிரிவுத் துயரும் சேர கட்டில் தலையணையில் முகம் புதைத்தபடி அழுகிறாள் வேதா.

அந்த வேளையில்தான் கேற்றடியில் வேகமாக காரர்கள் வந்து பிரேக் போட்டு நிற்கின்றன,

பத்மா அவசர அவசரமாக தலைமுடியைச் சரிசெய்து பவுடரையும் போட்டு விடுகிறாள். அழுது வீங்கிய அந்த முகத்திலும் ஒரு மலர்ச்சியுடன் வெளியே வருகிறாள் வேதா. தலைப்பாகையுடன் ஒருவரையும் காணாததால் மாற்றம் அடைந்தவளாய் அந்தக் கூட்டத்தில் ஒவ்வொரு முகங்களாக கூர்ந்து அவதானிக்கிறாள்.

“சரி...கெதியா ஐயரைக் கூட்டியாங்கோ”

வேதாவின் தந்தையார் அவசரத்துடன் கூற பாலன் மோட்டார் சயிக்கினை ஏறி முறுக்குகிறான்.

“தம்பி இஞ்சை வாரும்...ஐயரை இனி மினக்கெடுத்த வேண்டாம். நல்லநாள் வந்தாப் பிறகு பாப்பம்...இப்ப

பெரியவையின்ரை ஆசீர்வாதத்தோடை நான் தாலிகட்டத் தயார்...இனி உங்கடை விருப்பம்...''

அந்தக் கூட்டம் ஒரு நிமிடம் அமைதியாகின்றது.

தலைப்பாகையும் இல்லாமல் அப்படிச் சொன்னது அவன்தான் என்பதைக் கண்டதும் வேதா மகிழ்ச்சி அடைகிறாள்.

''சரி... அவர் சொன்னபடியே செய்யுங்கோ... ஓ... உங்கை நாள் நச்சத்திரம் பாத்துக் கட்டின வீடுகள்... குடும்பங்கள் உருப்படியாவே இருக்கு...பிள்ளை இஞ்சை வா...''

மங்கல வாத்தியங்கள் இல்லாமல் மணவறை வெறிச் சோடிக் கிடக்க நின்ற நிலையிலேயே வேதாவின் கழுத்தில் தாலி ஏறுகிறது.

‘தாயகம்’
யூலை, 1988.

...பெரிசைத க்காது அனாதவித்தாழங்கிது. உலகவினமையிடுபிடு
...வழிபடுகி அனாதகக கிடு... சம்பா

...புற கடுமையிடுவகாது. யி விநிது குது சம்பாது க்குதக
குலகங்காடு சிதாபயது. கியாங்கிடு வந்தகாபயபயக
பிக்குயி ராதுமபி விதுபாக்கக கிதுசாங்கா கிாதுகயக
...புற கடுமையிடுவகாது

...க ...கவிசம்பங்கடு மபிதாபயகங்காடு ராது ...சம்பா
...காடுகி கயபுக்க ...கிதுகிசா கிபுதிசுக்கி கிாதுகாக்கி
காடுகி கிாதுகி...கிடுகிடு கடுமையிடுவகாது கிாதுகிடு
...காது

கிடுகிடு கடுமையிடுவகாடுகிடு கிாதுகிடுகிடு கிாது
கிடுகிடு கிாதுகிடு கிடுகிடுகிடு கிடுகிடு கிடுகிடு
...புற கடுமையிடுவகாது

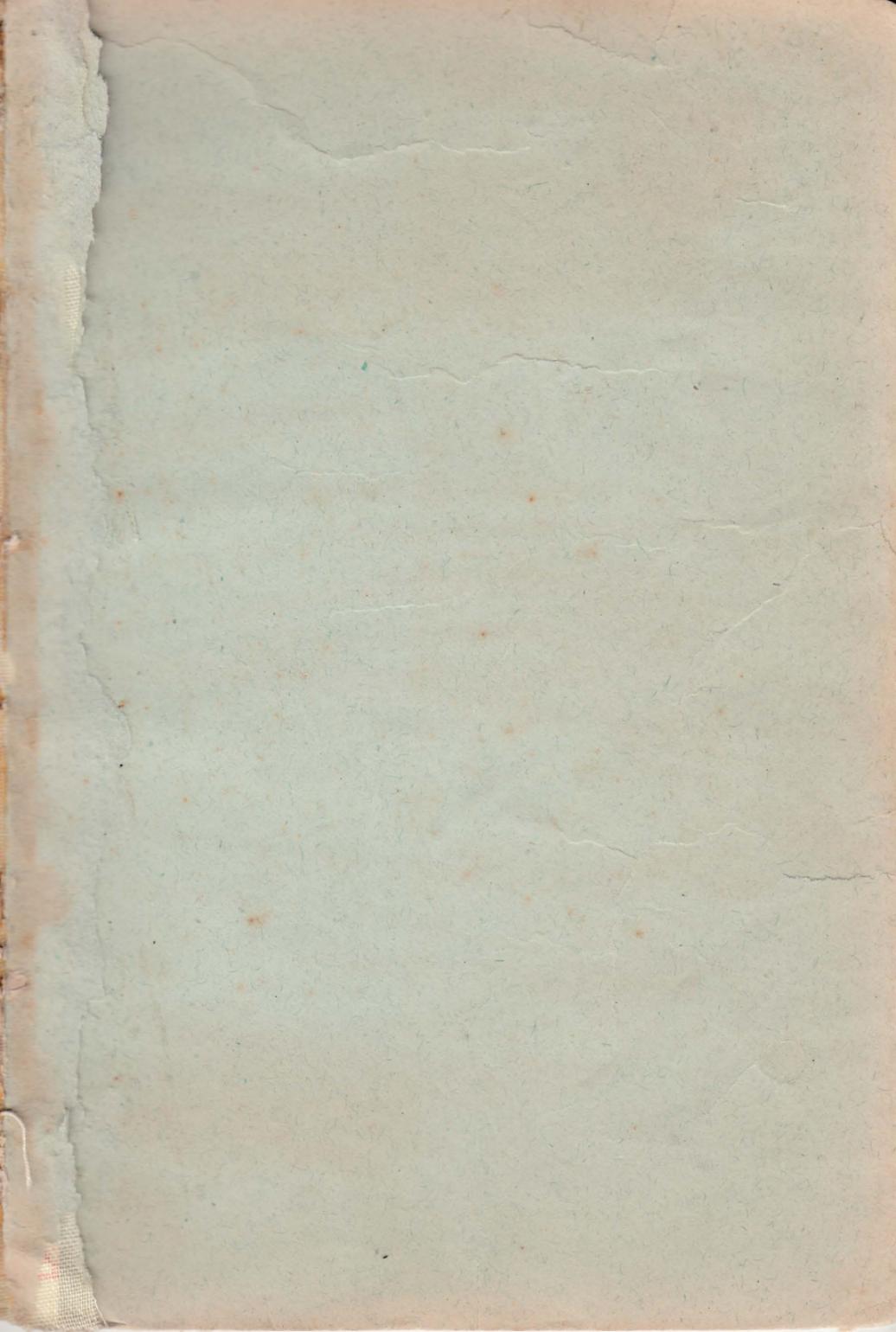
'சம்பாது'
...கிடு, 1887

Անոս, ասորիպսոն? - Գրառարարի

Օգտակար - Գրառարարի

Ինքն շնորհակալ օգտակար

தணிகாசலம் தந்துள்ள கதைகள் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தினை அண்மைக் காலத்திலே உறுத்திவரும் நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமல்ல - உருட்டி விழுத்தியும் உழக்கியும் ஒழித்தும் வரும் நிகழ்ச்சிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அண்மைக்கால வரலாற்றுச் சூழலிலே தோய்ந்து நின்று எழுதப் பட்ட இக்கதைகளின் பொருளுருவமும் மொழியுருவமும் அன்பர் தணிகாசலத்தை நல்லதொரு சிறுகதை எழுத்தாளராக நமக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்கின்றன.

சென்னை புகள்ஸ்